

ภาคงานแปล

บทนำภาคงานแปล

แนวคิดและทฤษฎีในการแปล

ในหัวข้อนี้ ผู้แปลจะกล่าวถึง นิยามของการแปล ประเภทของการแปล กระบวนการแปล องค์ประกอบของการแปลที่ดี ลักษณะการแปลงานเฉพาะด้าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

นิยามของการแปล

สัญฉวี สายบัว กล่าวถึงการแปลกับการถ่ายทอดความหมายไว้ว่า “การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมายของบทต้นฉบับลงสู่บทที่เป็นฉบับแปล และเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการกำหนดคุณภาพงานแปล กล่าวคือ งานแปลที่คงความหมายของต้นฉบับไว้ได้ครบถ้วนและเที่ยงตรงย่อมนับว่าเป็นงานแปลที่ดี” และยกตัวอย่างของเจ้าทฤษฎีการแปลที่ให้คำนิยามของการแปลไว้ ดังต่อไปนี้

ยูจีน ไนดา (1964) การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมาย (Meaning) และถ่ายทอดรูปแบบของการเสนอความหมาย (Form) ของข้อความในภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง

แคตฟอร์ด (1982) การแปลเป็นกระบวนการที่ทำต่อภาษา เป็นกระบวนการที่เอาข้อความที่เขียนด้วยภาษาหนึ่งไปแทนที่ข้อความที่เขียนด้วยอีกภาษาหนึ่ง และยังสามารถแสดงแนวคิดทางทฤษฎีอรรถศาสตร์ (Semantics) หรือการศึกษาความหมายของภาษาในหนังสือ A Linguistic Theory of Translation โดย เชื่อว่าความหมายเป็นสิ่งที่เชื่อมความสัมพันธ์ของระดับ (Level) องค์ประกอบต่างๆ เข้าด้วยกัน ได้แก่ บท (Text) ข้อความ (item) ในตัวบท โครงสร้างในประโยค หน่วยแต่ละหน่วย โครงสร้างเสียง สถานการณ์ที่ใช้ภาษา ซึ่งล้วนเป็นลักษณะพิเศษเฉพาะของแต่ละภาษา การแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง จึงเป็นการยากที่จะให้ความหมายเหมือนกัน จะมีแต่การแปลที่เทียบเคียง (Translation Equivalent) เท่านั้น

นิวมาร์ค (1982) การแปล คือ การที่พยายามเอาคำหรือข้อความจากภาษาหนึ่งเข้าไปแทนที่ในอีกภาษาหนึ่ง ซึ่งการกระทำเช่นนี้ส่งผลทำให้เกิดการสูญเสียความหมาย (Meaning) ไปบางส่วน เรียกว่า ความหมายขาดหรือการให้ข้อมูลไม่ครบถ้วน (Under-translation) และการแปลเกินหรือการให้ข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติม (Over-translation)

มิลเดรด แอล. ลาร์สัน (1984) กล่าวว่า “การแปลประกอบด้วย การถ่ายทอดความหมายในภาษาที่หนึ่งให้ไปอยู่ในอีกภาษาหนึ่ง ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาต้นฉบับนั้นเรียกว่า Source

Language ส่วนอีกภาษาหนึ่งนั้น เรียกว่าภาษาที่สอง หรือ Second Language หรือ Target Language การถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งนั้น จะต้องเริ่มจากการเปลี่ยน form ของภาษาที่หนึ่งให้เป็น form ของภาษาที่สองโดยคำนึงถึงความหมายเป็นสำคัญ ขั้นตอนต่างๆ ของการแปลนั้น จะมีเพียง form ที่เปลี่ยนไป แต่ความหมายนั้นจะต้องคงอยู่เหมือนในต้นฉบับ form ที่เรากล่าวถึงนี้หมายถึง คำ (word) วลี (phrase) อนุประโยค (clause) ประโยค (sentence) และย่อหน้าต่างๆ ซึ่งใช้ในภาษาพูดและภาษาเขียน” (แปลโดย ปรีชา อุรรัตน์, 2531)

สำหรับผู้แปล การแปล คือ การถ่ายทอดความหมายทั้งความหมายตรงและความหมายแฝงจากภาษาต้นทางไปยังภาษาปลายทาง ซึ่งผู้แปลจำเป็นต้องเลือกใช้คำความรู้และความเข้าใจในเรื่องของภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมเข้ามาใช้ในการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง อีกทั้งยังต้องคงลีลา อารมณ์ ความรู้สึก และอรรถรสที่ปรากฏในภาษาต้นทางไปสู่ภาษาปลายทางไว้ให้ครบถ้วนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จึงจะสามารถทำให้งานแปลนั้นเป็นงานแปลที่มีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับเจ้าทฤษฎีทั้ง 4 ท่าน คือ ยูจีน ไนดา, แคทพอร์ด นิวมาร์ค และลาร์สัน และในสารนิพนธ์เรื่อง ผู้แปลได้ใช้ทฤษฎีการแปลของแคทพอร์ดเป็นสำคัญ เนื่องจากทฤษฎีการแปลของแคทพอร์ดนั้นเป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญในรายละเอียดปลีกย่อยในทุกแง่มุมที่นักแปลไม่ควรมองข้ามและมีเนื้อหาครอบคลุมควรคำนึงถึง

ประเภทของการแปล

สุพรรณิ ปิ่นมณี (2546) ได้อธิบายประเภทของการแปล โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ แนวทางในการแปลจะโดยเอาคำหรือเอาความ แปลแบบคำต่อคำ (แปลตามตัวอักษร) หรือแปลแบบเอาเฉพาะความหมาย หรือที่เรียกว่า แปลโดยพยัญชนะ (literal translation) หรือ โดยอรรถ (non-literal translation) ความนิยมอาจเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ยกตัวอย่างเช่น สมัยต้นศตวรรษที่ 19 นิยมแปลโดยอรรถ คือ เอาเฉพาะใจความ ความรู้สึก ความนึกคิด และสารมากกว่าที่จะสนใจในเรื่องของคำ ตัวอักษร รูปแบบ หรือลักษณะวิธีการ บรรดานักเขียนในสมัยดังกล่าวนิยมให้ “สาร” ของตน ได้รับการถ่ายทอดให้อ่านและเข้าใจได้ ความรู้สึกก็อย่างเดียวกับที่ผู้เขียนต้องการ นักเขียนยุคดังกล่าวลงความเห็นว่า “spirit” สำคัญกว่า “letters”, “sense” สำคัญกว่า “words”, “message” สำคัญกว่า “form”, และ “matter” สำคัญกว่า “manner” แต่ต่อมาเมื่อปลายศตวรรษที่ 19 เมื่อเริ่มมีการศึกษาวิชาวัฒนธรรมมานุษยวิทยา (cultural anthropology) จึงเริ่มมีความเห็นเกิดขึ้นว่า อุปสรรคทางด้านภาษาศาสตร์นั้นเป็นอุปสรรคที่ไม่อาจจะเอาชนะได้ และภาษาเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกิดขึ้นจากวัฒนธรรม ดังนั้นการแปลจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ หากจะมี

การแปลเกิดขึ้น ควรต้องเป็นการแปลโดยพยัญชนะเท่านั้น หรือเป็นการแปลแบบเก็บคำ รักษาคำ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ บรรดานักเขียนและนักแปลยุคนี้ จึงไม่เห็นด้วยกับการแปล เก็บเฉพาะใจความไม่เอาคำ เพราะถือว่าทำให้สูญเสียทั้งภาษา และวัฒนธรรมไปพร้อมกัน (Newmark, 1995, p. 45)

อย่างไรก็ดี แนวความคิดในเรื่องทฤษฎีการแปลได้มีวิวัฒนาการเรื่องมาจนกระทั่ง สมัยปัจจุบัน บรรดานักทฤษฎีส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันไปในทิศทางเดียวกันว่า การแปล คือ การถ่ายถอดเอาเนื้อหาสาระไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง มิใช่การแปลเอาคำ แม้จะถือว่าการแปล ประเภทหนึ่งก็ตาม นิวมาร์ค (1995, pp. 45-46) ได้จัดแบ่งประเภทของการแปลออกเป็นสองชนิด โดยจับหลักที่การแบ่งแยกระหว่างภาษาต้นฉบับ (source language) และภาษาแปล หรือภาษา ปลายทาง (target language) ดังนี้

1. การแปลแบบเน้นที่การรักษาภาษาต้นฉบับ (SL emphasis)

2. การแปลแบบเน้นที่ความเข้าใจของผู้อ่านในภาษาแปล (TL emphasis)

และได้จัดระดับเรียงตั้งแต่การแปลแบบเน้นที่การรักษาภาษาต้นฉบับมากที่สุด ลดหลั่นไปตามลำดับจนถึงแบบเน้นที่ความเข้าใจของผู้อ่านในภาษาแปลมากที่สุด เป็นรูปตัว V ดังนี้

SL emphasis

TL emphasis

Word-for-word translation

adaptation

Literal translation

free translation

Faithful translation

idiomatic translation

Semantic translation

communicative translation

ด้านที่เป็น SL emphasis เป็นด้านที่เน้นการรักษาภาษาต้นฉบับจากระดับเน้นมากที่สุด คือ word-for-word translation ไปหาเน้นน้อยที่สุด semantic translation ซึ่งมีความโน้มเอียงไป ในทิศทางที่เกือบจะเป็น communicative translation ในทางตรงกันข้าม ด้านที่เป็น TL emphasis นั้น เน้นที่ความเข้าใจของผู้อ่านในภาษาแปล มุ่งเอาเฉพาะใจความไม่รักษาโครงสร้างภาษาหรือไม่พยายามเก็บคำ

นิวมาร์ค อธิบายว่า word-for-word translation เป็นการแปลคำต่อคำจากภาษา ต้นฉบับ รักษาลำดับคำ แปลคำโดยไม่คำนึงถึงบริบท ประโยชน์ของการแปลแบบนี้ ก็เพื่อดูกลไก ของภาษาต้นฉบับ ถือว่า เป็นกระบวนการก่อนการแปล มิใช่การแปลโดยตรง ส่วนในการแปลแบบ literal translation นั้น โครงสร้างภาษาต้นฉบับ จะถูกเปลี่ยนเป็นโครงสร้างภาษาแปล ที่เทียบเท่า

กัน แต่ยังคงแปลคำตรงตัวอยู่ และคำนั้นๆ ก็ไม่ขึ้นกับบริบทใดๆ ด้วย เป็นความหมายเบื้องต้นเท่านั้น สำหรับการแปลแบบ faithful translation นั้น คือ การถ่ายทอดความหมายให้ตรงกันเท่าที่โครงสร้างภาษาแปลจะพึงทำได้ จะชื่อตรงต่อวัตถุประสงค์และความคิดของผู้เขียนภาษาต้นฉบับมากที่สุด และแบบสุดท้ายในกลุ่มการแปลเน้นภาษาต้นฉบับคือ semantic translation ซึ่งเป็นการแปลแบบเดียวกับ faithful translation ต่างแต่ semantic translation จะมีความยืดหยุ่นมากกว่า นอกเหนือจากความหมายต้องตรงกันแล้ว ยังต้องรวมเอาด้านความสุนทรีย์ ความเป็นศิลปะเข้าไว้ด้วยให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ส่วนในด้านที่เป็น TL emphasis นั้น คือ ด้านที่เน้นการแปล เพื่อความเข้าใจของผู้อ่านในภาษาแปล จากระดับเน้นภาษาแปลมากที่สุด หรือ adaptation ไปหาเน้นภาษาแปลน้อยที่สุด คือ communicative translation ซึ่งมีความโน้มเอียงไปในทิศทางที่เกือบจะเป็น semantic translation ในด้านที่เน้นภาษาต้นฉบับเลยทีเดียว

ระดับที่เน้นภาษาแปลมากที่สุด หรือที่เรียกว่า adaptation เป็นรูปแบบการแปลที่อิสระที่สุด โดยทั่วไปใช้กับการแปลบทละครและบทกวีนิพนธ์ ผู้แปลมักจะรักษาไว้เฉพาะเนื้อหาหรือเนื้อเรื่อง และจะไม่นำพากับรูปแบบและวิธีการเขียน ในภาษาต้นฉบับในการแปลชนิดนี้ บางครั้งจะมีการอธิบายขยายความให้เนื้อหาชัดเจนไปด้วย ซึ่งมักจะทำให้บทแปลยาวกว่าเดิม เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า intralingual translation ส่วน idiomatic translation นั้น จะถ่ายทอดเอา “สาร” จากต้นฉบับมาทั้งหมด แต่เปลี่ยนแปลงระดับความหมายอยู่บ้าง โดยบางครั้งอาจมีการนำเอาศัพท์สำนวนเฉพาะของภาษาแปลมาใช้ โดยที่ภาษาต้นฉบับไม่มีสำนวนเช่นนั้น และประเภทสุดท้ายคือ communicative translation เป็นการแปลที่ให้ความหมายตรงกันตามบริบทในภาษาต้นฉบับ เนื้อหาและภาษาต้องตรงกัน เป็นที่ยอมรับ และเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้อ่านในภาษาแปลโดยทั่วไป

รูปแบบการแปลที่ควรเป็นเป้าหมายของผู้แปลตามความเห็นของนิวมาร์ค คือ semantic translation และ communicative translation

ในทำนองเดียวกัน มิลเดรด แอล. ลาร์สัน (1984, pp. 15-17) นักทฤษฎีการแปลผู้ยิ่งใหญ่อีกท่านหนึ่งได้แสดงทรรศนะที่คล้ายกับทฤษฎีของนิวมาร์คเป็นอย่างดี ลาร์สันกล่าวว่า การแปลแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ การแปลแบบรักษารูปแบบ (form-based translation) และการแปลแบบรักษาความหมาย (meaning-based translation) ชนิดแรกนั้น เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า literal translation หรือ word-for-word translation เป็นการแปลโดย รักษาคำและรูปแบบเดิมของภาษาต้นฉบับทุกประการ ประเภทนี้เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาภาษาต้นฉบับ เนื่องจากเป็นการแปลที่ไม่เหมาะสำหรับผู้อ่านภาษาแปลที่ต้องการอ่านเอาความหมาย แม้จะมีการปรับโครงสร้างประโยคบ้าง แต่ความไม่เป็นธรรมชาติในภาษาแปลก็ยังคงปรากฏอยู่ ส่วนอีกชนิด

หนึ่งคือ meaning-based translation นั้น ลาร์สันเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า idiomatic translation (ในความหมายเฉพาะของลาร์สัน) ซึ่งคือการถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับไปสู่ภาษาแปลให้เป็นธรรมชาติมากที่สุดให้ครบทั้ง 3 ประการ คือ

1. ความเป็นธรรมชาติของภาษาแปล (natural forms of receptor language)
2. โครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาแปล (grammatical constructions)
3. การเลือกใช้คำในภาษาแปล (choice of lexical items)

การแปลประเภทนี้จะไม่เหลือร่องรอยของภาษาต้นฉบับอยู่ด้วยเลย เมื่ออ่านแล้วก็ไม่เกิดความรู้สึกว่าอ่านงานแปล เหมือนอ่านงานเขียนในภาษาของผู้อ่านเองมากกว่า

อย่างไรก็ตาม การแปลมักเกิดขึ้นโดยส่วนผสมระหว่างการแปลทั้งสองประเภท ผู้แปลอาจต้องใช้วิจารณญาณของตน บางตอนอาจต้องแปลให้เป็นธรรมชาติของภาษาแปล ในขณะที่บางตอนกลับต้องแปลแบบรักษาคำและโครงสร้างของภาษาต้นฉบับ ผู้แปลควรพิจารณาความเหมาะสมได้เอง

ลาร์สันเรียงลำดับการแปลจากแบบตรงตามต้นฉบับเดิมมากที่สุดไปสู่ระดับที่เป็นธรรมชาติในภาษาแปลมากที่สุด ดังนี้ Very literal, Literal, Modified literal, Inconsistent mixture, Near idiomatic, Idiomatic (เป้าหมายของผู้แปล), Unduly free จากการแปลตรงคำต่อคำค่อยๆ ปรับโครงสร้าง ปรับคำไปจนเป็นธรรมชาติที่สุด idiomatic translation ควรเป็นเป้าหมายของนักแปลทุกคน ส่วนประเภท unduly free translation นั้นเป็นการแปลที่อิสระที่สุด ห่างไกลจากภาษาต้นฉบับมากที่สุด บางครั้งเพื่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองเป็นพิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งจากผู้อ่านในภาษาแปล การแปลชนิดนี้ยังไม่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าเป็นการแปลโดยปกติ (normal translation) แต่เป็นการแปลเพื่อจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง มุ่งไปที่ปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้อ่าน หรือ ผู้ฟัง เช่น เห็นคล้อยตามเมื่ออ่านการแปลโฆษณาชิ้นใดชิ้นหนึ่ง เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ว่า adaptation ซึ่งเป็นการแปลชนิดที่อยู่ห่างไกลจาก SL emphasis มากที่สุดของนิวมาร์ค และ unduly free translation ซึ่งเป็นการแปลชนิดที่อยู่ห่างไกลที่สุดของการแปลแบบ literal ของลาร์สันนั้น สามารถเรียกได้ว่า เป็นการแปลหรือไม่ ทั้งสองแบบแท้จริงแล้วเป็นกระบวนการที่เหมาะสมกับการแปลเนื้อหาสาระบางประเภทโดยเฉพาะ เช่น บทละคร และคำโฆษณา เป็นต้น เนื่องจากเป้าหมายในการแปลเนื้อหาเช่นนั้น ย่อมเป็นไปได้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง หากผู้แปลเลือกที่จะแปลแบบ adaptation หรือ unduly free translation แล้ว ผู้แปลพึงใช้วิจารณญาณดูว่า กระบวนการเช่นนั้นพอเพียงหรือไม่ที่จะนำไปสู่จุดหมายนั้นๆ ได้

เมื่อเปรียบเทียบคุณนิตของการแปลของนิวมาร์คกับของลาร์สันแล้ว จะพบว่า ทั้งสองเสนอการแปลสองขั้วที่ห่างกันอยู่สุดโต่ง คือ การแปล ชนิดที่เน้นการรักษารูปแบบต้นฉบับที่สุด โดยไม่ให้ความสำคัญกับความเข้าใจของผู้อ่าน หรือให้น้อยกว่า กับชนิดที่เน้นเฉพาะความเข้าใจของผู้อ่าน แต่ไม่เน้นรูปแบบเดิมของต้นฉบับ อนึ่งทั้งสองประเภทที่อยู่กันคนละขั้วอย่างสุดโต่งนี้ ปัญญาบริสุทธิ์ (2540, น. 2-3) ได้อธิบายและให้คำนิยามไว้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง โดยเรียกแบบแรกว่าการแปลตามตัวอักษร (literal translation) และเรียกแบบหลังว่า การแปลแบบเรียบเรียง (free translation) ดังนี้

เดิมทีจารีตทางการแปลเน้นที่การถ่ายทอดรูปแบบภาษาต้นฉบับไว้ให้ใกล้เคียงกับต้นฉบับที่สุด ยิ่งผู้แปลใช้คำได้ตรงกับคำในต้นฉบับได้มากเพียงไร ก็จะมียิ่งถือว่าแปลได้ดีมากเพียงนั้น การยึดถือจารีตเช่นนี้ นำไปสู่หลักปฏิบัติในการแปลแบบที่เรียกว่า การแปลตามตัวอักษร ซึ่งคือการแปลที่ “มีจุดมุ่งหมายที่จะถ่ายทอดรูปแบบของต้นฉบับในภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง ซึ่งเป็นการถอดคำศัพท์จากต้นฉบับภาษาเดิมแล้วนำมาเรียบเรียง เพียงให้ถูกต้องตามวากยสัมพันธ์ของภาษาใหม่เท่านั้น” ผลที่เกิดขึ้นจากการมุ่งถอดความหมายของคำจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งโดยไม่คำนึงถึงเนื้อหาสาระที่ต้นฉบับต้องการสื่อ คือ บทแปลที่ใช้ภาษาอย่างไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สละสลวย อาจถึงกับเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจเนื้อหาทีเดียว

อย่างไรก็ดียังมีหลักปฏิบัติในอีกแนวหนึ่ง ซึ่งมีได้ยึดการถอดคำศัพท์ดังเช่นที่กล่าวมาแต่อย่างใด แต่มุ่งถ่ายทอดเฉพาะความหมายไปสู่ภาษาแปล เรียกว่า การแปลแบบเรียบเรียง “หลักการแปลแนวนี้มีได้ยึดกับความซื่อสัตย์ต่อต้นฉบับ เหมือนกับวิธีแรก หากแต่มุ่งที่จะถ่ายทอดสาระสำคัญจากต้นฉบับไปสู่ผู้อ่านบทแปล โดยมีการปรับเนื้อหา และเปลี่ยนแปลงรายละเอียดบางส่วนเพื่อมุ่งให้ผู้อ่านเข้าใจสาระดังกล่าวได้โดยสะดวก...คล้ายกับเป็นการนำเอาโครงเรื่องจากต้นฉบับมาเขียนเสียใหม่ มีการตัดทอนรายละเอียด ดัดแปลงแนวความคิด และเพิ่มคำอธิบายตามแนวที่ผู้เรียบเรียงเห็นว่า จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่ตนอ่านได้อย่างชัดเจน”

ฮาติมและมาซัน (1990, p. 16) เสนอแนวทางการแปลในแบบที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง มิได้มีการหยิบยกเอาเรื่องแปลเอาคำหรือเอาความขึ้นมาเป็นประเด็นเลย ทั้งสองกล่าวว่า แทนที่จะสร้างกฎเกณฑ์ในการแปล ซึ่งเสมือนเป็นการกำกับดูแลพฤติกรรมของผู้แปล ก็น่าที่จะนำความมุ่งหมายพื้นฐานของผู้แปล ที่ย่อมแตกต่างกันไปเมื่อทำงานแปลแต่ละชิ้นขึ้นมาพิจารณาเป็นอันดับแรกมากกว่า ทั้งสองอ้างว่ามีนักวิเคราะห์วิจารณ์จำนวนมากที่เห็นด้วยกับการแปล 3 ชนิด ดังต่อไปนี้

1. การแปลแบบยึดผู้เขียนเป็นหลัก (author-centred translating)
2. การแปลแบบยึดสิ่งที่แปลเป็นหลัก (text-centred translating)
3. การแปลแบบยึดผู้อ่านเป็นหลัก (reader-centred translating)

ความแตกต่างของการแปลทั้งสามแบบ อยู่ที่การแปลสองแบบแรกนั้นเน้นที่ผู้เขียน และสิ่งที่จะแปล ในขณะที่แบบที่สามมุ่งไปที่ปฏิกริยาตอบสนองของผู้อ่านเป็นหลัก ดังความละเอียดต่อไปนี้

การแปลแบบยึดผู้เขียนเป็นหลัก ในบางครั้งผู้เขียนกับผู้แปลอาจสามารถทำงานร่วมกันได้ กล่าวคือ ผู้เขียนและผู้แปลทำการติดต่อซึ่งกันและกัน ผู้แปลสามารถพุดคุยซักถามผู้เขียน ในกรณีที่ไม่แน่ใจความหมาย ผู้แปลอาจขอให้ผู้เขียนตีความสิ่งที่ตนเขียน หรืออาจสอบถามว่า การตีความของผู้แปลเป็นไปในทิศทางเดียวกับที่ผู้เขียนต้องการหรือไม่ ความหมายที่ผู้แปลแปลออกมานั้น เป็นความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจให้เป็นหรือไม่ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น การแปลวรรณกรรมสมัยใหม่ของผู้เขียนที่ยังมีชีวิตอยู่ และที่ผู้แปลสามารถติดต่อได้

การแปลแบบยึดสิ่งที่จะแปลเป็นหลัก การแปลแบบนี้เหมาะสำหรับนำมาใช้เมื่อแปลสิ่งที่เนื้อหาสาระมีความสำคัญยิ่งกว่าอื่นใด เช่น สัญญาต่างๆ ข้อกำหนด กฎหมาย ระเบียบต่างๆ ซึ่งสาระประเด็นย่อมสำคัญมากกว่าว่าใครเป็นผู้เขียน ผู้แปลต้องเน้นพิจารณาที่เนื้อหาเป็นพิเศษ ต้องตรวจสอบดูความกำกวม ต้องมองหาความหมายที่อาจจะเป็นไปได้เพิ่มเติมขึ้นมาอีกจากความหมายเบื้องต้น เช่น การแปลข้อกำหนดกฎหมายบางประการ ผู้แปลต้องทำความเข้าใจกับสาระในข้อกำหนดนั้นๆ มากกว่าที่จะดูว่าผู้แต่งเป็นผู้ใด มีความคิดเห็นอย่างไร ผู้แปลต้องระมัดระวังพิจารณาขอบเขตของความหมายอื่นๆ ที่อาจจะเป็นไปได้ด้วย

การแปลแบบยึดผู้อ่านเป็นหลัก การแปลประเภทนี้ยังต้องให้ความสำคัญกับทั้งผู้เขียน และเนื้อหาดังกล่าวข้างต้นอยู่ด้วย แต่ความสำคัญอันดับแรกจะอยู่ที่ปฏิกริยาตอบสนองของผู้อ่านเป็นหลัก ผู้แปลต้องเข้าใจลักษณะทางสังคมของกลุ่มผู้อ่าน เช่น ความเป็นอยู่อย่างไร มีความเชื่อ ความคิดอ่านอย่างไร มีความสนใจด้านใด เป็นต้น ปัญหาการแปลประเภทนี้ จึงอยู่ที่ผู้แปลต้องค้นให้พบ หรือคาดเดาว่าความสนใจหลักของผู้อ่านอยู่ที่ใด

ฮาติมและมาซัน ยกตัวอย่างการแปลเรื่อง The Parable of the Labourers in the Vineyard (Matthew 20, 1-16) ซึ่งมี 3 รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบที่ 1 For the Kingdom of heaven is like unto a man that is an householder, which went out early in the morning to hire labourers into his vineyard. And when he had agreed with the labourers for a penny a day, he sent them into his vineyard. And he went out about the third hour, and saw others... (The Authorised Version of 1611)

รูปแบบที่ 2 For the Kingdom of heaven is like a householder who went out early in the morning to hire labourers for his vineyard. After agreeing with the labourers for a denarius* a day, he sent them into his vineyard. And going out about the third hour he saw others... * The denarius was worth about seventeen pence. (The Revised Standard Version 1881 and 1954)

รูปแบบที่ 3 The kingdom of Heaven is like this. There was once a landowner who went out early one morning to hire labourers for his vineyard; and after agreeing to pay them the usual day's wage he sent them off to work. Going out three hours later he saw some more men... (New English Bible, 1961)

การมุ่งประเด็นความสนใจไปในทิศทางที่แตกต่างกันของผู้แปลเห็นได้ชัดเจนในการเอ่ยถึงจำนวนเงินใน แบบที่ 1 นั้น ผู้แปลแปลหน่วยของเงินในภาษาต้นฉบับ เป็นหน่วยของเงินในภาษาแปล โดยมีได้สนใจในเรื่องของจำนวนว่ามากน้อยเท่ากันหรือไม่ แต่เป็นหน่วยเงินขั้นพื้นฐานด้วยกัน ซึ่งค่าเงินจำนวน 1 penny ในภาษาแปล อาจมากขึ้นลงตามยุคสมัยอีกด้วย เนื่องจากผู้เขียนต้นฉบับระบุเป็นหน่วยเงินขั้นพื้นฐาน ผู้แปลจึงใช้หน่วยเงินขั้นพื้นฐานเป็นเพนนี ในภาษาแปล สำหรับ แบบที่ 2 เป็นการแปลแบบ text-centred อย่างชัดเจน เนื่องจากผู้แปล ยึดคำตามต้นฉบับว่า denarius และเพื่อให้ผู้อ่านในยุคสมัยปัจจุบันเข้าใจ ผู้แปลเขียนเชิงอรรถ อธิบายให้รายละเอียดเพื่อความชัดเจนว่า denarius มีค่าประมาณ 17 pence ในสมัยปัจจุบัน

จะเห็นได้ว่าการแปลแบบที่ 1 และแบบที่ 2 เป็นการแปลแบบมุ่งที่ผู้เขียนและเนื้อหาที่จะแปล โดยยึดการเทียบหน่วยเงินขั้นพื้นฐาน และหน่วยเงินโบราณตามตัวเรื่องที่จะแปล ทั้งสองแบบอาจจะไม่สามารถสื่อสารได้ดีกับผู้อ่านยุคสมัยใหม่มากนัก อาจก่อให้เกิดความงุนงงสงสัยอยู่บ้างว่า ค่าจ้างทำไมจึงแค่วันละ 1 เพนนี และ denarius คือหน่วยเงินอะไร ของใคร ยุคใด เป็นต้น

ดังนั้น แบบที่ 3 คือแบบ reader-centred จึงจะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้ เมื่อสองแบบแรกอาจไม่สื่อกับคนยุคสมัยใหม่ การพยายามแปลงอัตราเงินให้เทียบเท่ากับเงินตราสมัยใหม่ ก็ไม่เป็นประโยชน์ ผู้แปลจึงแปลโดยคาดเดาว่าผู้อ่านจะเข้าใจได้ดีกว่าว่า the usual day's wage ซึ่งเป็นการให้ความหมายอย่างกว้างๆ ว่า มีการว่าจ้างกันด้วยเงินค่าจ้างแรงงานรายวันตามปกติเท่านั้น เพื่อจะสื่อความหมายได้อย่างเพียงพอแก่ผู้อ่านในภาษาแปล

การแปลแบบ Reader-centred นี้ มักจะต้องมีการปรับเปลี่ยนสิ่งที่แปลให้เข้ากับบริบททางสังคม และวัฒนธรรมของภาษาแปล เพื่อให้ผู้อ่านในภาษาแปลอ่านได้เข้าใจ แต่สิ่งที่ขาดหายไปคือบริบททางสังคม และวัฒนธรรมแท้ๆ ของภาษาต้นฉบับ ในขณะที่การแปลแบบ author-centred และ text-centred นั้น รักษาความหมายทางสังคม และวัฒนธรรมของภาษาต้น

ฉบับได้เป็นอย่างดี แต่การสื่อความหมายถึงผู้อ่านในภาษาแปลกลับเป็นไปได้อย่างไม่สมบูรณ์แบบ

ผู้แปลจึงต้องทำงานหนักเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะต้องพิจารณาบทบาทของภาษาที่มีต่อสังคม สร้างวิธีการสื่อความใหม่จากที่มีปรากฏอยู่ไปสู่อีกภาษาหนึ่งแล้ว ยังต้องทำงานภายใต้ความกดดันของเงื่อนไขทางสังคมของตนเอง ในขณะที่เดียวกันก็ต้องพยายามทำหน้าที่นำความหมายจากผู้เขียนในภาษาต้นฉบับไปสู่ผู้อ่านในภาษาแปลให้ได้ ซึ่งในระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านก็ย่อมมีกรอบทางสังคมของแต่ละฝ่ายที่แตกต่างกันมาเป็นเงื่อนไขอีกด้วย ฮาติมและมาซัน (1) กล่าวไว้ดังนี้

Translation is useful test case for examining the whole issue of the role of language in social life. In creating a new act of communication out of a previously existing one, translators are inevitably acting under the pressure of their own social conditioning while at the same time trying to assist in the negotiation of meaning between the producer of the source-language text and the reader of the target-language text, both of whom exist within their own, different social frameworks.

การแปลคือ กระบวนการการสื่อสารที่เกิดขึ้นภายใต้บริบททางสังคมอย่างแท้จริง (1990, p. 3) ผู้แปลจึงต้องตัดสินใจเลือกระหว่างการแปลแบบ author-centred, text-centred หรือ reader-centred ซึ่งแต่ละแบบย่อมเกี่ยวข้องกับบริบททางสังคมของภาษาต้นฉบับ และภาษาแปลตามความละเอียดที่ได้กล่าวมา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้แปลที่จะพิจารณาเลือกระบบการสื่อสารภายใต้บริบททางสังคมของภาษาต้นฉบับหรือภาษาแปลไปตามความเหมาะสม

ไม่มีการแปลแบบใดที่สมบูรณ์แบบที่สุด แต่ละแบบย่อมมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ได้ทางหนึ่งก็จะเสียทางหนึ่งอยู่เสมอ แม้ในสมัยปัจจุบัน ซึ่งมีอุปกรณ์ช่วยเหลือผู้แปลเป็นจำนวนมาก และนับวันจะมากยิ่งขึ้นก็ตาม ปัญหาสำหรับผู้แปลก็ยังคงเป็นเช่นเดิมอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะผู้แปลจะเลือกการแปลประเภทใด ใช้หนังสืออ้างอิงหรืออุปกรณ์อื่นๆ อย่างไร ผู้แปลก็จะเผชิญกับปัญหาเดิมๆ อยู่นั่นเอง ฮาติมและมาซัน (21-22) กล่าวสรุปถึงปัญหาของผู้แปลอย่างกว้างๆ 3 ประการ ดังนี้

1. Comprehension of source text:
 - (a) Parting of text (grammar and lexis)
 - (b) Access to specialized knowledge
 - (c) Access to intend meaning.

2. Transfer of meaning:

- (a) Relaying lexical meaning
- (b) Relaying grammatical meaning
- (c) Relaying rhetorical meaning, including implied or inferable meaning,

for potential readers.

3. Assessment of target text:

- (a) Readability
- (b) Conforming to generic and discursal TL conventions
- (c) Judging adequacy of translation for specified purpose.

กล่าวคือ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การเลือกประเภทของการแปล แต่เป็นปัญหาเรื่องการทำ ความเข้าใจต้นฉบับทั้งด้านไวยากรณ์ การใช้คำ การหาความหมาย ความรอบรู้ของผู้แปล ปัญหา การถ่ายทอดความหมายเป็นอีกภาษาหนึ่ง การเลือกใช้คำ ไวยากรณ์ ระดับภาษา เพื่อแสดงความ หมายทั้งโดยตรงและโดยนัย ตลอดจนปัญหาการประเมินความถูกต้องเหมาะสมของภาษาแปล

การแปลสำหรับ แคตฟอร์ด (1965, p. 1) เป็นปฏิบัติการต่อภาษา กล่าวคือ เป็น กระบวนการแทนที่ภาษาหนึ่งด้วยภาษาอีกภาษาหนึ่ง การแทนที่เช่นนี้อาจกระทำได้เพียงบางส่วน หรือกระทำได้ทั้งหมด ซึ่งแคตฟอร์ด (21) ได้ให้ความคิดอย่างกว้างๆ ว่า การแปลแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การแปลบางส่วน (partial translation) และการแปลทั้งหมด (full translation) และให้คำ อธิบายดังนี้

การแปลบางส่วน คือ การแปลที่ “some part or parts of the SL text are left untranslated : they are simply transferred to and incorporated in the TL text.” นั่นก็คือ บางส่วนหรือหลายๆ ส่วนของเนื้อหาต้นฉบับมิได้มีการแปลโดยตรง แต่เป็นเพียงการถ่ายทอด และ สรุปรวมเรียบเรียงเข้าไปสู่เนื้อหาภาษาแปลเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ในการแปลวรรณกรรม ถือเป็น เรื่องปกติหรือมิใช่เรื่องแปลที่จะทำเช่นนั้น เนื้อหาบางส่วนหรือหลายส่วนอาจไม่ผ่านกระบวนการ แปลเลย อาจจะเป็นเนื่องจากปัจจัยที่ประกอบกันขึ้นเป็นวรรณกรรมไม่อาจแปลได้ (Untranslatable) เช่น ความหมายที่บอกเป็นนัย ความหมายที่แฝงตัว ช่อนเร้น ความลึกซึ้ง ความไพเราะต่างๆ ที่เกิด จากเสียง ความกินใจที่สัมผัสได้ด้วยใจ มิใช่ด้วยการใช้ภาษาพรรณนา ฯลฯ หรือไม่เช่นนั้นก็จะอาจจะเป็นด้วยผู้แปลจงใจไม่แปลให้เข้าไปสู่วัฒนธรรมภาษาแปลโดยสิ้นเชิง ผู้แปลเพียงถ่ายทอดภาษา โดยคงวัฒนธรรมภาษาต้นฉบับเอาไว้โดยเจตนาเพื่อนำเอาลักษณะต่างๆ ทางวัฒนธรรมภาษาต้น ฉบับเข้าไปสู่วัฒนธรรมภาษาแปล หรือให้ผู้อ่านในภาษาแปลได้เห็นและสัมผัสกลิ่นอายของ วัฒนธรรมภาษาต้นฉบับอย่างแท้จริงประกอบไปด้วย

ส่วนการแปลทั้งหมดนั้นก็คือ การแปลที่ต้องนำเนื้อหาทั้งหมดไปผ่านกระบวนการแปลทุกๆ ส่วนของเนื้อหาในภาษาต้นฉบับ จะถูกแทนที่ด้วยภาษาแปล: “the entire text is submitted to the translation process: that is, every part of the SL text is replaced by TL text material.”

กระบวนการแปล

สัญญาวิ สายบัว (2538, น. 23-74) กล่าวว่า กระบวนการแปลประกอบด้วยขั้นตอนทั้งสิ้น 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 การศึกษาต้นฉบับ ได้แก่ เนื้อหา ความคิด ความหมายแฝงอื่น จุดมุ่งหมายของผู้เขียน บรรยากาศของตัวบท และรสชาติ

1.1 วิธีการทางไวยากรณ์

1.1.1 การเรียงคำในประโยค

1.1.2 การใช้ตัวเชื่อมแสดงความสัมพันธ์ในแง่ต่างๆ ระหว่างคำ และระหว่างกลุ่มคำและระหว่างประพจน์ เช่น

1.1.2.1 ระหว่างคำ เช่น การใช้บุพบท เชื่อมสองคำ เช่น ต้นไม้

ในป่า เวลาก่อนเพล

1.1.2.2 ระหว่างกลุ่มคำ เช่น คำสันธาน เช่น เพราะ ถ้า พอ

1.1.2.3 ระหว่างประพจน์ หรือข้อความหลายประโยค เช่น

ยิ่งไปกว่านั้น

1.1.3 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน: period (.) แสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน หัวข้อเดียวกัน ส่วนภาษาไทย ใช้เว้นวรรคแทน นอกจากนี้ ยังใช้? นักแปลควรรู้ว่ามีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนใดบ้าง และแสดงความหมายอย่างไรเพื่อตีความและต้องเลือกใช้แบบใดในภาษาแปล

1.1.4 การใช้เครื่องหมายอื่นๆ

1.1.4.1 เปลี่ยนเสียงสระหรือพยัญชนะ เช่น he him his บอกว่า

ทำหน้าที่ต่างกัน

1.1.4.2 เปลี่ยนการออกเสียงให้หนักหรือเบา: a green house
โรงเลี้ยงต้นไม้ บ้านสีเขียว เป็นเพราะออกเสียงเน้นตัวที่ต่างกัน การตีความอาจใช้บริบทช่วยตีความอีกที: น้ำค้างบนใบหญ้า น้ำกลั่นตัวเป็นน้ำค้าง หรือน้ำที่หยดลงใบหญ้า

1.2 การวิเคราะห์ศัพท์เพื่อจับความหมายทางไวยากรณ์

1.2.1 รวมคำเข้าเป็นกลุ่ม ประกอบด้วย S+V+Obj

1.2.2 หาความสัมพันธ์ระหว่างประโยค พิจารณาถึงตัวเชื่อมระดับต่างๆ
เครื่องหมายวรรคตอน การเปลี่ยนรูปประโยคเสียใหม่ (TR)

1.3 การวิเคราะห์ความหมายของคำ หรือสำนวน คือ หาความหมายเพิ่มเติมที่แฝงอยู่ (Connotative meaning) เช่น a pig (ไม่ดี รู้สึกไม่พอใจ เหยียดหยาม) สุขา (ใช้ห้องน้ำห้องทาแป้ง แทน) ผู้ใหญ่ (ทั้งทางดีและไม่ดี) ทั้งนี้ ความหมายแฝงเกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมสถานการณ์ด้วย

1.4 การวิเคราะห์ความหมายอ้างอิง คือ การที่คำๆ หนึ่งอ้างอิงไปถึงอีกสิ่งหนึ่ง ต้องเกิดการรับรู้ของสองฝ่าย ทั้งผู้แปล ผู้เขียน

1.4.1 การใช้ไวยากรณ์ เป็นเครื่องกำหนดความหมาย เช่น กั้น (กั้นข้าว กั้น: สรรพนาม, ทำงานกับกั้นลิ: บุรุษสรรพนาม, ทำรั้วกั้นหมา: กิริยา), cloud (ก้อนเมฆ: คำนาม, ขมุกขมัว เป็นก้อนเมฆสีดำ: กิริยา), Fire (ไฟ: คำนาม ล่า: กิริยา)

1.4.2 การใช้ความหมายในบริบทเป็นเครื่องกำหนดความหมาย เช่น ชัน (นกชัน ชันอาบน้ำ), run (วิ่ง, ไหล, ดำเนินธุรกิจ, ปกครอง, บริหาร) จ่าย (จ่ายตลาด, จ่ายของ: ไปหาซื้อ, เจ้านายจ่ายเงินแก่ลูกน้อง: คำตอบแทน)

1.4.3 การใช้โครงสร้างของคำเป็นเครื่องกำหนดความหมาย: เพื่อสร้างคำใหม่ (คำประสม) เช่น ไฟฟ้า (ไฟ + ฟ้า), black cap นกชนิดหนึ่ง (black + cap) ทั้งนี้ การตีความอาจใช้เพียงเท่านี้ไม่พอ ต้องดูบริบทอื่นประกอบว่ามีความหมายอะไร

1.5 การวิเคราะห์ความหมายโดยอุปมา

1.5.1 วิเคราะห์หาส่วนประกอบของความหมายที่เป็นไปได้

1.5.2 หาคำ หรือสำนวนที่มีในภาษาแปลมาใช้ มิใช่อุปมาเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียน

1.6 การวิเคราะห์หาความหมายแฝง: พิจารณาจาก ผู้ส่งสาร รับสาร “ขอโทษ” อาจ แฝงเชิงไม่สุภาพ เช่น กู: สนิทสนม ดูแคลน, green มีความหมายแฝงในทางที่ไม่ดี คนทำงานที่ขาดประสบการณ์ ผลไม้ไม่จัด, Once upon a time แปลว่าเรื่องไม่จริง นิทานสำหรับเด็ก

ขั้นที่ 2 การรับทอดความหมายจากต้นฉบับ เป็นขั้นตอนเพื่อถ่ายทอดไปยังบุคคลที่ 3 เพื่อไม่ให้คลาดเคลื่อน ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนนั้นมีดังต่อไปนี้

1. ปัญหาจากผู้แปล ความรู้ในการใช้ภาษาต้นฉบับไม่พอ ขาดความรู้ ภูมิหลังในเรื่องที่แปล หรือรู้เชี่ยวชาญมากไป จนใส่คำอธิบาย จนอ่านไม่รู้เรื่อง เกินเลยกว่าเป็นงานแปล
2. ปัญหาอันเกิดมาจากธรรมชาติของภาษา เช่น คนมีความเชื่อพื้นฐาน Presupposition ต่างกัน ทักษะคติ การมองโลกแตกต่างกัน ทำให้การรับสารไม่ครบก็ได้: ฉันทสบาย ไม่ได้นอนทั้งคืน

ขั้นที่ 3 การถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล ขั้นตอนการถ่ายทอดมีดังต่อไปนี้

1. กำหนดความมุ่งหมายของงานแปล และตัดสินใจว่าจะแปลให้มีลักษณะแปลตรงหรือแปลเอาความ: งานเขียนรจสสาร ทั้ง Form และ Meaning งานอรรถสสารมุ่งเน้นความหมายงานโฆษณา ใครเป็นคนอ่าน เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา
2. ถ่ายทอดประโยคพื้นฐาน จากต้นฉบับ เป็นฉบับแปล
3. นำประโยคพื้นฐานที่ถ่ายทอดมาแล้วนั้นมาเขียนใหม่ เพื่อครอบคลุมไปถึงความหมายในด้านที่เป็นรสชาติ บรรยายากาศของต้นฉบับ เพื่อให้เป็นภาษาที่สละสลวย ธรรมชาติ ส่วนรูปแบบการเสนอความคิด จะเหมือน หรือแตกต่างจากต้นฉบับ แล้วแต่การตัดสินใจในขั้นต้นแรก
4. ตรวจสอบงานแปลเพื่อดูว่างานแปลนั้นก่อให้เกิดผลตอบสนองในตัวผู้อ่านได้เทียบเคียงกับต้นฉบับ (equivalent effect)

ขั้นที่ 4 การทดสอบงานแปล ในด้านความถูกต้องด้านความหมาย ความยากง่ายของระดับภาษา และทำนองการเขียน Style และลักษณะ register เทียบเคียงกับต้นฉบับหรือไม่ และทำการทดสอบโดยให้ผู้เชี่ยวชาญอ่าน ทำ cloze test เติมคำในช่องว่างหรืออ่านดังๆ เพื่อตรวจสอบความรื่นไหล

องค์ประกอบของการแปลที่ดี

การแปลที่ดีมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการดังนี้

ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นสิ่งที่สำคัญในการแปลมากที่สุด นักแปลควรแปลให้มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด

ความชัดเจน (Clarity) นักแปลควรเลือกวิธีนำเสนอความหมายที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ง่ายที่สุด

ความเป็นธรรมชาติ (Naturalness) นักแปลควรใช้ภาษาที่สละสลวยและมีลักษณะเช่นเดียวกับภาษาแปลเพื่อไม่ให้ผู้อ่านรู้สึกว่กำลังอ่านงานแปลอยู่ (Barnwell, 1980, p. 15; Larson, 1984, pp. 485-489)

หลักการแปลนวนิยาย

นวนิยายแปลเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในทุกประเทศและทุกกาลสมัย ผู้แปลมีความสำคัญเกือบจะเท่ากับผู้แต่ง ในบางครั้งมีความสำคัญยิ่งกว่าผู้แต่ง เช่น เสฐียรโกเศศ นาคะประทีป ได้รับความสำเร็จในการแปลเรื่องกามนิต จนได้รับยกย่องอย่างสูงทั่วไปในทุกวงการหนังสือของไทย งานแปลนวนิยายและหนังสือประเภทบันเทิงคดี มักจะนำชื่อเสียงเกียรติคุณมาสู่ผู้แปล ดังนั้นงานแปลประเภทนี้จึงมีความสำคัญมากในวงการแปล คุณค่าของวรรณกรรมอยู่ที่ศิลปะในการใช้ภาษาของผู้แปลที่สามารถค้นหาถ้อยคำสำนวนสละสลวยไพเราะสอดคล้องกับต้นฉบับได้เป็นอย่างดี

สิทธา พิณีภูวคัล ได้กล่าวถึงหลักการแปลนวนิยายไว้ ดังต่อไปนี้

1. **การแปลชื่อเรื่องของวรรณกรรม** ชื่อของหนังสือหรือภาพยนตร์มีความสำคัญเป็นอันดับแรก เพราะผู้แต่งได้พิถีพิถันตั้งชื่องานของตนอย่างดีที่สุด เพื่อบอกคุณลักษณะของงานเพื่อเร้าใจผู้อ่านให้สนใจอยากติดตามผลงานของตน และเพื่อบอกผู้อ่านเป็นนัยๆ ว่าผู้เขียนต้องการสื่ออะไรต่อผู้อ่าน

2. **การแปลชื่อเรื่อง** ชื่อหนังสือหรือภาพยนตร์สำคัญมากเท่ากับใบหน้าของคนเรา การตั้งชื่อของหนังสือ หรือภาพยนตร์จึงพิถีพิถันมาก ดังนั้น การแปลชื่อเรื่องจึงต้องพิถีพิถันด้วยหลักการแปลชื่อเรื่องตามที่นักแปลมืออาชีพปฏิบัติอยู่ทุกวันนี้มี 4 แบบ

2.1 **ไม่แปล** แต่ใช้ชื่อเดิมเขียนเป็นภาษาไทยด้วยวิธีถ่ายถอดเสียง หรือถ่ายถอดตามตัวอักษร (ทับศัพท์) ทั้งนี้ก็ต่อเมื่อผู้แปลพิจารณาดูแล้วเห็นว่าเป็นชื่อที่รู้จักดีแล้ว และสามารถดึงดูดใจได้เพียงพอ

2.2 **แปลตรงตัว** ถ้าชื่อต้นฉบับมีความสมบูรณ์ครบถ้วนเหมาะสมก็จะใช้วิธีแปลตรงตัวโดยรักษาคำและความหมายไว้ด้วยภาษาไทยที่ดีและกะทัดรัด

2.3 **แปลบางส่วนดัดแปลงบางส่วน** จะใช้วิธีนี้ต่อเมื่อชื่อในต้นฉบับห้วนเกินไปไม่ดึงดูด และไม่สื่อความหมายเพียงพอ

2.4 ตั้งชื่อใหม่โดยการตีความชื่อเรื่องและเนื้อเรื่อง ผู้แปลต้องใช้ความเข้าใจวิเคราะห์ชื่อเรื่องและเนื้อเรื่องจนสามารถจับประเด็นสำคัญและลักษณะเด่นของเรื่อง และจุดประสงค์ของผู้เขียนเรื่องได้ จึงจะสามารถตั้งชื่อใหม่ที่ดีได้

2. การแปลบทสนทนา สิ่งที่เป็นปัญหายุ่งยากของการแปลนวนิยาย คือ บทสนทนาหรือถ้อยคำโต้ตอบกันของตัวละคร ซึ่งใช้ภาษาพูดหลายระดับแตกต่างกันตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูด ตั้งแต่ภาษาราชการ ภาษาสุภาพ ภาษาที่เป็นทางการ ภาษากันเอง และบางครั้งก็เป็นภาษาพูดระดับตลาดซึ่งเต็มไปด้วยคำสแลง คำสับถอ คำย่อ ตัดสั้นๆ และอื่นๆ ที่ใช้กันตามความเป็นจริง ถ้าผู้แปลไม่คุ้นเคยกับภาษาพูดระดับต่างๆ ก็จะไม่สามารถเลือกคำและแปลความหมายได้อย่างถูกต้อง

การแปลบทสนทนามีหลักการที่สำคัญที่สุดคือ แปลให้เป็นธรรมชาติสอดคล้องกับฐานะของผู้พูด สอดคล้องกับระดับภาษาที่ใช้ในโอกาสนั้นรักษาความหมายโดยนัยไว้ให้ครบถ้วนอย่าพ่วงกับการแปลคำต่อคำ เพราะจะทำให้ภาษาฟังดูแข็งๆ ไม่เป็นธรรมชาติ

3. การแปลบทบรรยาย เป็นข้อความที่เขียนเล่าเรื่องราวเหตุการณ์ ซึ่งมักจะใช้ภาษาเขียนที่ขัดเกลาและแตกต่างกันหลายระดับ ก่อให้เกิดความยุ่งยากในการแปลเพื่อให้สอดคล้องกับต้นฉบับเดิม อย่างไรก็ตาม ถ้าวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทบรรยายแล้ว จะพบว่าความยุ่งยากเกิดจากภาษาสองประเภทคือ ภาษาในสังคม กับภาษาวรรณคดี ดังนี้

ก. ภาษาในสังคม นักภาษาศาสตร์ยอมรับว่าพฤติกรรมการใช้ภาษาของมนุษย์ในแต่ละสังคมนั้นจะต้องผ่านการฝึกฝนมาแล้วจนเกิดความเคยชิน ภาษาของแต่ละสังคมนั้นบางครั้งก็คล้ายกัน บางครั้งก็แตกต่างกัน เป็นตรงกันข้ามกัน เช่น เรื่องตลกขบขันของสังคมหนึ่ง อาจกลายเป็นเรื่องอับอายขายหน้าของอีกสังคมหนึ่ง ไม่มีสังคมใดที่ทุกคนในสังคมพูดภาษาที่มีความหมายอย่างเดียวกันทั้งหมด ความแตกต่างในการใช้ภาษามีสาเหตุสำคัญหลายประการ ซึ่งเกิดจากอาชีพของผู้พูด วัย เพศ และสถานภาพทางสังคม ภาษาเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าสังคมของผู้พูดมีลักษณะอย่างไร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ สังคมมีอิทธิพลต่อภาษาพูด การใช้ภาษาของบุคคลในสังคมก็เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เปลี่ยนตามสภาวะแวดล้อมคือ ผู้ฟัง กาลเทศะ และอารมณ์ เช่น คำว่า กิน

ในสภาวะแวดล้อมที่ประกอบด้วยผู้ใหญ่ หรือผู้ไม่คุ้นเคย ใช้คำว่า รับประทานอาหาร
ลองชิม ลิ้มรส

ในสภาวะแวดล้อมที่ประกอบด้วยเด็กๆ ใช้คำว่า หม่ำ อ้า

ในสภาวะแวดล้อมที่ประกอบด้วยผู้ที่คุ้นเคย ใช้คำว่า กิน จัดการ งาม

ในสภาวะแวดล้อมที่ประกอบด้วยผู้ที่เป็นกันเอง ใช้คำว่า กิน ทาน

ในสภาวะแวดล้อมที่ประกอบด้วยผู้ที่มีฐานะต่ำในสังคม ใช้คำว่า แดก ชำร่า ยัด
ภาษาถิ่น (Dialects) เป็นสิ่งที่ผู้แปลพึงระมัดระวังในการแปล ความแตกต่างของ
ภาษาถิ่นมีทั้งเรื่องเสียง การใช้คำ ความหมายของคำ การเรียงคำ บางครั้งถ้อยคำภาษาถิ่นก็ได้รับ
อิทธิพลจากภาษาต่างประเทศที่ใกล้เคียง เช่น ภาษาไทยในจังหวัดสุรินทร์ได้รับอิทธิพลมาจาก
ภาษาเขมร ภาษาไทยในภาคใต้ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู เป็นต้น ส่วนภาษากรุงเทพฯ ได้รับ
อิทธิพลจากประเทศต่างๆ ที่ติดต่อสื่อสารกันตั้งแต่อดีตมาจนปัจจุบัน มีทั้งภาษาบาลี สันสกฤต
อังกฤษ ฝรั่งเศส เป็นต้น ดังนั้นในการแปลบางครั้ง ผู้แปลจึงจำเป็นต้องค้นคว้าสืบสาวไปจนถึงที่
มาของคำให้ถ่องแท้ มิฉะนั้นจะเข้าใจผิดได้ เช่น ปาทองโก คนไทยทางภาคใต้เรียกว่า อีจ่าก๊วย
หรือชาว อเมริกันภาคใต้อาจพูดว่า “Cousin y'all talk mighty fine” ในขณะที่ภาษาภาษาแบบ
แผนหรือภาษามาตรฐาน (standard) ใช้ว่า “Sir, you speak English well”

ภาษาวรรณคดี (Literary Language) คือ ภาษาที่ใช้เขียนในวรรณกรรมประเภท
ต่างๆ เช่น กวีนิพนธ์ นวนิยาย บทละคร ความเรียงหรือข้อความในโอกาสที่ต้องการความไพเราะ
สละสลวย เป็นภาษาที่ถูกต้องสมบูรณ์ทั้งความหมาย ไวยากรณ์ และความไพเราะ ภาษาระดับนี้
ไม่นิยมใช้พูดจากันในชีวิตประจำวัน และนิยมใช้ในการเขียนที่ไพเราะเพราะพริ้งเท่านั้นภาษา
ระดับนี้คำนึงถึง สติลาการเขียน (Style) ที่เป็นลักษณะเฉพาะของผู้เขียน ประกอบด้วยการเล่นความ
หมายของคำ เสียงของคำ การเปรียบเทียบเพื่อสร้างมโนภาพและเร้าอารมณ์ การใช้สำนวนคม
คาย การใช้สำนวนทำนอง สุภาพสันติ เป็นต้น

จากการที่ผู้แปลได้ศึกษาวิธีการแปลวรรณกรรมประกอบกับการเรียนวิชาการแปล
วรรณกรรมจากอาจารย์สุดจิต ภิญญูยิ่ง ทำให้ได้ความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนการแปลวรรณกรรม ดังต่อไป
นี้

1. อ่านเรื่องราวให้เข้าใจโดยตลอด สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่จะแปลได้
ย่อความเนื้อเรื่อง จับประเด็นของเรื่อง ทำแผนผังความสัมพันธ์ของตัวละครสำคัญในเรื่อง และ
พฤติกรรมที่มีความหมายมีความโยงใยต่อกัน ฯลฯ

2. วิเคราะห์ถ้อยคำสำนวน ค้นหาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่เคยรู้จัก ค้นหาความ
กระจ่างของข้อความที่ไม่เข้าใจ ค้นหาความกระจ่างด้านวัฒนธรรม

3. ลงมือแปลเป็นภาษาไทยด้วยถ้อยคำสำนวนที่เรียบง่าย อ่านเข้าใจง่าย และ
ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นภาษาไทยที่เป็นธรรมชาติ

4. ในการแปลงานวรรณกรรมจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในเรื่อง
“The Step Child” นั้นผู้แปลยึดหลักทฤษฎีการแปลของแคตฟอर्टที่กล่าวว่า “การแปลเป็น
กระบวนการที่ทำต่อภาษา เป็นกระบวนการที่เอาข้อความที่เขียนด้วยภาษาหนึ่งไปแทนที่ข้อความ

ที่เขียนด้วยอีกภาษาหนึ่ง และยังสามารถแสดงแนวคิดทางทฤษฎีอรรถศาสตร์ (Semantics) หรือการศึกษาความหมายของภาษาในหนังสือ A Linguistic Theory of Translation โดย เชื่อว่าความหมายเป็นสิ่งที่เชื่อมความสัมพันธ์ของระดับ (Level) องค์ประกอบต่างๆ เข้าด้วยกัน ได้แก่ บท (Text) ข้อความ (item) ในตัวบท โครงสร้างในประโยค หน่วยแต่ละหน่วย โครงสร้างเสียง สถานการณ์ที่ใช้ภาษา ซึ่งล้วนเป็นลักษณะพิเศษเฉพาะของแต่ละภาษา การแปลจากภาษาหนึ่ง ไปสู่อีกภาษาหนึ่ง จึงเป็นการยากที่จะให้ความหมายเหมือนกัน จะมีแต่การแปลที่เทียบเคียง (Translation Equivalent) เท่านั้น อย่างไรก็ตามมีบางส่วนที่ผู้แปลได้ปรับบทแปลโดยการเพิ่มคำ หรือตัดทอนคำออกไป หรือเป็นการแปลแบบเอาความ (Free Translation) ซึ่งเป็นการแปลที่จะเน้นความหมายและความเข้าใจต้นฉบับโดยใช้วิธีจับความหมายหรือใจความจากต้นฉบับไปสู่ผู้อ่านบทแปล อาจมีการปรับเปลี่ยน ย้ายตำแหน่งรูปคำหรือข้อความด้านไวยากรณ์ ขยายหรือตัดทอนข้อความ ทั้งนี้เพื่อให้บทแปลมีความสละสลวยมากขึ้น แต่ยังคงความหมายเช่นเดียวกับต้นฉบับ ดังนั้นในการแปลผู้แปลจะยึดหลักการแปลในหน่วยการแปลที่เล็กที่สุดคือระดับคำ คือพยายามแปลคำต่อคำ โดยคงเนื้อหา ความหมายที่สอดคล้องเอาไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในขณะที่ผู้แปลพยายามคงลักษณะเฉพาะของรูปประโยคของภาษาไทยเพื่อให้เกิดความสละสลวย อ่านเป็นธรรมชาติ ซึ่งสิ่งที่ผู้แปลจะต้องคำนึงถึงเมื่อทำการปรับบทแปลมีดังต่อไปนี้

1. **ความมุ่งหมาย** เพื่อให้บทแปลสามารถสื่อความหมายให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ และสามารถสร้างการตอบสนองในตัวผู้อ่านงานแปลได้ใกล้เคียงกับปฏิกิริยาของผู้อ่านต้นฉบับ โดยปรับตั้งที่เป็นการแปลที่มีลักษณะตรงตัว (Literal) และการแปลเอาความ (Free)

2. ขอบเขต

2.1 การปรับภาษาควรทำเมื่อมีความจำเป็นในด้านที่จะทำให้บทแปลนั้นอ่านเข้าใจง่ายขึ้น เช่น จากวิชาการเป็นภาษาธรรมดา, พิจารณาโครงสร้างของประโยค และการเรียงลำดับประโยค หากเป็นว่าสละสลวยขึ้น เป็นธรรมชาติ และอ่านเข้าใจง่าย ผู้แปลต้องไม่แก้ไขตัดแปลงภาษาในต้นฉบับเพื่อความพึงพอใจ และต้องคงทำนองการเขียน (Style) และลักษณะของภาษา (Register) ของต้นฉบับ

2.2 ต้องคำนึงความมุ่งหมายของการแปล คือ สามารถสื่อความหมายที่เทียบเคียงได้กับความหมายในต้นฉบับ (Equivalent meaning) เลือกลักษณะรูปแบบบ้าง เพื่อเลือกรักษาความหมาย โดยใช้ได้กับงานเขียนทุกประเภท ยกเว้น ประเภทจรณาสาร (Expressive writing) ที่รูปแบบและความหมายมีค่าเท่ากัน

สิ่งที่ต้องปรับในบทแปล ทำได้ 2 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ระดับคำ ได้แก่ คำ สำนวน หรือโวหาร และ

ระดับที่ 2 คือ ระดับโครงสร้างของภาษา ได้แก่ เสียง โครงสร้างของคำ โครงสร้างประโยค โครงสร้างการเรียงประโยค (ย่อหน้า หรือบทความ)

การปรับระดับคำ

1. การเติมคำอธิบาย

เติมคำอธิบายลงไปในเรื่องหรือใส่เชิงอรรถเป็นหมายเหตุที่ท้ายกระดาษ แต่ต้องกระทัดรัด ได้ความ ไม่ขัดจังหวะการดำเนินเรื่อง ไม่ทำให้ความคิดของผู้อ่านสะดุด เสียรสชาติบรรยากาศ

1.1 เติมลักษณะนามข้างหน้า (การแข่งขัน) อเมริกันฟุตบอล (แกง) มัสมัน

1.2 การเติมข้อความสั้นๆ เช่น MY (younger) brother, my (paternal) grandmother ข้อความสั้นๆ อาจอยู่ในวงเล็บ เลือสให้ล้าอุ่งน (สไปลือกมั่งคุด)

1.3 ทำเชิงอรรถ เพราะข้อความเต็มยาว นิยมในงานวิชาการ

2. การใช้วลีประโยคแทนคำ เช่น igloo กระโจมที่สร้างด้วยน้ำแข็ง, ศาลาน้ำหน้าวัด the monastery built into the canal

3. การใช้คำที่อ้างอิงถึงความหมายที่กว้างขึ้นแทนคำที่อ้างอิงถึงสิ่งเฉพาะกว่า เช่น แกงเขียวหวาน curry, ผีกระสือ ghost, สีม่วงดอกกรัก purple

4. การเติมตัวเชื่อมระหว่างกลุ่มความคิดต่างๆ (ประโยค หรือวลี) เพื่อได้ใจความชัดเจนขึ้น เช่น Having heard the news, John decided to leave the town พอได้ข่าวจอห์นก็ตัดสินใจออกจากเมือง, Training: machines can be procured; training takes years การฝึกอบรม: จริงอยู่ เครื่องจักรนั้นซื้อหามาได้แต่การฝึกต้องใช้เวลาานปี

5. การตัดคำหรือสำนวนทิ้งไป เนื่องจากไม่มีในภาษาฉบับแปล ไม่ใช่ความหมายที่สำคัญ คำพูดซ้ำ คำซ้ำ สำนวนซ้ำสื่อความเดียวกัน เช่น Answering, John said that...จอห์นตอบว่า..., ไม่โทษสมภาร แล้วจะไปโทษใคร And who else is there to blame?

การปรับระดับโครงสร้าง

1. ระดับเสียง คือ การถ่ายตัวอักษรและชื่อ การทับศัพท์
2. ระดับโครงสร้างของคำ ความแตกต่างด้านคุณสมบัติและการทำงานของคำตามหน้าที่ไวยากรณ์ เช่น กิริยา ความแตกต่างด้านการประกอบคำด้วยหน่วยเสียงหรือหน่วยคำพิเศษ เพื่อบอกความหมายเพิ่มเติมในด้านเพศ พจน์ กาล และอื่นๆ เช่น เด็กผู้ชายหลายคน ผู้ชายทั้งหลาย
3. ระดับประโยค
 - 3.1 การปรับระเบียบวิธีเรียงคำในประโยคหรือวลี รวมระเบียบวิธีการเสนอความคิดได้ก่อนหลัง
 - 3.2 การเปลี่ยนประโยคเป็นวลี วลีเป็นประโยค เช่น เจ้าหมื่นน้อยเงี้ยวพั่งมันพยายามจะเข้าใจ แต่ก็ไม่รู้เรื่องเลย The little bear listened, trying in vain to understand.
 - 3.3 การปรับการใช้ปฏิเสธ (ตามโครงสร้างภาษาแปล) เช่น No, unfortunately not ใช่ น่าเสียดายจริงๆ หรือ We saw nobody in the room เราไม่พบใครเลยในห้องนั้น (จาก N เป็น V)
 - 3.4 การปรับการใช้กรรมตุจาก และกรรมวาจก ของกริยาในประโยค
 - 3.5 การเพิ่มหรือละคำในประโยค
4. การปรับโครงสร้างระดับสูงกว่าประโยค

สำหรับกระบวนการแปลที่ใช้ในสารนิพนธ์ฉบับนี้ มีดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาด้านฉบับ ผู้แปลได้อ่านและวิเคราะห์ต้นฉบับอย่างละเอียดเพื่อทำความเข้าใจสารที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการสื่อให้กับผู้อ่านได้รับทราบ ผู้เขียนเลือกใช้คำง่ายๆ ที่สามารถสื่ออารมณ์และทำความเข้าใจได้ทันที ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพอดีตที่เกิดจากการเล่าเรื่องได้อย่างชัดเจนและมีอารมณ์ร่วมไปกับต้นฉบับได้

ขั้นที่ 2 การรับทอดความหมายจากต้นฉบับ การตัดสินใจเลือกวิธีการแปลที่เหมาะสม สำหรับการแปลเรื่อง “The Step Child” ผู้แปลเลือกใช้การแปลแบบตรงตัวเป็นหลัก ผู้แปลพยายามคงรูปแบบการเสนอความคิดของต้นฉบับให้มากที่สุดโดยรักษาทั้งระเบียบวิธีการเรียงคำ การจัดกลุ่มความหมายเข้าประโยค และการเรียงประโยคเข้าเป็นย่อหน้า แต่หากมีความจำเป็นที่ต้องใช้วิธีการปรับบทแปล เช่น ปรับวิธีการใช้คำและการเรียงลำดับของวลีหรือประโยค ซึ่งเป็นวิธีการที่เรียกว่าเป็นการแปลแบบเอาความ ทั้งนี้เพื่อรักษาความหมายของเนื้อหาให้คงอยู่ในกรณีที่มีเมื่อมีการแปลแบบตรงแล้วไม่สามารถทำให้ผู้รับสารเข้าใจได้ และเมื่อผู้แปลได้ประเมินกลุ่ม

ผู้อ่านที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย คือประชาชนทั่วไป ไม่ปรากฏคำยาก อ่านเข้าใจได้ง่าย ข้อควรคำนึงเมื่อจะต้องทำการแปลนั้นคือ การแปลให้ถูกต้อง ครบถ้วน และเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมเป็นธรรมชาติตรงตามลักษณะการใช้ของภาษาไทย

ขั้นที่ 3 การถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล ลงมือแปล

ขั้นที่ 4 การทดสอบงานแปล ผู้แปลได้ทบทวนเอกสารฉบับแปลด้วยตัวเองหลายครั้งก่อนทำการส่งฉบับแปลให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ซึ่งเป็นผู้ชำนาญการทางด้านภาษาศาสตร์และการแปลทำการตรวจสอบความถูกต้อง ความครบถ้วน และความสละสลวยของงานแปล จากนั้นผู้แปลจึงทำการแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์อย่างเคร่งครัด

ในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้แปลมีข้อตกลงในการแปลดังนี้คือ ในภาคต้นฉบับมีการทำหมายเหตุอ้างอิงโดยทำเป็นตัวเลขยกสูงไว้ท้ายคำหรือประโยค ซึ่งผู้แปลพิจารณาแล้วว่าเป็นการให้ข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นบรรณานุกรมเท่านั้น ผู้แปลจะไม่ใส่คำอธิบายลงไปในการแปล

กล่าวโดยสรุป ผู้แปลใช้กระบวนการแปลทั้ง 4 ประการข้างต้นในการแปลสำหรับสารนิพนธ์ฉบับนี้ ทำให้ผู้แปลสามารถแปลได้ตามความมุ่งหมายของทั้งผู้เขียนต้นฉบับและของผู้แปลเอง และกระบวนการดังกล่าวช่วยให้บทแปลมีคุณภาพและทำให้ผู้อ่านฉบับแปลเกิดผลตอบสนองเทียบเท่ากับที่ผู้อ่านต้นฉบับ ซึ่งสอดคล้องกับที่ลาร์สันและบาร์นเวลล์กล่าวไว้ ด้านความถูกต้องชัดเจน เป็นธรรมชาติ

เรื่องย่อ

ดอนน่า พอร์ต เกิดในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2502 แม่ของเธอได้ทิ้งเธอไปในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2503 ในขณะที่ดอนน่ามีอายุได้เพียง 16 เดือน หลังจากแม่ทิ้งเธอไป ดอนน่า ฟรานเซส และไซมอน พี่สาวและพี่ชายต่างพ่อของเธอต้องไปอยู่ที่สถานเลี้ยงเด็กขององค์การบริหารโอด “ดอน” พ่อของดอนน่าแต่งงานใหม่กับเฮเลนและมีลูกด้วยกันหนึ่งคนชื่อออร์ดอน ดอนและเฮเลนทำเรื่องขอรับตัวเด็กทั้งสามคนกลับมาอยู่ในการอุปการะทั้งหมด ดอนน่าได้กลับมาอยู่กับพ่อและแม่เลี้ยงที่บ้านเมื่ออายุได้ 5 ขวบ การกระทำทารุณ ทบตี ถูกทำโทษให้อยู่ในห้องน้ำ ดุด่าและให้อาหารเริ่มต้นขึ้นนับตั้งแต่วันที่ดอนน่าออกมาจากสถานเลี้ยงเด็ก ดอนน่าถูกทำโทษไม่เว้นแต่ละวัน จะมีแต่เพียงสองกรณีเท่านั้นที่ดอนน่าไม่ถูกเฮเลนทำโทษ นั่นคือวันที่พ่อของเธออยู่บ้านไม่ออกไปทำงานพิเศษ และวันที่นักสังคมสงเคราะห์จากสถานเลี้ยงเด็กมาเยี่ยมดอนน่าและพี่ๆ ของเธอ ถึงแม้ว่าการที่พ่ออยู่บ้านจะทำให้เธอไม่ถูกเฮเลนทบตี แต่ดอนน่ายังคงเสียใจและน้อยใจที่พ่อไม่เคยลุกขึ้นมาปกป้องเธอ ทั้งๆ ที่รู้ว่ามีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นในชีวิตของเธอและเฮเลนก็เป็นที่มาของเรื่องเลวร้ายทั้งหมด

การถูกทำร้ายร่างกายและความหวือหวายังคงดำเนินต่อไปจนกระทั่งดอนน่ามีอายุได้ 8 ขวบ เฮเลนเริ่มจัดงานเลี้ยงขึ้นที่บ้านและรู้เห็นเป็นใจให้เพื่อนของเธอข่มขืนลูกเลี้ยงภายในบ้านของตัวเอง นอกจากนี้แล้วมักจะเสนอตัวช่วยเหลือเพื่อนบ้านและส่งดอนน่าไปช่วยงานบ้าน เพื่อให้ทุกคนมองว่าเธอเป็นคนดี เฮเลนมีวัตถุประสงค์ซ่อนเร้นจากการเสนอตัวช่วยเหลือคนกลุ่มนั้น นั่นคือการส่งลูกเลี้ยงของเธอไปให้เพื่อนบ้านผู้ชายข่มขืนกระทำชำเรา

ต่อมาไม่นาน เฮเลนมีลูกชายอีกคนหนึ่งกับดอนพ่อของดอนน่าชื่อแอนดริว ซึ่งเป็นน้องชายของออร์ดอน และมีลูกสาวอีกหนึ่งคนชื่อคาเรน ซึ่งเป็นลูกของเฮเลนกับชายชู้ คือ เลนนี่ ครุคส์ ดอนน่าพยายามไม่ยุ่งเกี่ยวกับลูกๆ ของเฮเลนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะไม่ต้องการให้เฮเลนหาเรื่องเล่นงานเธอมากไปกว่าที่เป็นอยู่

เมื่อคาเรนอายุได้ 18 เดือน เฮเลนทิ้งลูกทั้งสามคนของเธอไปอย่างไม่ใยดี ทำให้ดอนน่าต้องทำหน้าที่ดูแลทุกอย่างในบ้าน ดูแลพ่อและน้องๆ ซึ่งเป็นงานหนักมากสำหรับเด็กผู้หญิงผอมเหลือแต่กระดูกและมีอายุเพียง 11 ขวบ

ในวัยเด็ก ดอนน่าชอบวิชาศิลปะ วาดรูปและภาษา ดอนน่ารักการอ่าน การอ่านเป็นสิ่งที่เธอได้รับมาจากอานเนลลี ญาติคนเดียวกับที่ดอนน่ารักมากที่สุด

เมื่อโตขึ้น ดอนน่ามีเพื่อนสนิทที่สามารถพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง ดอนน่ามีมุมมองต่อผู้ชายดีขึ้น เมื่อเรียนจบชั้นมัธยม ดอนน่าย้ายออกไปอยู่ตามลำพังและทำงานอยู่ในโรงพยาบาลอีกทั้ง

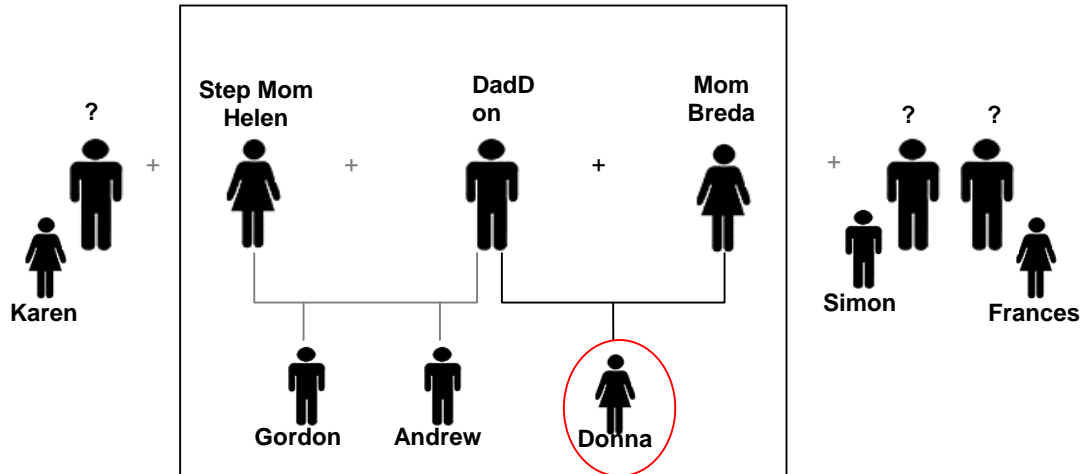
ทำงานเป็นครูสอนศิลปะให้กับเด็กเล็กๆ ดอนน่าเริ่มกล้าเข้าสังคมและเริ่มเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น เธอไม่รู้สึกรู้สึกเจ็บปวดกับอดีตของตัวเองเหมือนอย่างเมื่อก่อน

ปัจจุบันนี้ดอนน่าประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เธอทำงานศิลปะอย่างที่เราชอบเป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียงและมีลูกที่น่ารัก 3 คน เธอให้ความรักกับลูกทั้งสามอย่างเต็มที่ ความเจ็บช้ำในอดีตทำให้เธอรักและทำทุกอย่างเพื่อลูกได้อย่างหมดหัวใจ

ในปี พ.ศ. 2546 ดอนน่ามีอายุได้ 44 ปีและเฮเลนถูกจับกุมข้อหาเป็นธุระจัดหาเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีเพื่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดโดยมีไซมอนเป็นคนร้องเรียนไปยังองค์กรเกี่ยวกับครอบครัวองค์กรหนึ่ง ทางองค์กรนั้นได้ติดต่อดอนน่าเพื่อให้ปากคำ สิ่งที่ดอนน่าต้องการจากเฮเลนคือคำขอโทษ แต่เฮเลนไม่ได้ทำเช่นนั้น ท้ายที่สุดเฮเลนถูกศาลตัดสินจำคุก 2 ปี ถือเป็นการสิ้นสุดของความบอบช้ำจากการกระทำของแม่เลี้ยงที่มีต่อดอนน่าโดยสมบูรณ์

เนื้อเรื่องโดยย่อของบทที่ 11 What ugly little girls deserve....

แนะนำตัวละคร

เนื้อเรื่องโดยย่อของบทที่ 11 What ugly little girls deserve... กล่าวถึง ดอนน่า ฟอร์ด เด็กหญิงวัย 5 ขวบที่เป็นลูกสาวของดอนและเบรดา หลังจากที่แม่ผู้ให้กำเนิดทิ้งเธอไปอย่างไม่ไยดีตอนเธอมีอายุได้เพียง 16 เดือน เมื่อแม่ทิ้งไปแล้ว ดอนน่า ไชมอนและฟรานเซสพี่ชายและพี่สาวต่างพ่อของดอนน่าต้องไปอยู่ในความดูแลขององค์กรบารันารโด โดยที่ดอนและเฮเลนผู้เป็นแม่เลี้ยงไปเยี่ยมเป็นระยะๆ เมื่อดอนน่าอายุได้ 5 ขวบ ดอนทำเรื่องขอรับดอนน่ากลับไปอยู่ในความอุปการะดั้งเดิม หลังจากที่ดอนน่ากลับมาอยู่ที่บ้านกับพ่อและเฮเลนก็กลายเป็นคนรองรับอารมณ์โกรธของเฮเลน และถูกเฮเลนกระทำทารุณเป็นประจำ นอกจากนี้เฮเลนยังจงใจให้ดอนน่าอดอาหารจนผอมแทบจะเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก และเฮเลนอนุญาตให้เพื่อนบ้านผู้ชายข่มขืนลูกเลี้ยงของตัวเองทุกครั้งที่เธอจัดงานเลี้ยงขึ้นที่บ้าน

ดอนน่าถูกแม่เลี้ยงทำโทษให้เข้าไปอยู่ในห้องน้ำและปล่อยให้อดอาหารเป็นประจำอยู่มาวันหนึ่งดอนน่ารู้สึกไม่สบายหนาวๆ ร้อนๆ สลับกันไปมาและต้องการกลับไปนอนพักในห้องนอนของตัวเอง แต่ก็รู้ว่าเฮเลนไม่มีทางอนุญาตให้เธอทำเช่นนั้นแน่ ทั้งๆ ที่รู้ว่าผลจะออกมาอย่างไร ดอนน่าก็ยังต้องการที่จะเสี่ยงกับการทำให้เฮเลนโกรธเพื่อแลกกับการได้กลับไปนอนพักที่ห้อง เฮเลนทุบตีดอนน่าอย่างหนักเมื่อดอนน่าบอกกับเฮเลนว่าเธอต้องการกลับไปนอนพักเพราะรู้สึกไม่สบายจริงๆ เฮเลนไล่ดอนน่ากลับไปอยู่ในห้องน้ำตามเดิมและกำชับว่าให้เธออยู่แต่ในห้องน้ำไปจนกว่าทุกคนในบ้านจะเข้านอนจนหมด หลังจากนั้นอีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมา เฮเลนแสร้งทำเป็นห่วงเป็นใยอาการป่วยของดอนน่าต่อหน้าพ่อของดอนน่าเพื่อให้คนอื่นมองว่าเธอเป็นแม่เลี้ยงที่แสนดี ซึ่งเป็น

เรื่องธรรมดาที่เฮเลนทำเพราะเฮเลนจะทำดีต่อเธอ ไม่ทุบตีเธอก็เฉพาเวลาที่พ่ออยู่ที่บ้านหรือเวลาที่เจ้าหน้าที่ของสถานสงเคราะห์มาเยี่ยมเธอเท่านั้น

เมื่ออยู่ที่โรงเรียน ดอนน่าไม่มีเพื่อนเพราะเพื่อนๆ ไม่อยากคบค้าสมาคมด้วยเพราะรังเกียจที่เธอมีกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์จากเสื้อผ้าที่เปื้อนบัสสาวะ ดอนน่าน้อยเนื้อต่ำใจในตัวเองที่ไม่มีครูที่โรงเรียนคนไหนจะสังเกตเห็นว่าเธอมีร่างกายที่ผอมแทบเหลือแต่กระดูก และเพราะความหิวที่ไม่มีอาหารตกถึงท้องเป็นเวลานานติดต่อกันหลายวันทำให้ดอนน่าต้องเก็บเศษขนมปังที่เหลือทิ้งไว้ให้นกเป็นอาหาร เพราะความหิวดอนน่าถึงขโมยอาหารของเพื่อนนักเรียนด้วยกันและขโมยเศษเหรียญเพื่อแลกกับลูกกวาดเพียงเม็ดเดียวเพื่อประทังความหิวและเมื่อถูกจับได้ ดอนน่าถูกเฮเลนทำโทษและส่งไปหาจิตแพทย์เพื่อหาสาเหตุของการขโมยอาหาร

ดอนน่าค้นพบว่าตนเองไม่ชอบวิชาคณิตศาสตร์ รวมทั้งการท่องสูตรคูณ แต่กลับชอบเรียนศิลปะ ชอบชั่วโมงวาดเขียนและเรียนภาษาฝรั่งเศสและรักการอ่านซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากอาแนลลีซึ่งเป็นน้องสาวแท้ๆ ของพ่อ

เหตุการณ์สำคัญที่สุดของบทนี้คือ เหตุการณ์ในวันคริสต์มาสซึ่งเป็นวันที่เด็กๆ มีความสุขเพราะเป็นวันที่พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาจะได้รับของขวัญจากซานตาคลอส ลูกๆ ของเฮเลนทั้ง 3 คนได้รับของขวัญ เฮเลนทำให้ดอนน่าหัวใจสลายเมื่อเปิดกล่องตุ๊กตาไทน์เทียร์แล้วพบว่าในกล่องใบนั้นไม่มีตุ๊กตาไทน์เทียร์อย่างที่เธอหวังและตั้งหน้าตั้งตารอคอยที่จะได้เซซซมตุ๊กตามาเกือบสองอาทิตย์ นั่นคือของขวัญที่เฮเลนมอบให้ดอนน่าในวันคริสต์มาส เป็นสิ่งที่เด็กน่าเกลียดอย่างเธอสมควรได้รับ

ต้นฉบับ

Chapter Eleven

WHAT UGLY LITTLE GIRLS DESERVE...

1969-1970

THE PARTIES WENT ON, the horror continued. By now, I knew I was worthless. I knew I was ugly and I knew what being a bastard meant. I also suspected that I was very, very bad indeed. If I wasn't bad, then why was I always being punished? As more and more nameless men abused me, I was starting to face up to something – I meant nothing, I counted for nothing. Everything I thought about myself came from Helen. She made it clear that everything was my fault – I brought it all on myself. I had it all coming to me, in her words.

What happened to me during those years still remains with me – but not always in obvious ways. I don't think anyone could know whether those who have endured child sexual abuse can ever be truly free – psychologically – of their experiences. However, I do know that the physical repercussions of my time with Helen Ford live with me to this day.

I would never dare mention I was ill when I was a child. It wasn't just a sign of weakness; it was a sign of indulgence. Only special people could get ill, because only special people deserved the attention needed to make them better again. And I, most certainly, was not in that category. I learned the hard way.

One day in Edina Place, when I was about 10 years old, I was on bathroom punishment as usual. But today felt different. I was cold, as always, but was also just as hot. I was shifting so quickly from one extreme to the other that I was confused. One minute I was freezing, shaking and shivering; the next I was burning up, feeling sick and faint. It was during school holidays and I had been there since just after breakfast – other people's breakfast, not mine – and it was now late afternoon. My throat felt as though there was something stuck in it. It was agony – so bad that I knew I needed to risk Helen's anger by telling her something was wrong. I couldn't shout as my throat was

too sore, and I realised that I needed to leave the bathroom to let my stepmother know there was something the matter with me. Time was passing. As I stood there, alone, feverish, I couldn't feel myself sway. I just wanted to lie down, but knew that this wasn't allowed. Eventually, I knew I would have to bite the bullet and ask. Ask for help. Ask for permission to go to bed. Shakily, I turned round and took a few faltering steps towards the bathroom door.

I knew that Helen was in the kitchen because I could hear her. I walked, staggered, across the floor, feeling so ill that I was willing to risk challenging her by leaving the bathroom. I stood behind her at the kitchen sink. 'Helen,' I whispered. She whirled round with a dishcloth still in her hand. 'Jesus Christ! What are you doing there, you sneaky little bitch? Crawling up on people when they don't know it.' Her face came closer to mine. 'Defying me. Laughing in my face.' I was nowhere near laughing. I felt as if I could fall down any second.

'Please Helen,' I began. 'I feel really bad.'

'So you should! I'll give you bloody feeling bad. Get back in there now, and don't you dare come out again.' She went back to washing the dishes, assuming that I'd leave and go back to the bathroom.

This was important. She had to know I wasn't making it up. Usually, I'd never stand up to her, but I had to try again. 'Helen, I really think I need to go to bed. I'm all hot and cold. I think I'm going to pass out.'

She turned back round. 'Are you still there, shit for brains?' She walked towards me. When she got up to my face again, she flicked it with the stinking wet dishcloth on the pronouncement of each word. 'Get.' Flick. 'Back.' Flick. 'To.' Flick. 'The.' Flick. 'Fucking.' Flick. 'Bathroom.' Flick.

I stumbled back to my prison. Closed the door. Fell down on my knees to the cold, cold tiles as the sweat lashed over my body. A wave of nausea was flooding over me as a knock came on the door. Had she changed her mind? Was she letting me out?

'Are you okay, diddums? her voice sing-songed. 'Is precious feeling better now?'

I lifted my throbbing head up.

Why wasn't she coming in, either to help me or taunt me some more?

'I've been thinking. If you're so unwell, the best place for you is in quarantine. Stay there until we all go to bed tonight. Keep away from the rest of us. If you're riddled with something nasty, I don't want me or Gordon or Andrew to catch it, you filthy little cow'.

Hours passed as I lay there on the tiles, feeling freezing cold one minute and boiling hot the next.

Once more, much later, I plucked up all the courage I had in my scrawny little body. I crawled along the corridor to the room where Helen was. 'Please, Helen,' I croaked. 'Please, help me, I feel awful. Please can I go to my bed? I'll be good. I'll be quiet.' She turned the television off. Stared at me. Then she opened her mouth and bawled as loudly as she could. 'Get out! Get out of here! You've no right to be here! Get back on punishment! Go! Go! Go!

She made me stand there all evening. Every now and again, as I drifted in and out of things, I could hear her coming along the corridor, checking up on me. After a while, I realised everyone had gone to bed. My Dad was out, working overtime as usual. And me? I thought, I really thought, that I was going to die. Eventually Helen went to bed too – I heard her come out of the living room and go down the lobby into her bedroom. She didn't bother to check up on me. She knew that I'd still be in there, still 'on punishment'. Finally, I couldn't bear it any more. I staggered out of the bathroom, and sheepishly knocked on her bedroom door. I heard nothing. I knocked again. Still nothing. I opened the door a tiny bit, just a crack. 'Helen,' I whispered. 'Helen, can I please go to bed?' A whirlwind flew at me, knocking me back. She must have been sitting in there waiting for me to request this most outrageous of privileges. 'Bed? Bed? You've got some brass fucking neck, haven't you?' she screamed. I was sweating through my temperature as she started hitting me. She was a mad vision in her slippers and dressing gown, lashing out, knocking me off the wall, slapping my head from one side to another. 'Ill? I'll give you bloody ill! You'll know what ill is when I've finished with

you!' I ran back into the bathroom, still pleading for a doctor, and closed the door behind me. She followed me in, absolutely berserk, and continued the beating.

Finally, she seemed to run out of energy and went back to her bedroom. I knew I couldn't even afford the luxury of slumping to the floor, despite my desperate need to do so. If she came back and caught me slacking off, who could tell what she might be capable of? I stood there as long as I could, but I must have fainted, must have lost consciousness, because I remember coming round on the floor to find her standing over me, yelling: 'You! Get to your bed, now! And don't tell your father!'

Next day – actually, probably only some hours later – she came into my boxroom with my Dad. She started fussing around my bed – the pair of them were hardly ever in that room, so it was quite a performance. 'Look, Don,' she said, 'I'm really worried about the bairn. All last night, I kept telling her something was wrong and she needed to let me get the doctor in – but she's that bloody stubborn, she wouldn't hear of it.' My Dad looked at her as if she were Mother Bloody Terasa. 'You're too good, Helen,' he muttered. 'The bairns don't know how much you do for them. Well, it's time you just put your foot down. If you think she needs a doctor, I don't care how pig-headed she is about it – she'll get a doctor.'

So, to the doctor I was taken. Penicillin and rest were prescribed – and Helen made a great show of how tired she was of looking after a sick child; how much easier it would all have been if only I'd medical attention when she'd first suggested it rather than digging my heels in. Her show was for my Dad, the doctor, the neighbours, anyone who would listen – anyone who would open their ears to her lies, while closing their eyes to the fact that the ill child in front of them couldn't have fought her way out of a paper bag, was covered from head to toe in bruises, and barely had any skin over her bones.

The illnesses I had while a child, and when Helen was around, had repercussions which lasted a lot longer than if I had been properly fed, cared for, and given treatment when I required it. I had constant tonsillitis until I was 12 – at that age, I had my tonsils removed and spent a week in Astley Ainslie Convalescence Unit recovering. I loved that week, because of the attention and the feeling of safety. The

nurses used to let me help them with little bits and pieces, and I felt so secure that I never even noticed the pain.

Tonsillitis was one of the more minor problems of my childhood. Other, more serious, health problems persisted into my adult life. When I was being sexually abused, I was always sore 'down below' and had terrible problems with my 'waterworks' (how strange that, despite the awful things being done to me, I was never allowed to use 'dirty' – that is, proper – words for bodily parts and functions). The fact that I was unable to go to the toilet when I needed to didn't help the situation at all. For as far back as I can remember, from the day of arriving at Easter Road right up to the present, I have had issues with my 'waterworks'. As a child, I wet the bed, and this became a major issue for Helen. I couldn't help it; I was five years old! I'd just come out of care, I wet the bed and, for some reason, she thought this was the end of the world. She got more and more annoyed about it until eventually she started to rub my nose in the sheets in the morning, make me take my wet pants off, rub my face with them, make me put them back on and wear them. It's no surprise that at school I was called pissy pants.

Another one of her remedies for my bed-wetting was to make me strip the bed down to the rubber sheet. I hated that rusty red sheet, stinking of rubber and pee. I'd have to scrub the rubber sheet in the bath, trample the sheets, then wring them before hanging them out to dry in the back garden or, if it was raining, on the pulley. As I got older, I would get more and more embarrassed about going to school stinking of piss. I would run to the girls' toilets where I would try to clean myself with the powdery borax soap and dry myself with hard, green paper towel. I even got to the stage of washing my knickers then putting them back on wet. Nothing helped – either with the smell or with my problems with 'normal' toilet behaviour.

I also have the most awful back problems relating directly to the beating I endured as a child. I remember one occasion in particular when Helen gave me a beating and really damaged my back. We'd just come back from a holiday in Kinghorn – two weeks at a chalet in a holiday camp in Fife. I'd enjoyed it so much as we'd had more freedom there than we were ever allowed at home. I think most of that was due to Helen wanting us out from under her feet, but there was also the fact that my Dad was around

for the whole holiday. After breakfast, we'd be shunted out for a day. Simon and I would head off rock-pooling, catching minnows or sticklebacks. We'd go on long expeditions and find caves; we'd jump in the water off the pier.

Most of it was good.

But Helen had packed a little extra in her holiday bag. Her beloved tawse. When my Dad was around, she was okay – but when he went drinking to the clubhouse, she'd get the beating belt out, concentrating on my back as much as possible. Simon and I got a lot more than one leathering on that holiday, reminders that lasted longer than the few happy moments at the rock pools.

Shortly after this holiday, Simon and I got a really bad hiding for an imaginary slight. It was Simon's go first. This was one of Helen's preferred approaches. She made us queue up outside the bathroom door, taking turns, waiting, listening to the other child's cries of pain in anticipation of what was coming our way. Simon was screaming; when it stopped, he came out of the bathroom crying, hugging himself and slouching with pain. He scurried to his room. I was next. I did the usual – held on to the cold bath and listened to Helen's words.

'You know why you're being punished.'

'You know you're bad.'

'You know you deserve it.'

'Say it! Say it! Say you're bad, you deserve this! she would scream.

Eventually I would.

'I am bad. I deserve to be punished.'

She'd tell me to bend over. Not to move. I'd lean over the bath and wait for the stinging thwack of the belt. But this time, this one time, it wasn't the belt – it was the buckle. I don't know whose belt it was, whose belt she had chosen to beat me with, but it was heavier than usual, and the cumbersome brass buckle on it put me in agony each time it came down as she hit me. I tried my hardest not to show just how much pain I was in, but I failed miserably. My back was aching and I swear I heard a crack. Helen just kept hitting and hitting and shouting and shouting. Eventually she stopped and I hobbled off to my room. The pain was so much worse than I had ever felt from a belt

beating before, and I kept hearing the cracking noise, over and over again. Ever since that day my back has troubled me and hurts virtually every day. Years ago, a chiropractor looked at it. He scanned his eyes over the x-rays. 'Have you survived a bad car crash?' he asked. 'No, I replied. 'Just a bad childhood.'

As I mentioned before, my other most significant health issue relates to my eating habits. I spent years as a child going for days on end without food. As a result, I've been left with an inability to eat normal-sized portions or, indeed, even a full meal. I have to pick and eat small parts of any plateful. It frustrates me and annoys me and is extremely anti-social. When you're invited for a meal, people look, and you can see their eyes questioning. Being small anyway, I'm sure people think I have an eating disorder. In a way I do, but it is not self-imposed. Years of starving have left me this way, and the only way I can compensate is by cooking for other people, which I love.

I have come to terms with the fact that these things are simply part of me now – but that doesn't stop me questioning how it all happened in the first place. Some of the main questions I have are for Barnardo's. I feel so let down by them. Although they looked after me competently enough while I was at Haldane House, I can't help but blame them for not adequately checking up on what I returned to.

Why did these people not save me? Why did they not do something? They couldn't have known the situation I was going to face, but if they had got us placed elsewhere then maybe Helen would never have got her hands on us. I know it was on the cards because I have read it in old reports. In one it says: 'Unfortunately, neither of their parents seems able to keep in very close touch with the children and we are therefore planning to find a suitable home where they can be fostered, so that this will give them the opportunity of growing up in the environment of a normal happy home, where they will receive every loving care and attention.' The fact that I had been so close to a different life chills me to the bone.

A normal happy home.

Every loving care and attention.

These were things I would dream of for so long. Things I believed I did not deserve. Things that had been within touching distance without me even knowing. There are so many 'what ifs'. What if I had been placed with another family and managed to enchant them so much that they wanted me as their own child? What if I'd had a completely different childhood? How would I have turned out?

I also want to know how on earth teachers could have been so blind to what was going on in front of them every day. As I have said, my first school was Lieth Walk Primary, and I started there at the end of the first summer that I returned to stay with my father and stepmother. Did the teachers at that little Victorian school choose to ignore the skinny, terrified little girl who stank of piss? Each day when they patrolled the separated girls' and boys' playgrounds, did they just fail to notice me, isolated, excluded, bruised and starving?

It was my treatment at home that finally brought me to the attention of those who should have looked out for me long before – but it did little good. I had become so obsessed with food that I stole food from the pockets of another child one day. (When Don and Helen found out, it was used as just another excuse to beat me.) This was raised at the court case as evidence of my evil streak – Helen was being tried for procuring us for sexual abuse as children, and lawyers tried to make out that it was all made up because I was the sort of evil kid who lied and stole food! I'll say now what I said under oath – only one type of child steals food, and that is a hungry child. At the time, it was enough to get me sent to an educational psychologist.

The only decent meal I ever got was on a school day. Simon and I were given free school dinners. We were marked out by the pink tickets we held up for all to see and sneer at. All the people who paid for their dinners got first sitting and us paupers went in last. The advantage of last sittings was the opportunity to get 'seconds', even though the favourite dishes had usually been snaffled by the paying diners. I didn't care that we had to be labelled to get free school meals – I still dreamed of them. I looked forward to lunch so much, often anticipating and almost drooling whilst trying to imagine what it would be each day. Would it be mince? Sloppy, dark brown with carrots in, accompanied by a perfect scoop of mashed tatties complete with lumps and black-

eyes? Then maybe followed by cake and custard? Whatever was served, I ate every morsel.

Now, thinking back, I have such evocative memories of the dinner hall, the clanking of the aluminium trays, the smell of the hot food which would permeate the corridors from just after playtime. Food meant everything to me at school. I came to school hungry so my mind was on my belly for most of the time. When I got to school in the morning, I thought about when milk would be served. I liked milk time – more so in the winter when it was icy cold – a third of a pint in its little glass bottle with a foil cap. It was someone's job to trek down the long corridor to where the milk was kept and return to the class with the crate. Someone else would then give out the milk which you would sip through a pink plastic straw. As well as using the straws to drink our milk, we would often join them together in three-dimensional geometric shapes, then carefully cover them in coloured cellophane, sometimes sweet wrappers – and hang them haphazardly around the classroom. They looked so beautiful – like jewels or magic lanterns. I vaguely remember being told it had something to do with maths, but to me it was even more evidence that good things came from having a full stomach.

In the early days at Easter Road, I do remember having breakfast most days before leaving for school, usually cornflakes with milk and sugar, or toast. For a little while, I even got a playtime snack – a packet of Golden Wonder crisps or a chocolate biscuit, a Tunnock's caramel log, a caramel wafer or a Blue Riband. I don't know exactly when breakfast and playtime snacks stopped, but I know it was quite soon after Frances and Simon came home. I had those school lunches to look forward to for such a short while. For some reason – perhaps control, power or pure nastiness – Helen stopped the school dinners and I'd have to run back to the house each day, panting and nervous, maybe late or disappointing her in some way. I'd be given a tiny, snack-size sausage roll from McGill's the baker on a good day and then sent back to school. On a bad day, I got nothing.

So I would have to find ways to get food. I'd pick up sweets off the streets on the way to school or bread that had been left out for the birds. I'd scrounge at playtime, hanging around the kids who had snacks, trying to make them feel guilty and

making them hate me even more for my pathetic attempts. I'd take any opportunity to get out of class to rifle through the coats and bags in the cloakroom for food or loose change. If I got a penny, I'd go to the dairy on the way home. The dairy was the little grocer/ newsagent/ tobacconist, a tiny shop on our street. I'd buy a penny dainty, just like the one the Barber had given me, in a green and white tartan wrapper. It was a lovely piece of creamy toffee. I'd either eat it straight away or savour it, hiding it in my brown leather school bag to eat in privacy. I knew if Helen came across it, I'd be in trouble.

The way I was being treated at home obviously made me the child I was. In turn, that prevented me from having a normal school life with normal interests and normal friends. I certainly don't really remember having friends at school as such, although I do remember sometimes being 'cawed in' at the skipping in the playground if they were short and even being allowed to hold an end of the rope on special occasions. Even though I was an outsider, I loved watching the games and singing the songs. When I first started school and Helen was nicer than she became, I played a bit and got to join in. As time went on, however – and I turned up to school smellier, scruffier, more tired, hungry, withdrawn and undoubtedly stranger – I became an easy target to pick on.

As time went on, the knot of tension I felt in my stomach at the prospect of going home, also began to apply to school. I did enjoy some aspects of it, though, particularly history and geography and anything that involved drawing a picture to illustrate work. I loved it when we did a project on the Bayeux tapestry and made a collage. We once got the opportunity to learn French but it didn't last long. I was fascinated by the strange-sounding words and mesmerised by the French teacher, her stories of France and how exotic it all sounded. I liked music and remember our music teacher very clearly. A big part of the reason I liked her was that she reminded me of Auntie Nellie, as she had the same school-marm look with tweed skirts and sensible black lace-up shoes. She made us sing with a round month, twirling our finger in our mouth while reciting the scale to ensure we kept our lips in a perfect circle as we sang 'Greensleeves' and 'Early One Morning.'

I also liked writing – it was close to art, which was to become my life – and looked forward to practising my handwriting with a proper fountain pen and writing the alphabet over and over in perfect italics. I hated the times tables and despaired of being asked to stand up and recite what we were expected to learn in maths that day. Numbers bored me and didn't make sense-mental arithmetic was just hell. Of course, I already knew that reading was a delight. I started off with the 'Janet and John books,' and it wasn't long before I was looking for more and more challenging scripts. I always put my hand up first in spelling but I was never first in line when it came to sports. I was always cold so I would get as near as I could to the radiator and huddle in doorways in the playground rather than run around.

Christmas was the best time at primary school. The gym would be festooned with paper decorations and a huge 'real' tree with twinkling, sparkling, shimmering baubles and tinsel. There was a school party and we'd all gather in the big hall where we'd career up and down the wooden floor doing the 'Grand Old Duke of York,' the 'Dusty Bluebells,' the 'Farmer's in his Den, followed by a tea of miniature egg sandwiches, sausage rolls, sweet sticky cakes and orange squash. Santa would visit, we'd all sing 'We Wish You a Merry Christmas' then it would all be over. I wished I could take it home with me and felt sick to my stomach when it ended.

Those were my days, my school memories, but nothing was really separate from what was happening with Helen. I hated home time. I'd start watching the clock just before the bell was due to ring and begin to get really anxious if people started mucking about and there was a chance I'd be late home. I knew Helen would watch the clock and I'd be in big trouble if I was late. I'd get out of school and run as hard as I could, my chest burning with the exertion and my stomach doing somersaults. I'd be relieved if I got home and was only sent to my room. Sometimes I'd be told to stand in the lobby or bathroom and wait; wait to see what she was going to do that day, what she had in store for me. On very, very rare occasions – maybe if she'd had a few cans of Special Brew – she would tell me to get changed and go and play until I was told to come in. On these days, it didn't matter what the weather was like; I just took the chance and did it. Often

I'd be called in just in time to do the dishes, tea already having been eaten in my absence, because I didn't matter.

It was just an endless round of starvation, beatings, abuse and cruelty. It beggars belief that I was finally sent to a child psychologist and yet they uncovered nothing, I would have thought it would have taken any decent professional about 10 minutes to work out what was going on, yet I was sent back to Helen time and time again. And each day, it seemed, she thought up new horrors for me. By the time we moved to Edina Place, the social work visits seemed cursory. Helen always told them how awful and evil this ugly little girl was. On top of that, Frances, Simon and I were all told exactly what to say.

Helen had three brass monkey ornaments on the mantelpiece – one with its ears covered, one with its mouth covered, one with its eyes covered. 'Look at them,' she'd hiss before any official visit. 'That's what you lot need to remember – get that in your thick skulls. Hear no evil. Speak no evil. See no evil.' She glowered at me – her particularly despised stepchild. 'You. Don't forget. Don't forget those monkeys. And don't EVER forget that I'm watching you more closely than anyone.'

When the social workers came, the three of us would stand in front of them as they asked us questions. Helen would stand behind them, squinting at us, promising us without words just what would happen if we said a word to shatter the myth of the perfect stepmother. And those monkeys. They terrified me then, and I still break out in a sweat if I see a similar trio to this day.

Helen would never voluntarily give me anything good in my life – however, on one occasion, she slipped up.

I hated Gordon. He was not the little brother I had hoped for. He had become his mother's son. He had lost me my Auntie Nellie, and he treated me like shit. I'd never become attached to Andrew because I'd learned my lesson with Gordon; I chose to avoid Helen's youngest for fear than he would turn on me too. I had closed myself off to her children. I didn't trust them because they came from her and she was the source of my hell.

But then she had another baby.

She had Karen.

I didn't even know she was pregnant. I always kept my eyes away from her when I could, looking only when there was no other option, so I didn't see the growing belly. She was always complaining about being tired, so I wouldn't have noticed any difference there either.

One afternoon, we came back to the house to find my Dad at home. This in itself was unusual enough, but when he told the three boys and me to go to our rooms and stay there (Frances had gone by this time), without any shouting, it did seem a little different. I wasn't about to pry – it was bonus enough that I wasn't being hit. The day dragged on. I heard some shouting, some moaning. Nothing different there. Helen was always shouting. There was often moaning coming from her bedroom too – although usually when my Dad wasn't there. It did go on for an awfully long time though.

Then the doorbell went.

This terrified me.

Usually when Helen sent me to my room, and she made that strange moaning noise, I waited on the bell ringing. Although it was unlikely to be one of the men who abused me because they didn't do that when my Dad was around, I still felt apprehensive. If there was a special coded ring, I knew it would be someone coming for me, someone coming to use me with Helen's permission as part of her party afternoons. But this time, although I heard a man's voice, he didn't come for me. We all stayed in our rooms for ages before my Dad finally said we could come out and go to the loo if we wanted. I remembered we all rushed along at the same time and we all stopped just inside the door as we pushed in together.

'Eurgh! What's that?' shouted Gordon, pointing at the bath.

Andrew joined in, making pretend retching noises and shouting, 'Blood! Blood!'

I looked in. The old, stained potty we had was full of some horrible thing – all red, bloody and lumpy. I had no idea what a placenta was, so didn't have a clue what I was looking at.

My Dad pushed past us, grabbed the potty up, shouting, 'Never you bloody mind what it is! Just get on with whatever you need to do and we'll tell you later.'

Later came.

We were ushered into Helen and Don's bedroom where she sat, in a nightie, holding a baby.

She looked quite happy.

'Come and say "hello" to your new sister,' she said. 'This is Karen.' She looked straight at me. 'Isn't she lovely? Isn't she just a beautiful little girl? Just what a little girl should be.'

I walked over, expecting to see a horned devil, another evil spawn. I wasn't prepared, even then, for what I felt. I was 10 years old, and as I looked at this newborn child, I felt more love than I had ever known before. I wanted to rip her out of Helen's arms, to run away with her, protect her for ever. Part of me felt so scared – another girl. Would she face the same fact as me? I knew that skinny as I was, weak as I was, I would do all in my power to stop that.

As the days went on, additional parts of the picture became clearer. I heard others talking about how good my Dad was being, how not many men would stand by their wives in his position. It finally clicked. He wasn't Karen's Dad. Once I realised that, I realised more. I knew who her dad was. There was one man who had never touched me, who used to hang around a lot. Whenever Helen dragged me to the shops, I always knew if we were going to bump into Lenny because she would make special effort with her hair, make-up and clothes. She always smiled more around him, and put on her fake personality. He was nice to me too – although that was the last thing I wanted. I remembered a time when we met him in a shop in Easter Road.

'Hello, wee Donna,' he had said, ruffling my hair.

I felt Helen wince beside me as she tried to keep the smile plastered on her face.

'How are you, then? Having a nice day? Keeping yourself busy?'

I didn't know what to answer – I knew I wouldn't be allowed to say anything.

'Cat got your tongue?' asked Helen, knowing full well that it was fear of her that kept me silent. 'She's pig ignorant this one,' she laughed, her face contorting into what she thought was a seductive look rather than a grimace.

Stop. Stop talking to me now, I willed Lenny Crooks.

If you keep talking to me, keep being nice to me, keep giving me attention – I'll pay for it later. I'll pay for it so hard.

But Lenny Crooks couldn't read my mind.

He kept talking.

Kept ruffling my hair.

Then he said the fatal words.

'She's a bonny wee thing, Helen, isn't she?'

I stopped hearing things after that. I knew what was going to happen. She finished her conversation with Lenny and we went home.

She didn't say a word.

She got the tawse.

She stripped me.

She whipped me.

She finally stopped long enough to get her breath and send me naked and bleeding to the bathroom where I stood alone, freezing, starving, until the next morning. For being a 'bonny wee thing'.

The man who had unwittingly caused that was Karen's father.

Through Karen I learned that I could love another person, but I also learned the fear which comes from that. In the event, Helen didn't care for her and she thankfully left when Keren wasn't much more than a baby.

In my new little sister (which was how I thought of her, even though we had absolutely no blood tie), I had that baby dolly I had always hoped for. Even though I was now 10, I still had dreams of the Tiny Tears I had wanted since I left Barnardo's.

In the days leading up to the first Christmas after Karen was born, Helen sidled up to me. 'Well, Donna,' she started. 'What are you hoping Santa brings you this year? It must be a joke, I thought. Other years, I was lucky if I got a packet of crayons – I

got some basic stuff she would need to buy me anyway, but nothing 'frivolous' nothing like the gifts lavished on Gordon and Andrew. I didn't know what to say. Was it a trick? Probably, but I couldn't help myself from telling the truth. Even with Karen around, I still wanted a Tiny Tears – and I told her.

'Is that right? Well...' she paused as if thinking. 'We'll just have to see what we can do.'

For the next few weeks, I could hardly sleep. There was hope. There really was hope. And on Christmas morning, I could hardly believe my eyes. There, under the pathetic tree, was a box.

A Tiny Tears shaped box.

With my name on it.

For the first time I could remember, there was a beautifully wrapped present, and a tag which said, in big letters:

To Donna

Merry Christmas!!!!

Xxxxxxxxxx

It didn't matter that it didn't say from 'Mum and Dad' – that would be too much to hope for. What did matter was that she was there. My dolly was there. Oh, I would love her so much! I was already thinking how much comfort she would bring me. I would get through things with that dolly to hold and cuddle.

Helen was really getting into the Christmas spirit. She was laughing and jiggling Karen on her hip. 'Come on, everyone,' she called to the others, who were concentrating on their gifts. 'Stop what you're doing and watch Donna open her BIG present! Watch her open just what she deserves.'

Gordon and Andrew moaned a bit, but came over. My Dad was there too. I didn't lift the box up; it was too precious. I left it on the floor, and gingerly took up a corner of paper. I tore a little corner off the wrapping – was it all going to be a disappointment?

I could barely contain myself.

I read the words 'TINY TEARS' out of the corner I had ripped.

I felt faint.

It was real.

SHE was real.

Laughing, hysterical with happiness, I ripped the rest of the paper off.

And sat.

And looked.

And wanted to die.

I heard Helen laughing maniacally behind me.

Gordon shrieking and even Dad laughing too.

And I looked at the box. The Tiny Tears box.

The empty Tiny Tears box.

'There you go, Donna!' she cackled. 'There's your present! Enjoy it!'

I looked round to see her wave a hand at me, tears of joy running down her face.

That was my Christmas. That was my gift.

Karen got the doll, although I never saw her with it.

I got an empty box.

Everything an ugly little girl deserved.

บทแปล

บทที่ 11

สิ่งที่เด็กผู้หญิงนำเกลียดสมควรได้รับ¹

พ.ศ. 2512-2513²

งานเลี้ยงยังคงมีอยู่ต่อไป ความหวาดกลัวก็ยังคงเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ฉันรู้แล้วว่าฉันมันไร้ค่า ฉันรู้ว่าฉันมันน่าเกลียด และฉันก็รู้ด้วยว่าคำว่าเด็กเวอร์นะมันหมายความว่าอย่างไร ฉันคงเลวเหลือเกิน ไม่เช่นนั้น ฉันคงไม่ถูกทำโทษอยู่เป็นประจำอย่างนี้หรอก การถูกชายแปลกหน้าคนแล้วคนเล่าล่วงเกินฉันทำให้ฉันเริ่มยอมรับว่าตัวเองตกที่นั่งลำบาก³ ฉันไม่มีค่า ไม่มีควมหมายอะไรเลย ทุกเรื่องที่ผมคิดเกี่ยวกับตัวเองล้วนมาจากเฮเลน เฮเลนพูดออกมาอย่างชัดเจนว่าทั้งหมดเป็นความผิดของฉัน ฉันทำตัวเอง ฉันหาเรื่องเอง

สิ่งที่เกิดขึ้นกับฉันในช่วงเวลานั้นยังสร้างปัญหาให้ฉันจนกระทั่งทุกวันนี้ เพียงแต่จะไม่แสดงออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจนทุกครั้งไป ในทางจิตวิทยาฉันคิดว่าไม่มีใครรู้ได้เลยว่าเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศและตกอยู่ในสภาพตายทั้งเป็น⁴ นั้นจะสามารถลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ และประสบการณ์เลวร้ายนี้อาจส่งผลกับร่างกายของพวกเขาในเวลาต่อมา แต่อย่างไรก็ตาม ฉันรู้ดีว่าปฏิกิริยาตอบสนองทางร่างกายในช่วงเวลาที่ฉันอยู่กับเฮเลน ฟอร์ด ยังคงอยู่กับฉันมาจนถึงทุกวันนี้

ในวัยเด็กฉันไม่กล้าที่จะเอ่ยปากพูดว่าฉันไม่สบาย การป่วยไม่ได้เป็นเพียงสัญญาณบอกถึงความอ่อนแอเท่านั้น แต่มันยังแสดงถึงการทำตามใจตัวเอง มีเพียงคนพิเศษเท่านั้นที่สามารถป่วยได้ เพราะมีแต่คนพิเศษเท่านั้นที่สมควรได้รับการรักษาที่เหมาะสมเพื่อให้พวกเขาหายเป็นปกติอีกครั้งหนึ่ง สิ่งที่แน่นอนที่สุดคือฉันไม่จัดอยู่ในประเภทนั้น ฉันได้เรียนรู้จากประสบการณ์อันเลวร้ายของตนเอง⁵

มีอยู่วันหนึ่งตอนฉันอายุได้ราวสิบขวบ ตอนนั้นฉันพักอยู่ในเอ็ดินาเพลส⁶ ฉันถูกทำโทษให้ไปอยู่ในห้องน้ำเหมือนอย่างเคย แต่วันนี้ฉันรู้สึกแปลกไป ฉันรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ความรู้สึกเดียวร้อนเดียวหนาวสลับกันไปมาจนฉันสับสน หนึ่งนาทีก่อนหน้านั้นฉันรู้สึกเหมือนถูกแช่แข็ง หนาวตัวสั่นงันงก แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกเหมือนกำลังถูกเผา รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว ไม่มีแรง วันนั้นเป็นวันหยุดในช่วงปิดเทอม ฉันเข้าไปอยู่ในห้องน้ำตั้งแต่หลังเวลาอาหารเช้าซึ่งเป็นมื้ออาหารเช้าของคนอื่น ไม่ใช่อาหารเช้าของฉัน ฉันอยู่ในนั้นจนกระทั่งบ่ายแก่ๆ ฉันรู้สึกเหมือนมีบางอย่างติดอยู่ตรงคอ มันทรมาน ฉันรู้สึกแยะและรู้ว่ามันสิ่งที่จะทำให้เฮเลนโกรธถ้าฉันบอกเธอว่ามีบางอย่างผิดปกติเกิด

ขึ้น ฉันไม่สามารถตะโกนได้เพราะเจ็บคอเหลือเกิน แต่ฉันรู้ว่าจะต้องออกจากห้องน้ำเพื่อไปบอกให้แม่เลี้ยงรู้ว่ามึ่บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับฉัน เวลาล่วงเลยไป ฉันยังคงยืนอยู่ตรงนั้นคนเดียวแถมมีอาการไข้ ฉันแทบยืนอยู่ไม่ไหว ฉันแค่ต้องการนอนราบลงไปแต่รู้ว่าเฮเลนไม่อนุญาตให้ฉันนอน ในที่สุดฉันรู้ว่าฉันจะต้องกล้าเผชิญหน้า⁷ และขอร้องเธอ ขอความช่วยเหลือ ขอให้เธออนุญาตให้ฉันไปนอน ฉันหนาวสั่นเพราะพิษไข้ ฉันเดินกระเผลอกระเผลงไปยังประตูห้องน้ำ

ฉันรู้ว่าเฮเลนอยู่ในห้องครัวเพราะฉันสามารถได้ยินเสียงเธอ ฉันเดินโซเซจากห้องน้ำมายังห้องครัว รู้สึกไม่ดีที่จะต้องเสี่ยงกับการทำทนายเฮเลนโดยการออกจากห้องน้ำ ฉันเดินเข้าไปยืนอยู่ด้านหลังเฮเลนบริเวณอ่างล้างจานในห้องครัว “คุณน้ำเฮเลนคะ⁸” ฉันเรียกเบาๆ เฮเลนหันขวับมามองฉันในขณะที่ยังถือผ้าเช็ดจานอยู่ในมือ “คุณพระช่วย⁹ แก่อกมาทำอะไรอยู่ตรงนั้นยะ นังเด็กบ้า แก่แอบออกมาอย่างนั้นหรือ” เฮเลนยื่นหน้าเข้ามาใกล้หน้าฉัน “พูดถากถางฉัน หัวเราะใส่หน้าฉัน¹⁰” ฉันไม่ได้รู้สึกว่ามีหน้าหัวเราะสักนิด ฉันรู้สึกเหมือนจะเป็นลมล้มลงไปได้ตลอดเวลา

“คุณน้ำขา สงสารหนูเถอะคะ” ฉันขอร้องเฮเลน “หนูรู้สึกไม่สบายจริงๆ ค่ะ”

“ก็สมควรแล้วนี่ ฉันจะทำให้แกรู้สึกแย่มากๆ กลับเข้าไปในห้องน้ำเดี๋ยวนี้ แล้วอย่าได้บังอาจออกมาข้างนอกอีกเป็นอันขาด เฮเลนกลับไปล้างจานและคิดไปว่าฉันจะกลับไปห้องน้ำตามเดิม

เรื่องนี้สำคัญมาก เฮเลนจะต้องรู้ว่าฉันไม่ได้ถูกรื้อขึ้นมา เพราะโดยปกติฉันไม่เคยขัดคำสั่งเธอเลยแม้สักครั้ง แต่ฉันจะต้องลองอีกครั้งหนึ่ง “คุณน้ำขา ใ้หนูกลับไปนอนที่ห้องได้ไหมคะ หนูรู้สึกไม่สบาย ร้อนๆ หนาวๆ เหมือนจะเป็นลมด้วยค่ะ”

เฮเลนหันกลับมามอง “แกยังอยู่ตรงนั้นหรือ ปัญญาอ่อนหรือไง” เธอเดินตรงมาหาฉัน ยื่นหน้ามาใกล้หน้าฉันแล้วใช้ผ้าเช็ดจานกลืนเหม็นเปียกน้ำฟาดหน้าฉันตามจำนวนคำที่เธอจะพูด “กลับ” เพี้ยะ “ไป” เพี้ยะ “ที่” เพี้ยะ “ห้องน้ำ” เพี้ยะ “ระยำ” เพี้ยะ “นั่น” เพี้ยะ “ชะ”

ฉันเดินโซเซกลับมาที่ยังคุกของตัวเอง ปิดประตูแล้วนั่งคุกเข่าลงกับพื้นกระเบื้องที่เย็นเฉียบ เนื้อตัวเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ ฉันมีอาการคลื่นไส้เป็นระยะๆ แล้วฉันก็ได้ยินเสียงคนเคาะประตู เฮเลนเปลี่ยนใจแล้วหรือ เธออนุญาตให้ฉันออกไปได้แล้วใช่ไหม

“เป็นไงยะ แม่สาวน้อย¹¹” เสียงของเธอฟังราวกับเธอกำลังร้องเพลง “รู้สึกดีขึ้นบ้างหรือยังล่ะ”

ฉันโง่หัวที่เดินตุบๆ ขึ้น

ทำไมเฮเลนไม่ยอมเข้ามาข้างใน เธอจะมาช่วยฉันหรือจะมาสมน้ำหน้าฉันอีกกันแน่

“ฉันมาคิดๆ ดูแล้วนะ ถ้าแกไม่สบายมากอย่างที่แกว่าจริงๆ ละก็ ที่ๆ แกสมควรจะอยู่มากที่สุดก็จะต้องเป็นสถานกักกันโรค อยู่ในนั้นไปจนกว่าพวกฉันจะเข้านอน และถ้าแกยังมีปัญหา

น่ารังเกียจพวกนั้นอยู่อีกละก็ อยู่ห่างๆ พวกเราเอาไว้ ฉันไม่ต้องการให้ตัวฉันและลูกๆ¹³ ติดโรคจาก แก นังเด็กโสโครก”

หลายชั่วโมงผ่านไป ฉันยังคงนอนอยู่บนพื้นกระเบื้องในห้องน้ำ รู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ สลับกันไปมา

หลังจากนั้นอีกนานพอสมควร ฉันรวบรวมความกล้า¹⁴ ทั้งหมดที่มีอีกครั้งหนึ่งพาร่าง ภายที่ผอมแห้งคลานไปตามทางเดินตรงไปยังห้องที่เฮเลนอยู่ “คุณน้ำชา สงสารหนูเถอะ” ฉันพูดเสียงแหบแห้ง “ช่วยหนูด้วย หนูรู้สึกแย่มากเกิน กรุณาหนูเถอะนะ ให้นำหนูไปที่เตียงของหนูได้ไหมคะ หนูจะทำตัวดีๆ หนูจะปิดปากเงียบไม่พูดอะไรเลย” เฮเลนปิดทีวี จ้องมาที่ฉันแล้วตวาดฉันเสียงดังสุดเสียง “ออกไปให้พ้น ออกไปจากที่นี่ แกไม่มีสิทธิ์ที่จะอยู่ตรงนี้ กลับไปรับโทษซะ ออกไปเดี๋ยวนี้เลย”

ฉันยืนอยู่ในห้องน้ำตลอดทั้งคืนตามที่เฮเลนสั่ง ฉันขยับตัวบ้างเป็นบางครั้ง ฉันได้ยินเสียงเฮเลนเดินมาตามระเบียงทางเดินเพื่อมาจับผิดฉัน เวลาผ่านไปนานพอสมควร ฉันตระหนักว่าทุกคนเข้านอนหมดแล้ว พ่อก็ออกไปทำงานล่วงเวลาตามปกติ ส่วนฉัน ฉันคิดว่าฉันกำลังจะตายในที่สุดเฮเลนก็ไปนอน ฉันได้ยินเสียงเธอเดินออกมาจากห้องนั่งเล่นแล้วเดินละหองลับไปไปยังห้องนอนของเธอ เธอไม่แวะมาดูอาการฉัน เฮเลนรู้ว่าฉันจะยังถูกทำโทษอยู่ที่นั่น แต่แล้วฉันก็ไม่สามารถทนได้อีกต่อไป ฉันเดินโซเซไปเคาะประตูห้องนอนของเฮเลน ฉันไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย ฉันเคาะประตูอีกครั้งแต่ไม่มีเสียงตอบกลับอีกเช่นเคย ฉันแถมประตูออกแล้วเรียกเฮเลนเบาๆ “คุณน้ำเฮเลน “คุณน้ำเฮเลน กรุณาให้นำหนูไปนอนได้ไหมคะ” แรจโกธร¹⁵ ของเฮเลนพัดมาปะทะฉัน เฮเลนต้องนั่งรอฉันอยู่ตรงนั้นมานานแล้ว นั่งรอให้ฉันมาอ้อนวอนขอความเมตตา “คำก็จะนอน” “สองคำก็จะนอน”¹⁶ “แกแน่นักนะ คิดจะลองดิกันไหม”¹⁷ เธอตวาด ฉันเหิงออกเพราะพิษใช้ในขณะที่ยเฮเลนลงไม้ลงมือกับฉันอย่างบ้าคลั่ง เฮเลนอยู่ในชุดนอนและรองเท้าแตะสำหรับสวมในบ้าน เธอตีฉันอย่างแรง ผลักฉันไปชนกับฝาผนัง ตบหัวฉัน “ไม่สบายอย่างนั้นรี ฉันจะทำให้แกไม่สบายจนปางตาย เอาไว้ให้ฉันจัดการแกเสร็จแล้ว แกก็จะได้รู้ว่าการไม่สบายจริงๆ มันเป็นอย่างไร” ฉันวิ่งกลับไปยังห้องน้ำแล้วปิดประตู ฉันยังต้องการไปหาหมอ เฮเลนตามฉันมาในห้องน้ำด้วยความโมโหแล้วทุบตีฉันอีกรอบ

ในที่สุดเฮเลนก็กลับไปห้องนอนของเธอหลังจากทุบตีฉันจนหมดแรง ฉันอยากจะทรุดตัวลงนั่งกับพื้นใจจะขาดแต่ฉันรู้ว่าฉันไม่สามารถทำอย่างนั้นได้ ถ้าเฮเลนกลับมาที่นี้แล้วจับได้ จะมีใครบอกได้ว่าเธอจะทำอะไรกับฉันอีก ฉันยืนอยู่ตรงนั้นนานเท่าที่ฉันทำได้ ฉันหมดแรงและต้องล้มหมดสติไปเป็นแน่ ฉันจำได้ว่าเฮเลนยื่นค้ำฉันแล้วไล่ให้ฉันกลับไปยังที่นอน “แก กลับไปห้องของแกได้แล้ว แล้วอย่าปากสว่างฟ้องพ่อของแกละ”

ในวันต่อมาซึ่งจริงๆ แล้วอาจจะเป็นแค่ไม่กี่ชั่วโมงให้หลัง เฮเลนกับพ่อเข้ามาเยี่ยมฉันในห้องซึ่งเป็นห้องเก็บของเล็กๆ¹⁸ เธอเริ่มวุ่นวายใกล้เตียงของฉันและทำท่าทางตื่นเต้นผิดปกติ พ่อกับเฮเลนแทบจะไม่เคยย่างกรายมาเหยียบในห้องของฉันเลย เห็นได้ชัดว่าการมาครั้งนี้เป็นการเล่นละครของเฮเลน “คอนคะ ฉันเป็นห่วงยายหนู¹⁹จริงๆ ค่ะ ฉันพยายามบอกเธอตลอดทั้งคืนว่าเธอไม่สบายและควรจะยอมให้ฉันเรียกหมอมาที่นี่ แต่คอนน่าดื้อรั้นไม่ยอมฟังฉันเลย” เฮเลนพูดพอมองเฮเลนราวกับว่าเธอเป็นแม่พระ²⁰ “เฮเลน เธอช่างเป็นคนดีอะไรเช่นนี้ เด็กๆ ไม่รู้หรือกว่าเธอทำอะไรให้พวกเขามากมายขนาดไหน” พ่อพูดเบาๆ “ตอนนี้ ถึงเวลาแล้วที่เธอจะต้องจัดการเรื่องนี้²¹ ถ้าเธอคิดว่าคอนน่าต้องให้หมอรักษา ก็ให้พาไปหาหมอ ส่วนคอนน่าจะยอมหรือไม่ยอม²² ฉันก็ไม่สน”

หมอที่ฉันไปหาจัดยาเพนิซิลินและสั่งให้พักผ่อน เฮเลนแสดงละครได้อย่างดีเยี่ยมว่าเธอเหนื่อยมากเหลือเกินที่จะต้องดูแลเด็กคนหนึ่งที่ไม่สบาย เรื่องจะไม่ยุ่งยากขนาดนี้ถ้าหากฉันทำตามที่เฮเลนบอกตั้งแต่ต้น ไม่ใช่ต่อต้านไม่ยอมทำตามตามที่เธอพูด²³ การแสดงของเฮเลนมีไว้ให้พ่อหมอ เพื่อนบ้าน และใครก็ได้ที่จะฟัง ใครก็ได้ที่จะเปิดหูของพวกเขารับฟังเรื่องโกหกของเฮเลน และบิดาไม่รับรู้ความจริงที่ว่าเด็กคนหนึ่งซึ่งกำลังป่วยอยู่ตรงหน้าของพวกเขาไม่สามารถที่จะสู้รบปรบมือกับเธอได้ เด็กคนนี้มีแต่แผลฟกช้ำตามเนื้อตัวตั้งแต่หัวจรดเท้า ยิ่งไปกว่านั้นยังผอมจนเกือบเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก

การเจ็บไข้ได้ป่วยที่ฉันมีในวัยเด็กและในช่วงเวลาที่อยู่กับเฮเลนจะไม่ส่งผลข้างเคียงระยะยาวขนาดนี้หากฉันได้ทานอาหารที่เหมาะสม ได้รับการดูแลเอาใจใส่ และได้รับการรักษาเมื่อจำเป็น ฉันมีปัญหาเรื่องภาวะต่อมทอนซิลอักเสบอยู่เป็นประจำ จนกระทั่งฉันอายุได้สิบสองปี ฉันได้รับการผ่าตัดเอาต่อมทอนซิลออกไปและพักฟื้นอยู่ในศูนย์พักฟื้นอาสลิย์ เอนสลิย์²⁴ เป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ ฉันชอบช่วงเวลานั้นมากเพราะฉันได้รับการดูแลและรู้สึกปลอดภัย พวกเขาพยาบาลเคยให้ฉันช่วยทำงานเล็กๆ น้อยๆ ฉันรู้สึกปลอดภัยจนลืมความเจ็บปวด

ภาวะต่อมทอนซิลอักเสบเป็นปัญหาเล็กๆ เรื่องหนึ่งในอีกหลายๆ เรื่องของฉันในวัยเด็ก ปัญหาที่เหลือเป็นเรื่องที่หนักหนากว่านี้ แม่อยู่ในวัยผู้ใหญ่แล้วฉันก็ยังมีปัญหาด้านสุขภาพอยู่เมื่อครั้งที่ฉันถูกล่วงเกินทางเพศฉันมักรู้สึกเจ็บแปลบตรง “อวัยวะเบื้องล่าง” นั้นและมีปัญหาหนักเกี่ยวกับ “ท่อประปา²⁵” (มันแปลกดี ทั้งๆ ที่สิ่งน่ารังเกียจพวกนั้นทำร้ายฉัน แต่ฉันไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ “คำที่สกปรก²⁶” ซึ่งเป็นคำที่เหมาะสมสำหรับเรียกอวัยวะบางส่วนรวมถึงการทำงานของพวกมันด้วย และที่ฉันไม่สามารถไปห้องน้ำเมื่อฉันต้องการ ก็ไม่ได้ทำให้สถานการณ์ดีขึ้นเลย ย้อนกลับไปในช่วงเวลาที่ฉันยังพอจำได้นับจากวันที่ย้ายกลับมาอยู่ย่านถนนอีสเตอร์จนถึงเดี๋ยวนี้ ฉันยังคงมีปัญหาเกี่ยวกับ “ท่อประปา” อยู่เหมือนเดิม ในวัยเด็กฉันฉีดยาที่นอน เรื่องนี้กลายมาเป็นปัญหา

หลักของเฮเลน ฉันไม่ได้แก้มทำ ฉันอายุแค่เพียงห้าขวบ ฉันเพิ่งถูกส่งตัวมาจากสถานเลี้ยงเด็ก
ฉันฉีรตที่นอน แต่เฮเลนคิดว่ามันเป็นปัญหาที่หนักหนาสาหัสเสียเหลือเกิน นับวันเฮเลนยิ่งรำคาญ
กับเรื่องนี้มากขึ้นจนกระทั่งทำที่สุดเธอเริ่มเอาผ้าเปื้อนฉีมาถูกับจมูกของฉันในตอนเช้า ให้ฉันถอด
กางเกงในที่เปียกออกแล้วเอามาถูกับหน้าของฉันจากนั้นก็ให้ฉันใส่กางเกงในกลับไปเหมือนเดิม
ไม่แปลกเลยที่ฉันจะถูกคนที่โรงเรียนเรียกว่า ยายฉีร²⁸

วิธีการที่เฮเลนใช้จัดการฉันอีกวิธีหนึ่งเวลาฉันฉีรตที่นอน คือ ให้ฉันถอดผ้าปูที่นอน
ออกให้เหลือแต่ผ้ายาง ฉันเกลียดผ้ายางสีแดงเปื้อนฉีนั้น ฉันทำความสะอาดแผ่นยางในห้องน้ำ ชัด
แล้ว เหยียบให้หมาด จากนั้นนำไปแขวนตากไว้ในสนามหญ้าหลังบ้าน²⁹ ถ้าวันไหนฝนตกก็ตากมัน
ไว้ตรงมุขี่ เมื่อฉันโตขึ้นความอายที่ต้องไปโรงเรียนพร้อมกับกลิ่นฉีก็เพิ่มมากขึ้นไปด้วย ฉันจะวิ่งไป
ห้องน้ำหญิงและพยายามทำความสะอาดตัวเองด้วยสบู่แป้งบอแรกซ์ เช็ดตัวด้วยกระดาษเช็ดมือสี
เขียวเนื้อหยาบ ฉันยังเคยซักกางเกงชั้นในแล้วใส่มันทิ้งๆ ที่มันยังเปียกอยู่ แต่มันไม่ได้ช่วยอะไรอยู่
ดี ฉันยังมีปัญหาเรื่องกลิ่นและการถ่ายทุกชั้นในห้องน้ำเหมือนเดิม

ฉันมีปัญหามากที่สุดตรงหลังอีกด้วย มันเกี่ยวข้อโดยตรงกับการถูกทุบตีในวัยเด็ก
ฉันจำเหตุการณ์ครั้งหนึ่งที่เฮเลนทำร้ายฉันและตีที่หลังฉันอย่างแรงหลังจากกลับจากไปเที่ยวค่าย
พักวันหยุดในชายฝั่งคิงฮอร์นในเมืองไฟฟ์³⁰ ฉันมีความสุขมากกับการได้อยู่ในกระท่อมเล็กๆ เป็น
เวลาสองอาทิตย์ เรามีอิสระมากกว่าตอนที่อยู่ที่บ้าน ฉันคิดว่าเฮเลนไม่ต้องการให้พวกเราอยู่
เกะกะเธอ³¹ แต่ยังมีความจริงอยู่ข้อหนึ่งที่ว่าพ่อก็อยู่ที่นั่นกับเราด้วย หลังจากทานอาหารเช้าเสร็จ
พวกเรามักจะออกไปเล่นข้างนอกทั้งวัน ฉันกับไซมอน³² ออกไปสำรวจแอ่งหิน จับปลาบินเนา³³ และ
ปลาปลาตึกเกิดแบ็ค³⁴ เรามักจะเดินทางไกลและค้นหาถ้ำ แล้วมักจะกระโดดเล่นน้ำตรงทำน้ำด้วย

กิจกรรมส่วนใหญ่ก็สนุกดี

แต่เฮเลนได้เตรียมอุปกรณ์ทำโทษไว้ในกระท่อมวันหยุดของเธอด้วย แล่หนึ่งสุดที่รัก
ของเธอ ตอนที่พ่อไม่ไปไหน เธอก็จะดีกับเรา แต่พอพ่อออกไปหาอะไรที่คลับเฮ้าส์ เธอก็เอาเข็ม
ขีดฟาดหลังฉันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันกับไซมอนถูกฟาดหลายครั้ง วันหยุดครั้งนั้นทำให้ฉัน
คิดถึงเวลาอันยาวนานที่เราถูกทารุณแบบไม่มีที่สิ้นสุดมากกว่าช่วงเวลาที่มีความสุขชั่วระยะเวลา
สั้นๆ ที่แอ่งหินนั้น

หลังจากวันหยุดนี้ไม่นานฉันกับไซมอนถูกเขียนอย่างหนักจากความผิดที่ไม่มีมูล
ความจริงเลย³⁵ ไซมอนโดนก่อน วิธีนี้เป็นวิธีหนึ่งในอีกหลายๆ วิธีการที่เฮเลนโปรดปราน เธอให้
พวกเราต่อแถวอยู่ข้างนอกประตูห้องน้ำ ตีเด็กคนแรก แล้วให้เด็กรอ รอฟังเสียงร้องไห้เพราะความ
เจ็บปวด และไม่รู้ว่าจะต้องเจอกับอะไร ไซมอนกรีดร้อง เมื่อหมดเวลาของเขา เขาออกมาจาก
ห้องน้ำ ร้องไห้ กอดตัวเอง และงอตัวเพราะความเจ็บปวด เขาวิ่งลงลานกลับไปยังห้องของเขา ฉัน

เป็นรายต่อไป ฉันทำสิ่งที่ถูกสั่งให้ทำเป็นประจำ นั่นคือการเข้าไปนั่งในอ่างอาบน้ำ เขามือจับขอบอ่างไว้ แล้วฟังเฮเลนพูด

“แกก็รู้ดีว่าทำไมแกถึงถูกทำโทษ”

“แกก็รู้ดีว่าแกมันเลว”

“แกรู้ว่าแกสมควรโดนแบบนี้”

“พูดสิ พูดออกมา พูดว่าแกมันเลว แล้วแกก็สมควรที่จะโดนแบบนี้” เฮเลนตะคอก

ทำยที่สุดฉันก็ทำตามที่เธอพูด

“หนูมันเลว หนูสมควรถูกลงโทษ”

เฮเลนสั่งให้ฉันก้มลง ห้ามขยับ ฉันเอนตัวลงเหนืออ่างอาบน้ำและรอให้เฮเลนใช้เข็มขัดฟาด แต่ครั้งนี้มันไม่ใช่เข็มขัดอย่างทุกครั้ง มันเป็นหัวเข็มขัด ฉันไม่รู้หรือว่าเป็นเข็มขัดของใครที่เฮเลนเอามาใช้ทำร้ายฉัน ความเจ็บจากการถูกตีมันมากกว่าทุกครั้ง หัวเข็มขัดของเหลืองขนาดใหญ่บนเข็มขัดเส้นนั้นทำให้ฉันรับรู้ถึงความเจ็บปวดในแต่ละครั้งที่มันสัมผัสหลังของฉัน ฉันพยายามสะกดกลิ่นสุดชีวิตที่จะไม่แสดงความเจ็บปวดออกมาให้เห็นว่าฉันเจ็บปวดมากแค่ไหน แต่มันไม่ได้ผล ฉันเจ็บที่หลังมาก ฉันสาบานได้ว่าฉันได้เสียงดังแก็ก³⁶ที่หลังของฉัน เฮเลนยังคงตีพลงดูว่าฉันไปพลง สุดท้ายเฮเลนก็หยุดตีฉันและปล่อยให้ฉันเดินกะเผลกกะเผลกกลับไปยังห้องของตัวเอง ครั้งนี้เป็นครั้งที่ฉันเจ็บมากที่สุด จากเหตุการณ์ครั้งนั้นฉันยังคงได้ยินเสียงแก็กอยู่ตลอดเวลาและหลังของฉันก็มีปัญหาตลอด หลายปีต่อมา หมอกระดูก³⁷ ตรวจหลังของฉันและวิเคราะห์อาการจากการเอ็กซ์เรย์ หมอถามฉันว่า “คุณ เคยโดยสารรถชนอย่างแรงมาหรือ” “เปล่าค่ะ” ฉันตอบ “ตอนเด็กๆ ฉันเกรไปหน่อยนะค่ะ”

อย่างที่ฉันเคยบอกไว้ก่อนหน้านี้ว่าปัญหาสุขภาพที่สำคัญของฉันอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการทานอาหาร ในวัยเด็กมีหลายต่อหลายครั้งที่ฉันไม่มีอาหารทานเลยติดต่อกันเป็นเวลาหลายวัน และเป็นอยู่อย่างนี้หลายปี เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวัยเด็กทำให้ฉันต้องทานอาหารทีละน้อย ไม่สามารถทานอาหารได้หมดจานเหมือนคนอื่นที่สามารถทานอาหารเต็มจาน มันทำให้ฉันท้อแท้และรำคาญ สิ่งที่ฉันทำเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ หากคุณได้รับเชิญให้ไปทานอาหารสักมื้อหนึ่ง คนจะมองคุณด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม และอาจเป็นเพราะว่าฉันเป็นคนตัวเล็ก ฉันมั่นใจว่าคนพวกนั้นคิดว่าฉันมีความผิดปกติด้านการทานอาหาร ฉันทำแบบนี้ไม่ใช่เพราะฉันต้องการทำ แต่เป็นเพราะความอดอยากที่ฉันเก็บสะสมไว้เป็นเวลานานทำให้ฉันทำแบบนี้ มีทางเดียวที่ฉันจะสามารถชดเชยสิ่งนี้ได้ นั่นคือการทำอาหารเพื่อคนอื่นและนั่นเป็นสิ่งที่ฉันชอบ

ฉันเริ่มยอมรับความจริงที่ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของฉันในขณะนี้ แต่นั่นไม่ได้ทำให้ฉันหายสงสัยว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดตั้งแต่แรก นั้นมันเกิดขึ้นได้อย่างไร ฉันมีคำถามสำคัญหลายข้อที่ต้องการถามเจ้าหน้าที่ขององค์กรบารันารโด³⁸ ฉันเสียใจในสิ่งที่พวกเขาทำ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะดูแลฉันเป็นอย่างดีมากพอในขณะที่ฉันอยู่ที่บ้านฮาลเดน³⁹ แต่ฉันก็อดตำหนิพวกเขาไม่ได้ที่ไม่ตรวจสอบให้ละเอียดดีพอว่ากรกลับไปอยู่บ้านครั้งนี้ฉันต้องเจอกับอะไรบ้าง

ทำไมคนพวกนี้ถึงไม่ปกป้องฉัน ทำไมพวกเขาไม่ทำอะไรสักอย่าง พวกเขาไม่มีวันรู้เลยว่าฉันจะต้องเจอกับอะไรบ้าง ถ้าพวกเขาส่งพวกเราไปอยู่กับครอบครัวอื่นเสีย บางทีเฮเลนอาจจะทำอะไรพวกเราไม่ได้ ฉันรู้เรื่องนี้ตอนที่ฉันอ่านรายงานฉบับก่อนๆ รายงานฉบับหนึ่งเขียนว่า “น่าเสียดายที่พ่อแม่ของพวกเขาได้ไม่สามารถใกล้ชิด ทำความสนิทสนมกับเด็กๆ ได้ เรามีแผนที่จะหาครอบครัวอุปถัมภ์ที่เหมาะสมให้กับพวกเขา พวกเขาจะได้เติบโตขึ้นในสิ่งแวดล้อมที่มีความสุข ได้รับการดูแลเอาใจใส่ด้วยความรัก” ฉันมีโอกาสที่จะได้รับสิ่งดีๆ แบบนั้น แต่ในความเป็นจริงมันกลับเป็นไปไม่ได้ ความจริงข้อนี้ทำให้ฉันรู้สึกหนาวไปถึงกระดูก

ครอบครัวธรรมดาและอบอุ่นสักหลัง

ดูแลเอาใจใส่ด้วยความรัก

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ฉันใฝ่ฝันถึงมานาน มีหลายสิ่งที่คุณเชื่อว่าฉันไม่สมควรที่จะได้รับหลายสิ่งอยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่ก็เอื้อมไม่ถึง ยังมีคำถามที่ถามว่า “จะเป็นอย่างไรถ้า...” อีกหลายข้อที่ฉันอยากรู้ “จะเป็นอย่างไรถ้าฉันได้ไปอยู่กับครอบครัวอื่นและทำให้พวกเขาหลงรักฉันและพวกเขาต้องการฉันราวกับว่าฉันเป็นลูกของพวกเขาจริงๆ จะเป็นอย่างไรถ้าฉันมีวัยเด็กที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ฉันจะกลายเป็นคนอย่างไร

ฉันสงสัยว่ามันเป็นไปได้หรือที่บรรดาครูจะไม่รู้ไม่เห็นว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าพวกเขาอยู่ทุกวัน อย่างที่ฉันเคยเล่าให้ฟังว่าโรงเรียนแห่งแรกของฉันคือโรงเรียนประถมลิธวอลด์⁴⁰ ฉันย้ายไปเรียนที่นั่นปลายฤดูร้อนแรกหลังจากที่ฉันย้ายกลับไปอยู่กับพ่อแม่แล้ว พวกครูที่โรงเรียนวิคตอเรียน⁴¹ ซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดเล็กสำหรับเด็กผู้ยากไร้ เลือกที่จะไม่แยแสต่อเด็กผู้หญิงผอมแห้งคนหนึ่งที่มีเนื้อตัวเหม็นฉี่แถมยังขี้ขลาดเสียอย่างนั้นหรือ ในแต่ละวันที่พวกเขาเดินตรวจความเรียบร้อยของเด็กๆ ที่สนามเด็กเล่นที่แยกกันระหว่างสนามเด็กเล่นของเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย พวกเขาไม่สังเกตเห็นเลยหรือว่าฉันอยู่คนเดียว ไม่มีใครเล่นด้วย ถูกทำร้าย และหิวโหย

ในที่สุดสิ่งที่ฉันได้รับการปฏิบัติที่บ้าน ทำให้ฉันเป็นที่สนใจของคนพวกนั้นที่น่าจะเหยียดแกลเอาใจใส่ฉันก่อนหน้านี้นานแล้ว แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้มาก อยู่มาวันหนึ่งฉันหิวมากจึงขโมยอาหารจากกระเป๋าของเพื่อนนักเรียน (เมื่อพ่อกับเฮเลนรู้เรื่องเข้า เรื่องนี้จึงถูกใช้เป็นข้ออ้างที่จะทุบตีฉัน) ประเด็นนี้ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นที่ยืนยันสิ่งเลวร้ายที่ฉันได้ทำ เฮเลนถูกกล่าวหาว่า

เป็นธุระจัดหาเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีให้ผู้ขึ้นกระทำอาจารย์⁴² ทัศนคติของเฮเลนพยายามแก้ต่างว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเรื่องที่ถูกแต่งขึ้นมา ฉันเป็นเด็กพูดโกหกและขโมยอาหาร ฉันสาบานได้ว่ามีเพียงเด็กที่หิวเท่านั้นที่จะขโมยอาหาร จนถึงตอนนี้ฉันก็ยังยืนยันกรานว่าสิ่งที่ฉันให้การในศาลนั้นเป็นความจริง แต่แค่เพียงเหตุผลนี้มันก็เพียงพอแล้วที่จะจับฉันส่งไปหาจิตแพทย์

อาหารดีๆ ที่ฉันได้รับประทานก็คืออาหารที่โรงเรียน ฉันกับไซมอนได้รับการยกเว้นค่าอาหารกลางวันของโรงเรียน เมื่อเราซุบซิบซุ่มซุกขึ้นมาทุกคนหันมามองแล้วหัวเราะเยาะ คนที่จ่ายเงินค่าอาหารจะมีสิทธิ์ได้ทานอาหารก่อน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการยกเว้นค่าอาหารจะทานอาหารทีหลัง ข้อดีของการได้ทานอาหารทีหลังคือ เรามีโอกาสได้ทาน “อาหารที่เหลือ”⁴³ ถึงแม้ว่าบรรดาอาหารจานโปรดมักจะถูกคนที่จ่ายค่าอาหารทานไปแล้วก็ตามที ฉันไม่สนใจหรอกว่าพวกเขาจะต้องถูกตราหน้าว่าไม่จ่ายเงินค่าอาหาร เพราะถึงอย่างไรฉันก็ยังคงฝันถึงอาหารพวกนั้นอยู่ดี ฉันตั้งหน้าตั้งตารอเวลาที่จะได้ทานอาหารกลางวัน มีหลายครั้งที่ฉันน้ำลายไหลเมื่อคิดถึงรายการอาหารในแต่ละวัน อาหารจะเป็นชิ้นเล็กๆ สีสน้ำตาลเข้มไหมนะ จะเป็ยกุ่ม และมีแครอทอยู่ข้างใน เสิร์ฟพร้อมกับเนื้อสับปั้นเป็นกลมสวยอย่างไม่มีที่ติกับมันฝรั่งบด⁴⁵ ตามด้วยเนื้อกับถั่วแระคั่ว⁴⁵ หรือเปล่าหนอ ของตบท้ายอาจจะเป็นเค้กกับคัสตาร์ดกระมั่ง แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตามแต่ ฉันทานจนหมดเกลี้ยง

มาถึงตอนนี้พอคิดย้อนไปทำให้รู้ว่าฉันมีภาพความทรงจำน่าประทับใจมากมายเกี่ยวกับห้องอาหาร เสียงกระทบกันของถาดอลูมิเนียมดังเป็๊งๆ⁴⁶ อาหารร้อนๆ ส่งกลิ่นหอมกระจายไปตามระเบียงหลังช่วงเวลาเล่นหมดไปได้ไม่นาน เมื่ออยู่ที่โรงเรียน อาหารเป็นทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับฉัน ฉันมาโรงเรียนด้วยความหิว ดังนั้นจิตใจฉันจะจดจ่ออยู่กับเรื่องทานเกือบจะตลอดเวลา เมื่อฉันไปโรงเรียนตอนเช้า ฉันคิดถึงเวลาที่จะได้ตีมนม ฉันชอบเวลานี้มากและชอบเวลานี้มากขึ้นไปอีกในช่วงฤดูหนาวเมื่อนมเย็นจัดจนจับกันเป็นเกล็ดน้ำแข็ง นมปริมาณประมาณเศษหนึ่งส่วนสามของนมครึ่งลิตร⁴⁷ อยู่ในขวดแก้วเล็กๆ ปิดด้วยกระดาษฟอยล์ คนทำหน้าที่ส่งนมจะต้องเดินอย่างช้าๆ ไปตามระเบียงที่ยาวเพื่อไปยังที่เก็บนมแล้วยกนมกลับมาทั้งลัง หลังจากนั้นจะมีคนแจกนมพร้อมด้วยหลอดพลาสติกสีชมพู เราใช้หลอดนั้นตีมนมของเราและมักจะต่อหลอดพลาสติกเป็นรูปสามเหลี่ยม จากนั้นก็ปิดด้วยกระดาษแก้วสีด้วยความระมัดระวัง บางครั้งเราใช้กระดาษห่อขนมหวานห่อแล้วแขวนมันไว้รอบๆ ห้องเรียนตามแต่ใจของเรา มันสวยมากเหมือนกับพวกเพชรพลอยหรือโคมไพวิเศษก็ไม่ปาน ฉันจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่ามีใครบางคนบอกไว้ว่ามันเกี่ยวข้องกับคณิตศาสตร์ แต่สำหรับฉันมันเป็นข้อพิสูจน์ที่ดีอย่างหนึ่งว่า กองทัพเดินได้ด้วยท้อง⁴⁸

ตอนที่ย้ายไปอยู่แถวถนนอีสเตอร์ใหม่ๆ ฉันจำได้อย่างแม่นยำว่ามักจะได้ทานอาหารเข้าก่อนไปโรงเรียน ส่วนใหญ่จะเป็นคอร์นเฟล็ค⁴⁹ กับนมและน้ำตาล หรือไม่ก็เป็นขนมปังปิ้ง ฉันยัง

ได้อาหารว่างในช่วงเวลาเล่นชั่วระยะหนึ่งอีกด้วย มันฝรั่งทอดกรอบโกลเดน วันเดอรั⁵⁰ ห่อเล็กๆ หนึ่งห่อ หรือไม่กี่เป็นขนมปังกรอบรสช็อกโกแลต หรืออาจจะเป็นช็อกโกแลตแท่งเคลือบคาราเมล ตันน็อค⁵¹ เวเฟอร์เคลือบคาราเมล หรือจะเป็นบลูริแบนด์⁵² ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าอาหารเข้าและของว่าง ในเวลาเล่นถูกงดไปตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่บอกได้ว่ามันใกล้กับเวลาที่ฟรานเซสและไซมอนกลับมาอยู่กับเรา ฉันได้รับอนุญาตให้ทานอาหารกลางวันที่โรงเรียนแต่ก็เป็นแค่ช่วงเวลาสั้นๆ เฮเลนมีเหตุผลบางอย่างซึ่งอาจเป็นเพราะต้องการควบคุมฉัน แสดงอำนาจ หรืออาจเป็นเพราะจงเกลียดจงชังฉันจริงๆ จึงไม่ให้ฉันทานอาหารกลางวัน⁵³ ที่โรงเรียน ทำให้ฉันต้องวิ่งกลับไปทานอาหารที่บ้านทุกวัน ฉันทั้งเหนื่อย หอบ และกังวลกลัวว่าจะกลับบ้านช้า หรือทำให้เฮเลนไม่สบายอารมณ์เรื่องใดสักเรื่องหนึ่ง วันที่ฉันโชคดียังก็จะได้ทานไส้กรอกม้วนชิ้นเล็กๆ จากร้านเบเกอร์รี่แมคคิล⁵⁴ แล้วต้องกลับไปโรงเรียน วันที่โชคร้ายฉัน ไม่มีอะไรตกถึงท้องเลย

ดังนั้น ฉันจึงต้องหาวิธีที่จะได้ทานอาหาร ฉันเก็บขนมหวานที่หล่นอยู่ตามพื้นถนนในระหว่างทางที่จะไปโรงเรียนทาน หรือไม่กี่เศษขนมปังที่ถูกทิ้งไว้นอกบ้านเพื่อเป็นอาหารของนก ฉันจะสร้างปัญหาในช่วงเวลาเล่น คอยวนเวียนอยู่ใกล้ๆ พวกเด็กๆ ที่มีขนมทาน ฉันพยายามทำให้พวกเขาารู้สึกผิดและทำให้พวกเขาเกลียดฉันมากยิ่งขึ้นที่ฉันทำอย่างนั้น ฉันหาโอกาสเท่าที่จะอำนวยออกจากห้องเรียนไปค้นเสี้ยนนอกและกระเป๋ในห้องเก็บเสื้อและกระเป๋เพื่อหาอาหารหรือเศษสตางค์ ถ้าฉันได้เงินสักหนึ่งเพนนี ฉันก็จะไปที่ร้านขายนมในระหว่างทางกลับบ้าน ร้านขายนมเป็นร้านขายของชำเล็กๆ อยู่ริมถนนที่รับหนังสือพิมพ์ พวกนิตยสารมาขายและมีบุหรี่ยาอีกด้วย ฉันใช้เงินซื้อลูกอมแสนอร่อยที่เหมือนกับที่ช่างตัดผมเคยให้ฉัน เป็นลูกอมหวานมันห่อด้วยกระดาษห่อสีขาวเขียวตาหมากรุกน่ารักมาก ฉันชอบมันไว้ในกระเป๋างั้นสีน้ำตาลที่ใช้ไปโรงเรียนแล้วแอบทานคนเดียว ฉันรู้ว่าถ้าเฮเลนเจอฉันเข้าฉันต้องเดือดร้อนแน่

การเลี้ยงดูจากครอบครัวทำให้ฉันเป็นแบบนั้น ฉันไม่สามารถใช้ชีวิตแบบปกติในโรงเรียน มีความสนใจต่างจากคนอื่น และไม่มีเพื่อนเล่นจริงๆ แล้วฉันจำได้เพียงเลาๆ เท่านั้นว่าฉันมีเพื่อนกับเขาด้วย จำได้ว่าฉันสามารถเข้าไปเล่นกระโดดเชือกกับเพื่อนๆ ในสนามเด็กเล่นได้ก็ต่อเมื่อมีผู้เล่นขาดและได้ทำหน้าที่แกว่งเชือกบ้างเป็นบางครั้ง ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ได้เล่นกับพวกเขา แต่ฉันก็ชอบดูพวกเขาเล่นและร้องเพลงกัน ช่วงแรกที่ฉันเพิ่งเข้าโรงเรียนใหม่ๆ ตอนนั้นเฮเลนยังดีกับฉันมากกว่าตอนนี้ ฉันเล่นสัฟฟักก็สามารถเข้าไปรวมกลุ่มกับเพื่อนได้ เมื่อเวลาผ่านไป ฉันต้องไปโรงเรียนพร้อมกับกลิ่นที่เหม็นมากกว่าเดิม สกปรกรกว่าเดิมและเหนื่อยมากขึ้นกว่าเดิม ฉันยังคงหิวเก็บเนื้อเก็บตัว และเป็นคนแปลกหน้าอย่างไม่ต้องสงสัย แล้วฉันก็ถูกหาเรื่องได้ง่ายๆ

เมื่อเวลาผ่านไป ความปั่นป่วนในท้องที่เกิดขึ้นในเวลาที่ต้องกลับบ้านเริ่มขยายตัวไป ถึงเวลาที่ฉันต้องไปโรงเรียนอีกด้วย ฉันสนุกกับเรียนบางวิชาโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาประวัติศาสตร์

และวิชาภูมิศาสตร์ รวมทั้งอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการวาดรูปและระบายสี ฉันชอบเวลาที่เราทำงานปักผ้าเบเยอร์⁵⁵ และงานศิลปะสร้างภาพปะติดจากเศษวัสดุเล็กๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เรามีโอกาสได้เรียนภาษาฝรั่งเศสแต่ก็เพียงเวลาไม่นานนัก ฉันหลงเสน่ห์การออกเสียงของคำที่แปลกและแตกต่างออกไป อีกทั้งยังต้องมนต์สะกดของอาจารย์ฝรั่งเศส⁵⁶ และเรื่องราวมากมายของประเทศฝรั่งเศสที่เขาเล่าให้ฟัง มันน่าตื่นตาตื่นใจเหลือเกิน ฉันชอบวิชาดนตรีและจำครูสอนดนตรีของเราได้อย่างแม่นยำ มีเหตุผลสำคัญข้อหนึ่งที่ทำให้ฉันชอบครู นั่นเป็นเพราะครูทำให้ฉันคิดถึงอาแนลลี ครูเป็นคนเจ้าระเบียบ⁵⁷ เหมือนกับอา แอมยังสวมกระโปรงที่ทำจากผ้าขนสัตว์แล้วสวมรองเท้าสีดำมีสายร้อยเชือกผูกเท้า⁵⁸ ประดับด้วยลูกไม้สวยงาม เธอสอนให้พวกเราห่อปากกลมเวลาร้องเพลงกวาดนิ้วไปในปากในขณะที่ไล่ระดับเสียงเพื่อให้แน่ใจว่าในขณะที่ร้องเพลง "กรีนสลิปส์"⁵⁹ และ "เออลี วัน มอร์นิง"⁶⁰ นั้นริมฝีปากของพวกเราห่อเป็นรูปวงกลมได้อย่างถูกต้อง

ฉันชอบงานซีดๆ เขียนๆ ด้วยเหมือนกันเพราะมันใกล้เคียงกับงานศิลปะที่ได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตฉัน และตั้งตาคอยที่จะฝึกฝีมือหัดคัดลายมือกับปากกาหมึกซึมที่มีคุณภาพและฝึกคัดอักษรตัวเอนที่สวยงามครั้งแล้วครั้งเล่า ฉันเกลียดสูตรคูณ และรู้สึกหมดอาลัยตายอยากเมื่อถูกเรียกให้ยืนขึ้นแล้วท่องอะไรก็ไม่รู้ที่เราต้องเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ในวันนั้น ฉันเบื่อตัวเลขการคิดเลขในใจเป็นนรกชัดๆ ฉันรู้แล้วว่าการอ่านหนังสือเป็นความสุข ฉันเริ่มเดินทางท่องโลกของการอ่าน โดยเริ่มจากหนังสือชุด "เจเนตกับจอห์น"⁶¹ ฉันใช้เวลาอ่านมันไม่นาน จากนั้นก็เริ่มมองหาหนังสือที่ท้าทายความสามารถมากขึ้นเรื่อยๆ ฉันมักเป็นคนแรกที่ยกมือขึ้นเพื่อสะกดคำศัพท์แต่ไม่เคยเป็นคนแรกที่จะทำกิจกรรมที่เป็นเรื่องของกีฬา ฉันรู้สึกหนาวอยู่บ่อยๆ จึงมักไปอยู่ใกล้เครื่องทำความร้อนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือไม่ก็จะนั่งขดตัวอยู่แถวประตูเข้าออกของสนามเด็กเล่นมากกว่าจะไปวิ่งเล่น

วันคริสมาสต์เป็นเวลาที่ดีที่สุดในช่วงการเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนจะถูกประดับตกแต่งด้วยกระดาษและมีต้นไม้ "จริง" ขนาดมหึมาต้นหนึ่งส่องแสงระยิบระยับพร่างพรายเป็นประกายจากเครื่องประดับโลหะสีแวววาว วันนั้นมีงานเลี้ยงที่โรงเรียน พวกเราทั้งหมดอยู่รวมกันที่ห้องโถงใหญ่ เดินกลับไปกลับมาตามทางเดินแล้วร้องเพลง "แกรนด์ โอลด์ ดีค ออฟ ยอร์ค, เดอะ ดิวตี้ บลูเบลล์ และฟาร์เมอร์ อิน ฮีส เดน"⁶² ไปด้วย จากนั้นตามด้วยของว่างที่มีแซนวิชไข่ ขนมปังไส้กรอก เค้กตั้งเมหวาน และน้ำผลไม้ ซานตาคลอสจะมาหาเรา เราทุกคนจะร้องเพลง "สุขสันต์วันคริสต์มาส" ด้วยกัน หลังจากนั้นต่างคนต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน ฉันยังอยากอยู่ต่อ ไม่อยากให้งานเลี้ยงเลิก ไม่อยากกลับบ้าน

ความทรงจำดีๆ ของฉันที่มีเกี่ยวกับโรงเรียนในวัยเด็กนั้นล้วนแต่เกี่ยวข้องกับเฮเลน ฉันไม่อยากอยู่บ้าน ฉันจะมองนาฬิกาก่อนระฆังหมดเวลาจะดังขึ้น และเริ่มกระวนกระวายใจถ้าคนพวกนั้นเริ่มเกะกะขวางทางทำให้ฉันกลับถึงบ้านช้า ฉันรู้ว่าเฮเลนก็มองเวลาอยู่เหมือนกัน และฉันจะมีปัญหาแน่หากกลับถึงบ้านช้า ฉันจะต้องกลับบ้านและวิ่งเร็วสุดชีวิตให้เร็วที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ ฉันแน่นหน้าอกเพราะออกแรงมาก อีกทั้งท้องไส้ก็ปั่นป่วน ความวิตกกังวลของฉันจะหมดไปถ้าหากฉันกลับถึงบ้านและได้กลับไปห้องของตัวเองเท่านั้น บางครั้งเฮเลนสั่งให้ฉันยืนอยู่ในห้องโถง หรือไม่ก็ในห้องน้ำและรอ รอว่าเฮเลนจะเล่นงานฉันแบบไหนในวันนั้น สิ่งที่เขาเตรียมไว้รอฉันมีโอกาสน้อยมากที่ฉันจะรอดพ้นเงื้อมมือเฮเลน ยกเว้นวันที่เธอดื่มเบียร์สเปเชียล บริว⁶³ เข้าไปสักสองสามกระป๋อง เธอจะสั่งให้ฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าและออกไปเล่นจนกว่าเธอจะเรียกให้กลับเข้าบ้าน หากวันนั้นมาถึงไม่ว่าอากาศข้างนอกจะเป็นอย่างไรก็ตามฉันจะออกไปข้างนอก มีหลายต่อหลายครั้งที่ฉันถูกเรียกเข้ามาล้างจาน หลังจากมีคนทานของว่างตอนที่ฉันไม่อยู่ นั่นก็เพราะฉันไม่ใช่คนสำคัญอะไร

มันเป็นเพียงความหิว การถูกทุบตี การถูกกระทำทารุณ และความโหดร้ายป่าเถื่อนที่ไม่มีวันสิ้นสุด ในที่สุดฉันถูกส่งตัวไปหานักจิตวิทยาเด็ก แต่พวกเขายังหาข้อสรุปไม่ได้ ฉันคิดว่าเรื่องนี้น่าจะจบลงได้หากให้มืออาชีพจัดการหาความจริงโดยใช้เวลาประมาณ 10 นาทีค้นหาว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ถึงอย่างไรฉันก็ถูกส่งตัวกลับไปให้เฮเลนเล่นงานครั้งแล้วครั้งเล่าอยู่ดี และดูเหมือนว่าเฮเลนจะมีวิธีใหม่ๆ ที่น่ากลัวมาใช้เล่นงานฉันไม่เว้นแต่ละวัน เมื่อเราย้ายไปอยู่ที่เอดินาเพลส มีนักสังคมสงเคราะห์มาเยี่ยมแต่ก็รีบกลับไป เฮเลนบอกพวกเขาอยู่บ่อยๆ ว่าเด็กผู้หญิงคนนี้เลวนิสัยไม่ดีขนาดไหน ยิ่งไปกว่านั้นเฮเลนได้กำชับพวกเราทั้งสามคน คือ ฟรานเชส ไชมอน และฉันแล้วว่าเราจะต้องพูดอะไรบ้าง

เฮเลนมีลิงทองเหลืองสามตัว⁶⁴ ตั้งที่อยู่บนหิ้งเหนือเตาผิง ตัวหนึ่งปิดหู ตัวหนึ่งปิดปาก และอีกตัวหนึ่งปิดตา “มองลิงพวกนี้ไว้” เธอขู่พวกเราตอนที่เจ้าหน้าที่จะมาถึง “ดูนั่น” พวกแกสามคนต้องจำเอาไว้ จำใส่กะโหลกหนาๆ ของพวกแก แกไม่ได้ยินสิ่งไม่ดี แกไม่พูดสิ่งไม่ดี และแกไม่เห็นสิ่งไม่ดี” เธอถลึงตาใส่ฉันซึ่งเป็นลูกเลี้ยงที่เธอรังเกียจมากกว่าใครทั้งนั้น “แก จำเอาไว้ อย่าได้ลืมไต่ลิงพวกนั้น และจำเอาไว้ว่าฉันกำลังดูแกอยู่ และจะจับตาดูแกมากกว่าใคร”

เมื่อเจ้าหน้าที่มาถึง พวกเราทั้งสามคนต้องยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าหน้าที่และคอยตอบคำถามของพวกเขา เฮเลนยืนอยู่ด้านหลังของเจ้าหน้าที่กลุ่มนี้แล้วมองมาที่พวกเราและส่งสัญญาณทางสายตาว่าเราต้องเจอดีแน่หากเราพูดอะไรออกไปแม้แต่คำเดียว และทำให้หนิทานเรื่องแม่เลี้ยงที่แสนดีต้องพังทลายลงไป แอมยังมีพวกลิงพวกนั้นที่ทำให้ฉันกลัว แม้กระทั่งทุกวันนี้ฉันยังคงรู้สึกหวาดกลัวอยู่หากฉันได้เห็นลิงสามตัวที่เหมือนกับลิงของเฮเลน

เฮเลนจะไม่เคยมอบสิ่งที่ดีให้กับฉัน แต่ก็มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เธอทำพลาด

ฉันเกลียดคอร์ดอน เขาไม่ได้เป็นน้องชายที่ฉันใฝ่ฝันอยากมี เขาเป็นลูกชายที่เหมือนแม่ของเขาไม่มีผิด เขาทำให้ฉันเสียอานแลลไป และทำกับฉันเหมือนฉันเป็นสิ่งสกปรกโสโครก ฉันไม่มีวันใกล้ชิดสนิทสนมกับแอนดริวเป็นอันขาด เพราะฉันได้รับบทเรียนมาแล้วจากคอร์ดอน ฉันเลือกที่จะไม่ไปข้องเกี่ยวกับลูกชายคนเล็กของเฮเลนเพื่อไม่ให้ตัวเองได้รับอันตรายจากเด็กคนนี้ในอนาคต ฉันไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับลูกของเฮเลน ฉันไม่ไว้ใจเด็กพวกนี้เพราะพวกเขาเป็นลูกเฮเลน และเธอก็เป็นที่มาของสิ่งเลวร้ายในชีวิตฉัน

หลังจากนั้นไม่นาน เฮเลนก็มีลูกอีกคน

เธอมีคาเรน

ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเฮเลนท้อง ฉันพยายามอยู่ห่างเธอให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันจะมองเฮเลนเมื่อไม่มีทางเลือกอื่นเท่านั้น ฉันจึงไม่เห็นท้องที่โตขึ้น และเฮเลนก็มักจะบ่นว่าเหนื่อยอยู่ตลอดเวลา ฉันเลยไม่รู้ว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงอะไรเกิดขึ้นบ้าง

บ่ายวันหนึ่งเรากลับบ้านและพบพ่ออยู่ที่นั่น แค่ออกอยู่บ้านก็ผิดปกติมากพออยู่แล้ว และยิ่งเมื่อพ่อสั่งให้พวกเรากลับไปห้องของตัวเองและให้อยู่ในนั้น (ตอนนี้ฟรานเชสไม่ได้อยู่กับพวกเราแล้ว) ไม่มีการส่งเสียงดัง เราคิดว่าต้องมีบางอย่างผิดปกติ ฉันไม่ได้อยากรู้อยากเห็น ฉันโชคดีมากแล้วที่ไม่ต้องถูกทำโทษ เวลาผ่านไป ฉันได้ยินคนแผดเสียงสลับกับร้องครวญคราง ไม่มีอะไรแปลกใหม่ เพราะโดยปกติเฮเลนมักจะส่งเสียงดังอยู่เป็นประจำ แล้วฉันก็ยังได้ยินเสียงครางดังมาจากห้องนอนของเธอบ่อยๆ แม้ว่าในเวลานั้นไม่ใช่เวลาที่พ่อจะอยู่ที่บ้าน แต่ว่าคราวนี้มันเกิดขึ้นนานมาก

หลังจากนั้น เสียงกริ่งประตูก็ดังขึ้น

มันทำให้ฉันขวัญเสีย

โดยปกติแล้วหลังจากเฮเลนให้ฉันกลับไปห้อง ฉันจะได้ยินเฮเลนครางด้วยเสียงประหลาดๆ แบบนั้น ฉันคอยฟังเสียงคนมากดกริ่ง ถึงแม้ว่าคนที่มาไม่น่าจะเป็นใครสักคนในบรรดาพวกผู้ชายที่เข้ามารังแกฉัน พวกเขาจะไม่ทำอย่างนั้นถ้าพ่อกำลังอยู่บ้าน แต่ถึงอย่างไรฉันก็ยังรู้สึกหวาดผวายุ่งดี หากมีเสียงกริ่งดังขึ้นเป็นรหัสพิเศษ ฉันรู้แน่ที่จะต้องเป็นใครสักคนที่มาหาฉัน ใครสักคนที่เข้ามาหาความสุขจากฉันโดยได้รับอนุญาตจากเฮเลน และนี่ก็เป็นส่วนหนึ่งของงานเลี้ยงตอนบ่ายของเธอ แต่มาครั้งนี้แม้ว่าฉันจะได้ยินเสียงผู้ชายคนหนึ่ง แต่เขาไม่ได้เข้ามาหาฉัน พวกเราทั้งหมดยังคงอยู่ในห้องของเราต่อไป จนกระทั่งพ่อบอกให้พวกเราออกมาจากห้องและไป

ห้องน้ำ⁶⁵ ถ้าเราต้องการ ฉันจำได้ว่าพวกเราทั้งหมดเดินจ้า้ำวอกออกไปพร้อมกันและออกันอยู่ตรงประตูและผลึกประตูเข้า ไปพร้อมกัน

“อึ⁶⁶ นั่นอะไรนะ” กอร์ดอนเสียงหลงแล้วชี้ไปที่อ่างอาบน้ำ

แอนดริวเข้ามาร่วมวงด้วย ทำท่าจะอาเจียนแล้วแผดเสียงร้อง “เลือด เลือด”

ฉันมองเข้าไปข้างในห้องน้ำ กระโถนเด็กอันเก่าและสกปรกของพวกเราเต็มไปด้วยอะไรบางอย่างที่น่าขยะแขยงและมีสีแดงเต็มไปหมด มีอะไรเป็นก้อนๆ อยู่ปนกับเลือด ฉันไม่รู้ว่าจะอะไรคืออก และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสิ่งที่ฉันกำลังมองอยู่นั้นคืออะไร

พ่อเดินแทรกผ่านเราไป คว่ำกระโถน แล้วร้องไล่พวกเรา “ไม่ต้องถาม ไม่ต้องสงสัย มันไม่ใช่เรื่องอะไรของพวกเธอ⁶⁷ ใครมีอะไรจะทำก็กลับไปทำซะ แล้วเราจะบอกพวกเธอทีหลัง”

หลังจากนั้น

พวกเราถูกเรียกให้เข้าไปในห้องนอนของพ่อกับเฮเลน เฮเลนใส่ชุดนอนและอุ้มทารกคนหนึ่งอยู่

ดูเธอมีความสุขมาก

“เข้ามานี่สิ แล้วทักทายน้องคนใหม่ของพวกเรา” เฮเลนพูด “น้องชื่อคาเรน” เฮเลนจ้องหน้าฉัน “เด็กคนนี้น่ารักใช้ไหม เธอช่างสวยงามอะไรอย่างนี้ เธอมีสิ่งที่เด็กผู้หญิงควรจะมี”

ฉันเดินไปหาเด็กคนนั้นคิดในใจว่าฉันน่าจะเห็นปีศาจมีเขา ทายาทของปีศาจอีกตนหนึ่ง ฉันไม่ทันเตรียมตัวรับกับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ฉันอายุได้สิบขวบ ในขณะที่ฉันมองไปที่เด็กแรกเกิดคนนั้น ฉันรับรู้ได้ว่ามันเป็นมากกว่าความรักที่ฉันเคยสัมผัส ฉันต้องการดึงเด็กน้อยออกมาจากอ้อมแขนของเฮเลนและพาเธอหนีไปให้ไกลจากเฮเลนและปกป้องเด็กคนนั้นตลอดไป แต่ในขณะเดียวกันฉันก็รู้สึกกลัวที่จะทำอย่างนั้น เธอจะตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับฉันไหม ฉันรู้ว่าฉันผอมมาก แถมยังอ่อนแอ แต่ฉันจะทำทุกอย่างเต็มกำลังที่ฉันมีเพื่อหยุดยั้งมัน

เมื่อเวลาผ่านไป ภาพที่ยังเลือนลางก็ชัดเจนขึ้น ฉันได้ยินคนเขาพูดกันว่าพ่อเป็นคนดีมากขนาดไหน จะมีผู้ชายสักกี่คนที่จะยื่นเยียงค้ำภรรยาของพวกเขาได้เหมือนอย่างที่ทำ ในที่สุดความจริงก็ถูกเปิดเผย พ่อไม่ได้เป็นพ่อของคาเรน เมื่อฉันได้รู้ฉันก็เข้าใจอะไรๆ มากขึ้น ฉันรู้ว่าใครคือพ่อของคาเรน ผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่เคยแตะต้องฉันเลย คนที่มักจะคอยวนเวียนอยู่ใกล้ๆ เมื่อไหร่ก็ตามที่เฮเลนลากฉันไปที่ร้านขายของ ฉันจะได้พบเล่นนี่ทุกครั้งไป เฮเลนจะพิถีพิถันกับเสื้อผ้าหน้าผมของเธอเป็นพิเศษ เธอจะยิ้มมากกว่าปกติเมื่อได้อยู่ใกล้ๆ ชิดเขาและเปลี่ยนไปเป็นคนละคนเล่นนี่ดีกับฉันด้วยเหมือนกันแม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่ฉันต้องการ ฉันจำได้ว่าครั้งหนึ่งเราได้พบเขาในร้านหนึ่งย่านถนนอีสเตอร์

“สวัสดิ์จะหนู⁶⁸ คือนานา” เขาทักแล้วขี้ผมฉัน

ฉันรู้สึกได้ว่าเฮเลนไม่พอใจในขณะที่เธอพยายามจะยิ้มเสแสร้งของเธอต่อไป

“เป็นอย่างไบบ้างล่ะ สกุกใหม่วันนี้ ทำอะไรอยู่จ๊ะ⁶⁹”

ฉันไม่รู้ว่าจะต้องตอบอะไร ฉันรู้แค่ฉันไม่ได้รับอนุญาตให้พูดอะไรทั้งนั้น

“กลัวดอกพิกุลจะร่วงหรือไงยะ⁷⁰” เฮเลนถามทั้งๆ ที่รู้อยู่เต็มอกกว่าที่ฉันไม่พูดก็เป็นเพราะว่าฉันกลัวเธอ “เด็กนี่มันโง่ซื่อแบบนี้แหละ” เธอหัวเราะ เธอไม่ได้ดูช่วยวอนอย่างที่เธอคิดสักนิด ตรงกันข้ามหน้าตาของเธอดูขุ่นมัวมาก

หยุด หยุดพูดกับฉันเดี๋ยวนี้ ฉันต้องการบอกเล่นนี่ ครูคส์อย่างนั้น

ขึ้นคุณยังไม่หยุดพูดกับฉัน ไม่เลิกทำดีกับฉัน ไม่เลิกสนใจฉันล่ะก็ เมื่อถึงบ้าน ฉันจะต้องโดนเล่นงานหนักแน่ๆ

แต่เล่นนี่ ครูคส์อ่านใจฉันไม่ออก

เขายังคุยจ้อต่อไปไม่ยอมหยุด

ยังไม่ยอมหยุดขี้ผมฉันเล่น

แล้วเขาก็พูดสิ่งที่ไม่ควรพูด

“เธอผอมจนเหลือแต่กระดูกแล้วนะ หรือเธอว่าไง เฮเลน”

หูของฉันหยุดทำงานหลังจากประโยคนั้น ฉันรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เฮเลนจับบทสนทนา กับเล่นนี่แล้วเราก็กลับบ้าน

เฮเลนไม่พูดอะไรสักคำ

เธอหยิบเสื้อหนังขึ้นมา

ถอดเสื้อผ้าฉันออก

แล้วเขียนฉัน

ในที่สุดเธอก็หยุดเขียนฉัน เฮเลนหยุดพักนานพอสมควรเพื่อให้หายเหนื่อยแล้วพาฉันไปอยู่ในห้องน้ำในสภาพที่ไร้เสื้อผ้าและมีเลือดไหลซิบๆ ฉันยืนอยู่ที่นั่นคนเดียว หนาวและหิวอยู่ อย่างนั้นจนกระทั่งเช้าของอีกวัน นั่นก็เพราะฉันเป็น “เด็กที่ผอมจนเหลือแต่กระดูก”

ผู้ชายที่สร้างปัญหาให้ฉันโดยไม่ตั้งใจคนนั้นคือ พ่อของคาเรน

ฉันได้เรียนรู้จากคาเรนว่าฉันสามารถรักคนอื่นได้ และฉันก็ยังได้เรียนรู้ถึงความกลัวที่มาจากสิ่งนั้น สิ่งที่ไม่ใครคาดคิดคือ เฮเลนทิ้งคาเรนไปอย่างไม่สนใจไยดีในขณะที่คาเรนยังเป็นเด็กแบเบาะ

ฉันมีคาเรนเป็นน้องสาวคนเล็ก (ฉันคิดว่าเธอเป็นน้องของฉันถึงแม้ว่าเราไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน) ก็เหมือนมีตุ๊กตาเด็กน้อยอย่างที่ผมฝันใฝ่อยากได้มานานโดยตลอด แม้ว่าตอนนี้ฉัน

จะอายุสิบขวบแล้วฉันยังก็คงฝันถึงไทม์เทียร์⁷¹ที่ฉันอยากได้ตั้งแต่ออกจากสถานเลี้ยงเด็กขององค์กรบารันาร์โด

ก่อนที่จะถึงวันคริสต์มาสครั้งแรกหลังจากคาเรนเกิด เฮเลนตรงมาหาฉัน “นี่ ดอนน่า” เธอถาม “ปีนี้เธออยากได้อะไรจากซานต้าละ⁷²” เฮเลนต้องล้อฉันเล่นแน่ๆ ในปีก่อนๆ ถ้าฉันโชคดีฉันก็จะได้สีไม้สักกล่อง ของขวัญที่ฉันได้จะเป็นของขวัญธรรมดาๆ ที่เฮเลนจำใจซื้อให้ แต่ไม่มีอะไรที่ “วิเศษมหัศจรรย์” เหมือนอย่างพวกของขวัญแพงๆ ที่กอร์ดอนกับแอนดริวได้รับ ฉันไม่รู้ว่าจะต้องตอบแบบไหน หรือเป็นกลอุบายซึ่งก็อาจจะเป็นไปได้ แต่ฉันไม่สามารถปิดบังความต้องการได้ แม้จะมีคาเรนอยู่แล้วแต่ฉันก็ยังอยากมีตุ๊กตาไทม์เทียร์อยู่ดี แล้วฉันก็บอกเฮเลนไปอย่างนั้น

“อย่างนั้นรี อีม...” เธอหยุดคิด “เอาเป็นว่าคอยดูแล้วกันว่าเราจะหามาได้ไหม”

ช่วงสองสามอาทิตย์ถัดมาฉันแทบนอนไม่หลับและเต็มไปด้วยความหวัง ฉันหวังว่าฉันจะสมหวังในเช้าของวันคริสต์มาส ฉันแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองว่ามีกล่องๆ หนึ่งอยู่ใต้ต้นไม้ที่หน้าสังเวชนัน

กล่องที่เหมือนกล่องใส่ไทม์เทียร์

และมีชื่อของฉันอยู่บนกล่อง

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันจำได้ มีกล่องของขวัญที่ห่ออย่างสวยงามและมีแผ่นกระดาษเขียนด้วยตัวอักษรตัวโตว่า

แต่ ดอนน่า

สุขสันต์วันคริสต์มาส

จากใครคนหนึ่ง

มันไม่สำคัญหรอกหากคำพูดนั้นไม่ได้มาจาก “พ่อและแม่” เพราะสิ่งนั้นมันใกล้เคียงกับที่ฉันฝันถึง สิ่งที่สำคัญคือ เฮเลนอยู่ตรงนั้น และตุ๊กตาของฉันก็อยู่ที่นั่น ฉันจะรักตุ๊กตาให้มากๆ ฉันคิดไปว่าเธอคงจะทำให้ฉันอุ่นใจได้มากแค่ไหนและฉันก็จะฝันฝ่าอุปสรรคไปพร้อมๆ กับตุ๊กตาตัวนั้น

เฮเลนเริ่มมีอารมณ์ร่วมกับการงานวันคริสต์มาส เธอหัวเราะแล้วโยกคาเรนที่นั่งบนตักของเธอไปมา “ทุกคน มาทางนี้” เธอเรียกคนอื่นๆ ที่กำลังใจจดใจจ่ออยู่กับของขวัญของตัวเอง “วางมือจากสิ่งที่คุณกำลังทำเอาไว้ก่อน แล้วมาดูดอนน่าเปิดของขวัญชิ้นใหญ่ของเธอ มาดูสิ่งที่คุณสมควรได้รับกัน”

กอร์ดอนกับแอนดริวบ่นพึมพำเล็กน้อยแต่ก็ทำตามคำสั่ง พ่อก็อยู่ที่นั่นด้วย ฉันไม่ได้ยกกล่องของขวัญขึ้นมา มันเป็นของสิ่งล้ำค่าเหลือเกิน ฉันวางมันไว้บนพื้นและจับมุมของกระดาษ

ห่อของขวัญอย่างระมัดระวัง ฉันฉีกกระดาษห่อของขวัญตรงมุมกล่องออกเล็กน้อยด้วยหัวใจที่พองโตและเต็มไปด้วยความหวัง แต่ก็กลัวว่าจะต้องเจอกับความผิดหวัง⁷³

ฉันตื่นเต้นจนแทบไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

ฉันอ่านคำว่า“ไทนี่ เทียร์” ที่ถูกฉีกออกจากมุมกล่อง

ฉันมือไม้อ่อน

มันเป็นเรื่องจริง

ฉันจะได้ดูที่นั่นจริงๆ

ฉันหัวเราะเพราะมีความสุขแล้วฉีกกระดาษส่วนที่เหลือออก

ฉันนั่งลง

แล้วมอง

ฉันอยากตาย

ฉันได้ยินเสียงเฮเลนหัวเราะอย่างบ้าคลั่งอยู่ข้างหลังฉัน

กอร์ดอนส่งเสียงกรีดกรีด แม้กระทั่งพ่อก็เป็นไปกับพวกเขาด้วย

ฉันมองไปที่กล่องนั้น กล่องไทนี่เทียร์กล่องนั้น

กล่องไทนี่ เทียร์ที่ว่างเปล่า

“โง่ ดอนน่า” เธอหัวเราะเสียงแหลม “นั่นแหละของขวัญของเธอ เล่นให้สนุกนะ

ฉันมองไปรอบๆ เห็นเฮเลนโบกมือให้ฉัน น้ำตาแห่งความสุขไหลอาบแก้มเธอ

นั่นคือวันคริสต์มาสของฉัน นั่นคือของขวัญของฉัน

คาเรนได้ดูที่ตา ถึงแม้ว่าฉันไม่เคยเห็นเธอเล่นมันเลย

ฉันได้กล่องเปล่าหนึ่งใบ

ทุกอย่างที่เด็กผู้หญิงน่าเกลียดคนหนึ่งสมควรได้รับ

คำอธิบายประกอบการแปล

ข้อตกลงในการแปล

เนื้อเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศสกอตแลนด์ เพราะฉะนั้นผู้แปลจึงเลือกใช้พจนานุกรมแบบ British-English เพื่อค้นหาความหมายของคำหรือสำนวนที่ปรากฏในเรื่อง

คำอธิบาย

1. What the ugly girls deserve... ผู้แปลทำการแปลชื่อเรื่องโดยไม่แปลคำว่า little เพราะคำว่า “เด็กผู้หญิง” สามารถสื่อความแทนคำว่า little ได้และไม่แปล girls ว่าเด็กผู้หญิงหลายคนต่างๆ ที่ในต้นฉบับเป็นพหูพจน์ ทั้งนี้เพราะในภาษาไทยถึงแม้ว่าจะไม่มีการแปลพจน์ของคำนาม ผู้อ่านก็สามารถเข้าใจเนื้อหาของต้นฉบับได้

2. ผู้แปลเปลี่ยนปี ค.ศ. เป็นปี พ.ศ. เพื่อให้ฉบับแปลเป็นภาษาไทยที่เป็นธรรมชาติมากขึ้น

3. face up to something เป็นกริยาวลี หมายถึง ยอมรับว่ามีสถานการณ์ที่เลวร้ายหรือสถานการณ์ยากลำบากเกิดขึ้น ในที่นี้ผู้แปลเลือกใช้สำนวนที่ผู้อ่านคุ้นเคย คือ “ตกที่นั่งลำบาก” เพราะเป็นสำนวนที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงตามต้นฉบับและเป็นสิ่งที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ทันที

4. I don't think anyone could know whether those who have endured child sexual abuse can ever be truly free – psychologically – of their experience. ผู้แปลเลือกแปลประโยคดังกล่าวว่า “ในทางจิตวิทยาฉันคิดว่าไม่มีใครรู้ได้เลยว่าเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศและตกอยู่ในสภาพตายทั้งเป็นนั้นจะสามารถลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้” แม้ว่าการเพิ่มคำว่า “ตกอยู่ในสภาพตายทั้งเป็น” ไม่มีอยู่ในต้นฉบับ แต่ผู้แปลเจตนาที่จะใส่เพื่ออธิบายให้ผู้อ่านได้รู้ว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็กเป็นสิ่งที่เลวร้ายและขมขื่นสำหรับผู้ถูกกระทำ

5. I learned the hard way เป็นสำนวน หมายถึง คุณเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงที่เลวร้ายแทนที่จะได้รับการสอนหรือบอกกล่าวจากบุคคลอื่น

6. เอดินา เพลส (Edina Place) เป็นชื่อของทาว์นเฮาส์ในจังหวัดเอดินเบอระ (Edinburgh) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศสกอตแลนด์

7. bite the bullet เป็นสำนวน หมายถึงการที่ต้องบังคับตัวเองให้กระทำบางสิ่งบางอย่างที่ยากหรือไม่อยากทำ หรือบังคับตัวเองให้กล้าเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ยากลำบากหรือสถานการณ์คับขัน หรืออาจแปลว่า ยอมรับและมีชีวิตอยู่กับสิ่งที่ย่างยาก ผู้แปลเลือกแปลว่า “ต้องกล้าเผชิญหน้า”

8. ‘Helen’ เป็นบทสนทนาครั้งแรกของเรื่องในบทนี้ระหว่างดอนน่ากับเฮเลน ผู้แปลเลือกที่จะแปลโดยใช้คำเรียกขานเฮเลนด้วยคำเรียกญาติ คือ “คุณน้า” เนื่องจากในวัฒนธรรมไทยจะไม่นิยมเรียกแม่เลี้ยงว่า “แม่” มักจะเรียกว่า “น้า” หรือ “อา” และผู้แปลได้เพิ่มคำว่า “คุณ” เพื่อแสดงให้เห็นว่าดอนน่าเกรงกลัวแม่เลี้ยงเป็นอย่างมาก

9. Jesus Christ คำอุทานแสดงความประหลาดใจ มีประเด็นความแตกต่างทางวัฒนธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องศาสนาที่น่าสนใจคือ ตัวละครมีการอ้างถึง Jesus ซึ่งตามความเชื่อของคริสตศาสนิกชนหมายถึงพระเยซูคริสต์ เมื่อต้องทำการแปล ผู้แปลใช้คำว่า “คุณพระช่วย” ซึ่งเป็นคำอุทานของคนที่นับถือพระพุทธศาสนา ทั้งนี้เพื่อคงลีลาและความหมายของต้นฉบับเอาไว้

10. Laughing in my face หมายถึง ดูถูก, ดูหมิ่น, ไม่ยอมฟัง, ไม่เชื่อฟัง, ไม่ยอมรับนับถือ เมื่อแปลตรงตัวจะแปลได้ว่า “หัวเราะในหน้าฉัน” ซึ่งไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ ผู้แปลจึงแปลว่า “หัวเราะใส่หน้าฉัน” ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในฉากนี้ได้มากขึ้น

11. diddums! เป็นคำอุทานที่แฝงด้วยอารมณ์ขันและเป็นการพูดเพื่อแสดงให้เห็นว่าคุณไม่ได้รู้สึกสงสารหรือเห็นอกเห็นใจคนที่คุณพูดด้วยแต่อย่างใด ผู้แปลเลือกแปลว่า “แม่สาวน้อย” จากบริบททั้งหมดคือ “เป็นไงยะ แม่สาวน้อย” จากประโยคดังกล่าว ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจได้ว่าแม่เลี้ยงไม่ได้มีความเอ็นดูลูกเลี้ยงของเธอแต่อย่างใด

12. Plucked up all the courage เป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ หมายถึง การบังคับตัวเองให้กล้าพอที่จะทำบางสิ่งบางอย่าง ถึงแม้ว่าคุณหวาดกลัวหรือวิตกกังวลกับสิ่งนั้น ในที่นี้ผู้แปลเลือกใช้คำว่า “รวบรวมความกล้า”

13. If you're riddle with something nasty, I don't want me or Gordon or Andrew to catch it. ในประโยคนี้ ผู้แปลเลือกที่จะไม่แปลว่า “ฉันไม่ต้องการให้ตัวฉัน กอร์ดอน หรือแอนดริวติดโรคจากแก” แต่ผู้แปลเลือกใช้คำว่า “ลูกๆ” แทนคำกอร์ดอนและแอนดริว ทั้งนี้เนื่องจากในภาษาไทยพ่อแม่มักเรียกลูกของตัวเองว่า “ลูก” เมื่อพูดกับคู่สนทนา และการเรียกเด็กทั้งสองว่าลูก ทำให้เห็นถึงความรักที่แม่มีให้ลูกได้มากกว่าการใช้ชื่อจริง

14. pluck up all the courage เป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ หมายถึงการบังคับตัวเองให้กล้าพอที่จะทำบางสิ่งบางอย่าง ถึงแม้ว่าคุณหวาดกลัวหรือวิตกกังวลกับสิ่งนั้น ในที่นี้ผู้แปลเลือกใช้คำว่า “รวบรวมความกล้า”

15. A whirlwind flew at me เป็นอุปมาอุปไมย หมายถึง เฮเลนโกรธมาก อารมณ์โกรธนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและดონน่าสามารถรับรู้ได้ ผู้แปลเลือกแปลว่า “แรงโกรธของเฮเลนพัดมาปะทะฉัน” เพราะต้องการสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ทันทีว่า ลมหมุน (Whirlwind) ที่ว่านั้น คือความโกรธของเฮเลน

16. Bed! Bed! ผู้แปลเลือกแปลว่า “คำก็จะนอน สองคำก็จะนอน” เพื่อให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการถึงอารมณ์ที่เต็มไปด้วยความโกรธของเฮเลนเมื่อดอนน่าขออนุญาตกลับไปนอนที่ห้องของเธอ

17. brass fucking neck เป็นคำสบถ หมายถึง คำที่กล่าวถึงคนที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง หลงตัวเอง และไม่สามารถที่จะรับรู้ได้ว่าพฤติกรรมที่ตัวเองทำนั้นไม่เป็นที่ยอมรับของคนอื่น ผู้แปลเลือกแปลว่า “คิดจะลองดีกันใช่ไหม” ซึ่งเกิดจากการที่ดอนน่าขออนุญาตกลับไปนอนให้ห้องเพราะรู้สึกไม่สบาย แต่เฮเลนคิดว่า ดอนน่าต้องการทำร้ายอำนาจเธอ และไม่ฟังคำสั่งของเธอ (fucking ในที่นี้ใช้ในการเน้นย้ำถึงสิ่งที่กำลังพูดโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้พูดมีอารมณ์โกรธ)

18. Boxroom เป็นห้องขนาดเล็กในบ้าน ใช้สำหรับเก็บสิ่งของขนาดใหญ่ เช่น เฟอร์นิเจอร์และหีบใส่ของ ผู้แปลเลือกแปลแบบอธิบายความว่า “ห้องที่เป็นห้องเก็บของเล็กๆ” เพื่ออธิบายให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการเห็นภาพของห้องดังกล่าว

19. bairn เป็นภาษาอังกฤษของชาวสก็อตแลนด์หรือภาษาของผู้ที่อยู่ทางตอนเหนือของอังกฤษ หมายถึง เด็ก ผู้แปลเลือกที่จะแปลว่า “ยายหนู” ซึ่งเป็นคำที่เฮเลนใช้เรียกดอนน่าเวลาที่อยู่ต่อหน้าพ่อของดอนน่าเพื่อแสดงความรัก ความเอ็นดู และความเป็นห่วงเป็นใยที่ดอนน่าไม่สบาย

20. Mother Bloody Terasa ผู้แปลเลือกที่จะแปลว่า “แม่พระ” ซึ่งมีความหมายว่าหญิงผู้มีเมตตากรุณา และคุณงามความดี แทนที่จะแปลว่า “พระแม่เทราชา” การแปลดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมในเรื่องของศาสนา ในทางศาสนาคริสต์นับถือ

พระแม่เทราช้าว่าเป็นพระมารดาของพระผู้เป็นเจ้า เมื่อทำการแปล ผู้แปลจึงเลือกใช้คำว่า “แม่พระ” เพื่อถ่ายทอดความหมายและลีลาให้เท่าเทียมกันกับต้นฉบับ (คำว่า bloody มีการใช้เพื่อแสดงความโกรธหรือเพื่อเน้นย้ำในสิ่งที่คุณพูดว่าเป็นสิ่งที่หยาบคาย) การที่ดอนน่าพูดเช่นนี้ทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการได้ว่า ดอนน่าพูดด้วยน้ำเสียงที่ประชดประชัน ดอนน่าไม่ได้รู้สึกว่ามีแม่พระเป็นคนที่น่าใจดีงามจริงๆ

21. put your foot down เป็นสำนวน หมายถึง การใช้อำนาจตามสิทธิ์ที่มีหยุดการกระทำหรือบางสิ่งบางอย่างที่กำลังเกิดขึ้น ผู้แปลไม่สามารถแปลตรงตัวว่า วางเท้าของเธอลง แล้วทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ ผู้แปลจึงเลือกที่จะแปลว่า “ถึงเวลาที่เธอจะต้องจัดการเรื่องนี้แล้ว”

22. pig-headed [disapproving] หมายถึง แสดงออกว่าคัดค้าน ไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่มีผู้อื่นเสนอหรือแผนการที่วางไว้โดยการปฏิเสธข้อเสนอ หรือไม่ยอมรับฟังข้อเสนอนั้นๆ อาจหมายความว่าไม่ยอมฟังความคิดเห็นที่แตกต่างออกไป จากประโยคที่ว่า “I don't care how pig-headed she is about it,” ผู้แปลเลือกที่จะแปลว่า “ดอนน่าจะยอมหรือไม่ยอม ฉันก็ไม่สน”

23. digging my heels in เป็นสำนวน หมายถึง การปฏิเสธที่เปลี่ยนแผนหรือความคิดของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีใครพยายามที่จะโน้มน้าวหรือเกลี้ยกล่อมให้ทำเช่นนั้น เหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์ที่เฮเลนแสดงละครต่อหน้าพ่อของดอนน่าว่าดอนน่าดื้อดึงไม่ยอมไปหาหมอ ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่สบายมาก ในที่นี้ ผู้แปลเลือกแปลว่า “ดื้อด้านไม่ยอมทำตามที่เขาพูด”

24. สถานพักฟื้นออสลีย์ เอนสลีย์ (Astley Ainslie Convalescence Unit) ใช้วิธีการแปลจากการฟังชาวอังกฤษอ่านออกเสียงคำดังกล่าวและเทียบเสียงตามหลักของราชบัณฑิต

25. Waterworks เป็นคำสุภาพในภาษาอังกฤษแบบ British English หมายถึง ภาวะของร่างกายที่ทำหน้าที่ขับถ่ายปัสสาวะ เพื่อคงลีลาของต้นฉบับไว้ ผู้แปลจึงเลือกแปลว่า “ท่อประปา” ทั้งนี้เพราะดอนน่าไม่ได้รับอนุญาตให้พูดถึงอวัยวะส่วนนั้นแบบตรงไปตรงมา

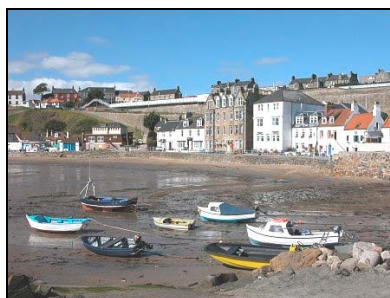
26. คำว่า “dirty” จาก how strange that, despite the awful things being done to me, I was never allowed to use ‘dirty’ – that is, proper – words for bodily parts and functions นี้หมายถึงสำหรับเฮเลนแล้วคำที่เหมาะสมสำหรับใช้เรียกอวัยวะเพศเป็นคำที่สกปรก และเฮเลนก็ไม่อนุญาตให้ดอนน่าใช้คำนั้น นี่คือเหตุผลว่าทำไมดอนน่าไม่ใช้คำว่า ช่องคลอดหรือการถ่ายปัสสาวะ ผู้แปลใช้วิธีการแปลแบบเสียงเช่นเดียวกับต้นฉบับคือไม่พูดถึงอวัยวะเพศโดยตรง โดยการแปลว่า “ไม่อนุญาตให้ใช้คำที่สกปรก”

27. ถนนอีสเตอร์ (Easter Road) เป็นเขตพื้นหนึ่งในเมืองเอดินบะระ ประเทศสก๊อตแลนด์

28. pissy pants ที่มาของคำนี้คือ ดอนน่าต้องไปโรงเรียนพร้อมเสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยกลิ่นปัสสาวะ และถูกเพื่อนรังเกียจเพราะกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์ ผู้แปลจึงคิดคำที่เพื่อนๆ ใช้เรียกดอนน่าและเป็นคำที่สื่อถึงกลิ่นที่ว้านั้น จึงใช้คำว่า “ยายฉี่รั่ว”

29. back green หมายถึงสวนหลังบ้าน

30. คิงฮอร์น (Kinghorn) เป็นชายฝั่งตั้งอยู่ในอำเภอเบอร์นติสแลนด์ (Burntisland) เมืองไฟฟ์ (Fife) ในสหราชอาณาจักร อยู่ทางตอนเหนือของเมืองเอดินบอระ

31. I think most of that was due to Helen wanting us out from under her feet คำว่า “out from under somebody feet” เป็นสำนวน หมายถึง เป็นอิสระจาก, หลุดพ้นจาก ผู้แปลเลือกแปลว่า “ฉันคิดว่าเฮเลนไม่ต้องการให้พวกเราอยู่แคะกะเธอ”

32. Simon and I ในภาษาอังกฤษ จะนิยมเรียกชื่อผู้อื่นก่อนผู้พูด และในภาษาไทย จะนิยมเรียกตัวเองก่อนและตามด้วยชื่อผู้อื่น ในกรณีนี้ ผู้แปลจึงแปลว่า “ฉันและไซมอน”

33. ปลาหมินเนา (minnows) เป็นปลาในยุโรปขนาดเล็กชนิดหนึ่งพบในทะเลสาบหรือแม่น้ำ เมื่อเทียบกับปลาของไทยมีลักษณะคล้ายกับปลาสร้อย เป็นชื่อปลาน้ำจืดในวงศ์ Cyprinidae พบอยู่รวมกันเป็นฝูงในตอนปลายฤดูน้ำหลาก และว่ายทวนน้ำขึ้นไปหากินในแหล่งน้ำที่สูงขึ้นไป ส่วนใหญ่ลำตัวสีขาวเงินและมีจุดคล้ำหรือจุดดำบนเกล็ดจนเห็นเป็นเส้นสายหลาย แถบ พาดตามยาวอยู่ข้างตัว ผู้แปลเลือกที่จะไม่แปลปลาชนิดนี้ว่าปลาสร้อยเพราะต้องการคงบรรยากาศของเรื่องที่เกิดขึ้นในยุโรป ผู้แปลใช้วิธีการแปลแบบเทียบเสียงตามหลักของราชบัณฑิตว่า ปลาหมินเนา

34. ปลาstickleback (Sticklebacks) เป็นชื่อปลาขนาดเล็กชนิดหนึ่งที่มีจุดสีดำอยู่บริเวณหลัง ผู้แปลใช้วิธีการแปลแบบเทียบเสียงตามหลักของราชบัณฑิตยสภาว่า ปลาstickleback

35. imaginary slight หมายถึง บางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นแต่ไม่มีมูลความจริง ในที่นี้หมายถึงความผิดต่างๆ ที่เฮเลนยกขึ้นมาเพื่อที่จะใช้ทำโทษลูกเลี้ยงของตัวเอง

36. Crack เป็นเสียงที่หลังของคอนกรีตเนื่องจากการถูกเฮเลนทุบตีที่หลังอย่างรุนแรง เมื่อต้องแปลเป็นภาษาไทยที่เป็นธรรมชาติ ผู้แปลจึงเปลี่ยนจากเสียง แคร็ก เป็น แก๊ก

37. Chiropractor ผู้มีอาชีพเกี่ยวกับการบำบัดโรคด้วยการจับกระดูกสันหลัง ผู้แปลเลือกแปลว่าหมอกระดูก ใช้คำกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจงว่าเป็นหมอมือที่มีความเชี่ยวชาญด้านสาขาใด

38. องค์กรบารน์ารโด (Barnardo) เป็นองค์กรของเอกชนที่จัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กและเยาวชน (ตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่ง 25 ปี) ให้พ้นจากจากความยากจน การถูกกระทำทารุณ และการเลือกปฏิบัติในสหราชอาณาจักร

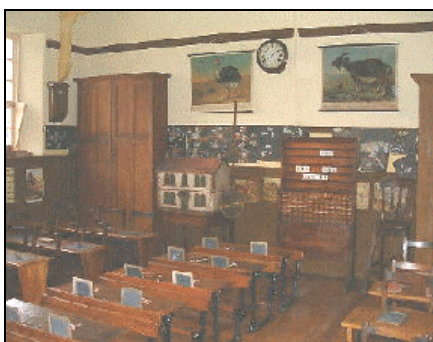
39. บ้านฮาลเดน (Haldane House) สถานที่ดูแลรักษาคนสูงอายุหรือคนที่ไม่แข็งแรง ในที่นี้ผู้แปลใช้คำว่าบ้านฮาลเดนเท่านั้น

40. โรงเรียนประถมลิธ วอล์ค (Lieth Walk Primary) ตั้งอยู่บนถนนบรันสวิค ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2418 และได้ปรับปรุงต่อเติมให้ใหญ่ขึ้นในปี พ.ศ. 2438 และในปี พ.ศ. 2446

41. โรงเรียนวิกตอเรียน (Victorian school) เป็นโรงเรียนสำหรับเด็กนักเรียนที่ขาดทุนทรัพย์ สร้างขึ้นในสมัยของสมเด็จพระนางเจ้าวิกตอเรียในระหว่างปี พ.ศ. 2380 – พ.ศ. 2444 (ในภาพคือสภาพห้องเรียน)

42. Helen was being tried for procuring us for sexual abuse as children ในที่นี้ผู้แปล แปลว่า “เฮเลนถูกกล่าวหาว่าเป็นธุระจัดหาเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีให้ผู้อื่นกระทำอนาจาร” ผู้แปลได้ทำการค้นหาคำที่ใช้เรียกข้อหากรณีดังกล่าวทางอินเทอร์เน็ตเพื่อให้สามารถเลือกใช้ข้อกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่มีการใช้อยู่จริงในประเทศไทย

43. seconds เป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ หมายถึง การรับประทานอาหารประเภทใดประเภทหนึ่งและผู้รับประทานต้องการอาหารประเภทนั้นเพิ่มหลังจากที่ได้รับประทานอาหารจานแรกหมดไปแล้ว เช่น ในอาหารมื้อหนึ่งนักเรียนจะได้รับขนมปังคนละหนึ่งแผ่น แต่ถ้านักเรียนคนไหนยังไม่อิ่มและต้องการขนมปังเพิ่มก็สามารถขอขนมปังเพิ่มได้ ขนมปังที่ขอเพิ่มนั้นจะเรียกว่า “seconds” แต่ผู้แปลไม่แปลคำว่า “seconds” ว่า “อาหารขึ้นที่สอง” แต่ผู้แปลเลือกที่จะแปลว่า “อาหารเหลือ” แทน เพราะในเรื่องดอนน่าจะได้รับประทานอาหารที่เหลือจากเด็กนักเรียนที่จ่ายค่าอาหารรับประทานเสร็จแล้ว

44. มินซ์และแตตตี้ (Mince and tatties) เป็นอาหารของชาวสก๊อตแลนด์ที่ขึ้นชื่อ ประกอบด้วยเนื้อบดและมันฝรั่งต้มและบดจนละเอียด

45. ถั่วแบล็คอายส์ (black-eyes) ถั่วสีขาวออกเหลือง มีจุดสีดำอยู่ตรงกลางเมล็ด คล้ายตาคน

46. the clanking of the aluminum trays ในประโยคนี้ clanking คือเสียงที่เกิดขึ้นจากการกระทบกันของถาดอลูมิเนียมเสียงดัง เป้งๆ ผู้แปลเลือกแปลว่า เป้งๆ เพราะให้เสียงที่เป็นธรรมชาติตรงกับเสียงของการกระทบกันของอลูมิเนียมที่คนไทยคุ้นเคย

47. ไพต์ (pint) ปริมาณของของเหลวเท่ากับ 1/2 ลิตรโดยประมาณ “a third of a pint” ผู้แปลแปลว่า “นมปริมาณประมาณเศษหนึ่งส่วนสามของนมครึ่งลิตร” ผู้แปลทำการแปลงปริมาตรจากไพต์ไปใช้ปริมาณนมครึ่งลิตรเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

48. good things came from having a full stomach แปลตรงตัวว่า สิ่งดีๆ มาจากการที่ท้องอืด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น ผู้แปลจึงแปลเป็นสำนวนไทยที่ผู้อ่านคุ้นเคยว่า “กองทัพเดินด้วยท้อง”

49. cornflakes ผู้แปลเลือกที่จะไม่แปล และใช้วิธีการเทียบเสียงตามหลักของราชบัณฑิตยสถาน ในบทแปลจะใช้คำว่า “คอร์นเฟล็ค” สาเหตุที่ผู้แปลไม่แปลคำดังกล่าว เพราะผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ในทันทีว่า คอร์นเฟล็คคือ อาหารที่ทำจากข้าวโพดอบแห้งที่มักเสิร์ฟกับนม

50. มันฝรั่งแผ่นโกลเดน วันเดอร์ (Golden Wonder crisps) เป็นมันฝรั่งทอดกรอบผลิตโดยบริษัทโกลเดน วันเดอร์ ในประเทศอังกฤษ ผู้แปลใช้วิธีการเทียบเสียงตามหลักของราชบัณฑิตยสถาน

51. ช็อกโกแลตแท่งเคลือบคาราเมลตันน็อค (Tunnock's caramel log) ผู้แปลใช้วิธีการเทียบเสียงตามหลักของราชบัณฑิตยสถาน

52. บลู ริแบนด์ (Blue Riband) เป็นของขบเคี้ยวที่ผลิตโดยบริษัทเนสเลย์ เนื่องจากผู้เขียนไม่ได้ระบุให้ชัดเจนว่าเป็นขบเคี้ยวประเภทไหน ซึ่งเป็นไปได้ทั้งช็อกโกแลต ขนมปังกรอบ เมื่อไม่ทราบว่าเป็นอะไร แต่ที่ผ่านมามาก่อนนำพุดถึงช็อกโกแลตหลายยี่ห้อ ผู้แปลจึงตั้งข้อสันนิษฐานว่าเป็นช็อกโกแลตบลูริแบนด์ ผู้แปลใช้วิธีการเทียบเสียงตามหลักของราชบัณฑิตยสถาน

53. dinners เป็นมื้ออาหารหลักของวัน โดยปกติจะเป็นอาหารเย็น แต่ในบางครั้งในบริเตนจะหมายถึงอาหารกลางวัน ในที่นี้หมายถึงอาหารกลางวัน ผู้แปลจึงแปล dinners เหมือนกับคำว่า lunch

54. McGill's the baker แม็คคิลล์เป็นชื่อร้านขายขนมปังร้านหนึ่งซึ่งเป็นทางผ่านกลับบ้านของดอนน่า ผู้แปลใช้วิธีการเทียบเสียงตามหลักของราชบัณฑิต และแปลแบบอธิบายความว่า เป็นร้านขนมปังแม็คคิลล์

55. ผ้าปักเบเยอร์ (Bayeux tapestry) เป็นผ้าปักขนาดกว้าง 50 เซนติเมตรยาว 70 เมตร อธิบายถึงเหตุการณ์ที่ทหารชาวนอร์เวย์บุกโจมตีประเทศอังกฤษในปี พ.ศ.1609 ขณะนี้ได้จัดแสดงไว้ในพิพิธภัณฑน์ในประเทศอังกฤษ

56. French teacher ปัญหาคือไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นชาวฝรั่งเศสที่สอนภาษาฝรั่งเศสหรือไม่หรือเป็นคนละคนกัน ผู้แปลเลือกแปลว่าครูสอนภาษาฝรั่งเศสเพื่อคงความคลุมเคลือของเนื้อหาในต้นฉบับไว้

57. school-marm look ครูผู้หญิงเจ้าระเบียบ

58. lace-up shoes เป็นรองเท้าที่มีสายร้อยเชือกผูกเท้า

59. กรีนสลีฟ (Greensleeves) ผู้แปลเลือกที่จะไม่แปลชื่อเพลงและใช้วิธีเทียบเสียงในการแปลตามหลักของราชบัณฑิตเพื่อคงความเป็นเพลงของชาวยุโรปและเพื่อประโยชน์กับผู้อ่านที่ต้องการค้นคว้าหาข้อมูลเพลงดังกล่าวในอนาคต

60. เออลี่ วัน มอร์นิง (Early One Morning) ผู้แปลเลือกที่จะไม่แปลชื่อเพลงและใช้วิธีเทียบเสียงในการแปลตามหลักของราชบัณฑิตเพื่อคงความเป็นเพลงของชาวยุโรปและเพื่อประโยชน์กับผู้อ่านที่ต้องการค้นคว้าหาข้อมูลเพลงดังกล่าวในอนาคต

61. Janet and John เป็นหนังสืออ่านสำหรับเด็กอายุ 4-7 ปี ผู้แปลเลือกที่จะแปลโดยการอธิบายเพิ่มเติมว่าเป็น “หนังสือชุด เจเน็ตและจอห์น” และใช้การเทียบเสียงตามหลักของราชบัณฑิตในการแปล

62. แกรนด์ โอลด์ ดยุก ออฟ ยอร์ค (Grand Old Duke of York), เดอะ ดัสตี้ บลูเบลล์ (the ‘Dusty Bluebells), เดอะ ฟาร์เมอร์ อิน ฮิส เดน (the Farmer’s in his Den) เป็นเพลงที่ใช้ประกอบการเล่นเกมของเด็ก ผู้แปลเลือกที่จะไม่แปลและใช้การเทียบเสียงในการแปลแทน

63. เบียร์สเปเชียล บริว (Special Brew) เป็นเบียร์ชนิดหนึ่งมีสีอ่อน มีอายุประมาณ 6 อาทิตย์ถึง 6 เดือน มีปริมาณแอลกอฮอล์สูง บางครั้งเรียกว่า ฟรีเมียม ลาเกอร์ ผู้แปลเลือกแปลโดยการเทียบเสียงตามหลักของราชบัณฑิต

64. brass monkey ornaments on the mantelpiece – one with its ears covered, one with its mouth covered, one with its eyes covered. ของแต่งบ้านทำด้วยทองเหลืองที่เป็นรูปลิง ตัวหนึ่งปิดหู ตัวหนึ่งปิดปาก อีกตัวหนึ่งปิดตา มีความหมายว่าไม่ได้ยินสิ่งที่ไม่ดี ไม่พูดสิ่งที่ไม่ได้ ไม่เห็นสิ่งที่ไม่ดี ผู้แปลเลือกแปลว่า “ลิงสามตัว” ลิงสามตัวนี้เป็นความเชื่อทางศาสนาของลัทธิเต๋า

65. Loo เป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการใช้เรียกห้องน้ำในประเทศสหราชอาณาจักร

66. Eurgh! /ugh เป็นคำอุทานแสดงความขะแหยงของบางสิ่งบางอย่างอย่างรุนแรง ผู้แปลแปลว่า “ยี้”

67. Never you bloody mind what it is ไม่ต้องมาสนใจ/ ไม่ต้องมาอยากรู้อยากเห็น ในที่นี้หมายถึง ไม่ต้องถาม ไม่ต้องมาสงสัย คำว่า "bloody" ในประโยคจะเป็นคำสั่งว่าใครมีอะไรก็ไปทำซะ มันไม่ใช่เรื่องอะไรของพวกเขา ผู้แปลเลือกแปลว่า “ไม่ต้องถาม ไม่ต้องสงสัย มันไม่ใช่เรื่องอะไรของพวกเขา”

68. Wee เป็นภาษาอังกฤษของชาวสกอตแลนด์ที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการหมายถึงเด็ก จี๋ว ผู้แปลเลือกใช้คำว่า “หนู” เพื่อแสดงความเอ็นดูที่เล่นนี้มีตอดอนน่า โดยการเรียกว่า “หนูดอนน่า”

69. Keeping yourself busy เป็นการทักทายทั่วไปในบทที่เล่นนี้เข้ามาทักทายเฮเลนและดอนน่า หากแปลตรงตัวจะแปลว่า “ทำให้ตัวเองยุ่งอยู่หรือ” หรือ “ยุ่งอยู่หรือจ๊ะ” แต่ผู้แปลเลือกที่จะแปลว่า “ทำอะไรอยู่จ๊ะ” เพราะจากคำพูดดังกล่าวทำให้ผู้อ่านรู้สึกได้ว่าเล่นนี้เอ็นดูดอนน่าและเป็นคำพูดที่ผู้ใหญ่ใช้กับเด็ก

70. Cat got your tongue เป็นสำนวนมีความหมายตรงกับ “มัวอมพะนำอะไรอยู่” หรือ “กลัวดอกพิกุลจะร่วง” ผู้แปลเลือกใช้สำนวนไทยที่ผู้อ่านมีความคุ้นเคยคือเลือกแปลว่า “กลัวดอกพิกุลจะร่วงหรือไง” ทำให้ผู้อ่านมีความเข้าใจต่อสำนวนดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง

71. ตึกตาไทน์ เทียร์ (Tiny Tears) เป็นตึกตาขนาดเท่าเด็กทารกทำเลียนแบบของจริง มีเสื้อผ้าและของใช้ทุกอย่างเหมือนเด็กทารกจริงทุกประการ

72. Santa มาจากคำว่า Santa Claus แปลตามต้นฉบับให้เป็นภาษาพูดว่าซานต้า จะได้เข้ากับรูปประโยคในต้นฉบับ

73. I tore a little corner off the wrapping –was it all going to be a disappointment. ผู้แปลเลือกแปลว่า “ฉันฉีกกระดาษห่อของขวัญตรงมุมกล่องออกเล็กน้อยด้วยหัวใจที่พองโตและเต็มไปด้วยความหวัง แต่ก็กลัวว่าจะต้องเจอกับความผิดหวัง” ผู้แปลเพิ่มคำว่า “ด้วยหัวใจที่พองโตและเต็มไปด้วยความหวัง” เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกของคอนนอร์ที่ตั้งหน้าตั้งตา รอคอยตุ๊กตาไทนีเทียร์มานานและเฮเลนก็ทำให้เธอมีความหวังว่าเธอจะได้ในสิ่งที่เธอต้องการ ถึงแม้ว่าคอนนอร์อยากได้สิ่งที่อยู่ในกล่องคือสิ่งที่เธอต้องการแต่เธอก็ยังหวาดกลัวว่าเธอจะไม่ได้ในสิ่งที่เธอต้องการ